

101 najčešće pitanje o homoseksualnosti

Mike Haley

Što uzrokuje istospolnu privlačnost?

Mogu li Kršćani biti gej?

Je li homoseksualcima promjena moguća?

101 najčešće pitanje o homoseksualnosti je sjajna knjiga! Mike Haley je u ovome neprocjenjivom i biblijski utemeljenome djelu uspio spojiti psihološke, duhovne i praktične odgovore na većinu važnih pitanja današnjice. Vjerujem da bi ova knjiga mogla proizvesti revoluciju u kulturi kojoj je potrebno konkretno informiranje o posvuda prisutnoj temi homoseksualnosti.

Alan Chambers,

Izvršni direktor, *Exodus International*

101 najčešće pitanje o homoseksualnosti štivo je koje se čita kao niz osobnih poruka nekoga bliskog prijatelja. Mike Haley nudi pobožno, izravno i umno gledište, kao i suosjećajan uvid u temu homoseksualnosti. Obavezna lektira!

Jeff Konrad,

Autor djela *You Don't Have To Be Gay*

Svi pričaju o homoseksualnosti, ali tako malo ljudi govore o toj pojavi s biblijskoga i dobro informiranoga gledišta. Mike Haley nudi upravo to, kao i mnogo više, u ovoj detaljnoj i pristupačnoj raspravi. Tražite li praktične i inteligentne odgovore na vruću temu današnjice, pročitajte knjigu *101 najčešće pitanje o homoseksualnosti*. Bit ćete, baš kao i ja, zahvalni Haleyu što se pozabavio ovim temama i pružio nam oruđe kojim se možemo uhvatiti u koštac s problemom.

Joe Dallas,

Autor djela *Desires in Conflict* i *When Homosexuality Hits Home*

Mnoge godine iskustva u službi omogućile su Haleyu da informirano sastavi ovu knjigu – svojevrsnu formulu «sve što ste ikada željeli znati o» istospolnoj privlačnosti – za Kršćane koji se bore s ovim problemom, kao i za pastore, savjetnike i članove obitelji koji žele pomoći. Ne propustite ovu kvalitetnu knjigu prepunu dobrih informacija. Ovo je prvorazredni doprinos autorskoj aktivnosti.

Dr. Joseph Nicolosi

Predsjednik društva *The National Association for Research and Therapy of Homosexuality*

Mikeova knjiga je pravovremeno nastalo djelo koje potiče na razmišljanje. Bavi se mnoštvom pitanja koja se nezaobilazno nameću i koja često postavljaju članovi obitelji, prijatelji, pastori, susjedi i ljudi koje privlači isti spol. Hvala ti, Mike, što si nam dao ovaj tako potreban izvor informacija.

Anne Paulk

Autorica knjige *Restoring Sexual Identity: Hope for Women Who Struggle with Same-Sex Attraction*

Kao nekadašnji homoseksualac, Mike je «prošao kroz sve to.» Iz prve ruke mu je poznata bol i praznina koje proživljavaju mnogi homoseksualci. Mike iznosi istinu o homoseksualnosti, ali to radi sa suosjećanjem. Ova knjiga istražuje najnovija znanstvena otkrića vezano za homoseksualnost, kao i bezvremensku mudrost Biblije. Ako vam je poznato da se netko do koga vam je stalo bori s istospolnom privlačnošću, ova će vas knjiga uputiti u pravcu nade i iscjeljenja.

Dr. Bill Maier

Dopredsjednik i psiholog udruge *Focus on the Family*

Zbog toga što sam i osobno izbavljen od homoseksualnosti, često imam priliku razgovarati s ljudima koji žele tu istu slobodu.... A također susrećem i mnoge roditelje, braću i sestre, kao i prijatelje homoseksualaca, koji žele savjet i uputu kako se postaviti pred tim problemom. Često sam žalio jer nije bilo kompletne knjige koju bih im tada mogao dati... a sada ta knjiga postoji!

Dennis Jernigan

Profesionalni glazbenik, voditelj tima za slavljenje.

Ovu knjigu posvećujem svojoj supruzi Angie. You raise me up... to more than I could be. I mojim sinovima Bennettu Michaelu i Brenneru Hamiltonu, koji mi pružaju neizrecivu radost.

Zahvale

Prvo moram zahvaliti svojemu najboljem prijatelju, Jeffu Konradu, čovjeku koji me poticao da pokušam biti slobodan, koji me volio i kada nisam zasluživao ljubav, i koji je stajao uz mene kao vjenčani kum u jednom od onih najranijih trenutaka kada sam uistinu shvatio da Gospodin želi obnoviti *godine koje je izjeo skakavac*. Pokazao si mi da pothvat kao što je izdavanje ove knjige može uspjeti, i poticao si me u trenutcima kada sam bio spreman odustati. Ta je mogućnost postala stvarnost uz pomoć mojih dvaju sposobnih urednika, Garyja i Karle Schneeberger. Hvala vam – bit ću vam zauvijek zahvalan jer ste mojem srcu pomogli iznaći svoj najbolji izričaj. Naše je prijateljstvo skovano kroz ovaj projekt, a već je i samim time svaki uloženi napor bio vrijedan truda.

Malo mi je ljudi tako dragocjeno kao moji suradnici u radnome timu *The Love Won Out*, koji mi godinama podižu umorne ruke i omogućuju mi da doživim puninu svojih darova. Velika mi je utjeha znanje da radite uz mene kako bismo doprli do onih kojima očajnički treba Božji dodir.

Karen, Linda i Melissa: uvijek ću vam biti zahvalan. Istinske ste sestre u vjeri.

Sjećam se kako sam prije mnogo godina molio uz Johna Smida i Johna Paulka – dvojicu ljudi koji su u mene toliko vjerovali da su mi pomogli povjerovati u samoga sebe – i povjerovati da netko iz kršćanske zajednice može stati uz nekoga iz nekadašnjeg *gej*-pokreta i posvetiti tom fenomenu pažnju koja mu je već godinama trebala. Pojma nismo imali da će desetak godina kasnije Dr. James Dobson biti taj čovjek. On, kao i odbor udruge *Focus on the Family*, zajedno s izvršnim kabinetom, podnijeli su podosta kritika zbog preuzimanja ovakve službe na sebe. Uradili su to znajući da je istinski izvor svih tih nedaća plamen Božje istine koji pročišćava. Hvala vam svima jer ste bili voljni pomoći onima kojima je trebao ljekoviti dodir Božje Riječi.

Hvala također i Tomu Minneryju i mojim najbližima pri *Public Policyju* koji su dirnuli moj život svojim primjerom, molitvama i ohrabrenjem.

Jedva čekam doći u nebo i uvjeriti se koliko je mnoštvo života spašeno od zla molitvama ustrajnih vjernika – posebice onih u udruzi *Focus on the Family*, poput mojih prijatelja u kadrovskoj izvršnoj i računovodstvenoj službi, ljudi u javnome sektoru, kao i piscima, i svih onih koji su bez velikoga oglašavanja radili za dobrobit moje obitelji.

Hvala i mojoj braći, Kenu Laneu, Kurtu Leanderu i Victoru Marxu, kojima je dovoljno stalo do pomaganja drugima da su bili voljni naći se i u neugodnim situacijama. Hvala vam jer ste me izbrusili.

Hvala dvjema crkvama koje su prigrlile neželjenu žetvu, *Church of the Open Door* u San Rafaelu, i *Central Church* u Memphisu: pružili ste Božji primjer utjecaja kojega istinsko tijelo Kristovo može imati na ljudske živote.

Neki ljudi podupiru ovu službu jedino iz razloga što žele pomoći u iscjeljivanju onih koje crkva često zaboravlja. Hvala vam, Done i Diana Schmierer, i Phile i Vicki Burrese, jer ne samo da ste pomogli, nego ste odvojili i vlastita sredstva, vrijeme i trud kako biste se uvjerili da nitko od onih koji su pogođeni homoseksualnošću ne otpadne usput.

Hvala Alanu i Leslie Chambers, i svima u odboru *Exodus*a s kojima sam imao čast surađivati. Malo je ljudi na ovome svijetu s kojima sam se toliko osjećao kao da sam u krugu obitelji.

Hvala Bobu Daviesu, Franku i Aniti Worthen, Dr. Nicolosiju, Joeu Dallasu i bezbrojnim drugima koji su otvorili put kroz veoma mračna i pusta područja kako bi sve ovo bilo omogućeno tisućama ljudi kojima je trebalo svjetlo: Moje zahvale su ništavne u usporedbi s onim što ćete primiti od Gospodina, ali hvala vam i u ime svih onih kojima ste pokazali put. Obitelj moje supruge postala je i moja obitelj: Mama, tata, Sheryl, Tom, Laena, Saen, Tracye, Adam, Rachel, Ryan i Jared. Hvala vam što ste me prihvatili bez trunke osude. Sumnjam da bi sloboda koju danas imam bila tako potpuna da moja vlastita obitelj nije bila uz mene – čak i kada je to možda izgledalo nemoguće. Svatko od vas dao mi je nešto dragocjeno. Jeff i Robin, vaša dosljednost i dostupnost značili su mi sve na svijetu; toliko sam toga naučio iz vaše međusobne predanosti, kao i predanosti obitelji i meni. Mojoj nećakinji Cori, i mojim nećacima Christopheru, Tayloru i Kyleu – vaše rođenje i život bili su mi utjeha čak i najmračnijim trenucima života kao pripadnika *gej populacije*. Dali ste mi nadu da ću možda i ja jednoga dana biti u stanju ispuniti svoj san i biti nečiji tata. Hvala vam što vam nikada nije bilo neugodno i što se niste stidjeli strica Mikea. Tony i Debbie, primili ste me k sebi i odveli kući. Neka vas moj prvorodeni sin – vaš imenjak – uvijek podsjeća koliko vas poštujem, cijenim i divim vam se. Ali malo je ljudi koji mogu razumjeti moje iscjeljenje kao što to može baka Cross. Znam da je moja krivica artritis u tim koljenima. Hvala ti za podnesenu bol i klečanje radi mene. I na kraju, hvala mojemu tati. Hvala ti što si uvijek brinuo i volio, čak i kada su me moja očekivanja zaslijepila i nisam razumijevao ni tvoju brigu ni tvoju ljubav.

Sadržaj

Uvod

Prvo poglavlje: **Odgovori na temeljna pitanja**

1. Što je to homoseksualnost?
2. Odlučuju li homoseksualci hoće li biti *gej*?
3. Koja je razlika između izraza «*gej*» i «homoseksualac»?
4. Ako imam homoseksualne maštarije, znači li to da sam *gej*?
5. Može li se homoseksualnost spriječiti?

Drugo poglavlje: **Odgovor za obitelji**

6. Upravo smo doznali da nam je dijete *gej*. Je li to naša krivica? Jesmo li negdje pogriješili?
7. Kod sina smo primijetili neke vrste ponašanja koje nas donekle uznemiruju (kao na primjer zanimanje za žensku odjeću i poistovjećivanje sa ženskim likovima iz crtića). Jesu li te stvari normalne?
8. Samohrana sam majka s dvojicom sinova. Čula sam da gubitak oca na dječake može ostaviti negativan utjecaj. Bi li im neki drugi muški uzor mogao pomoći? Što mi savjetujete kako bih zdravo odgojila sinove?
9. Kod naše kćeri vidimo neke naznake zbog kojih smo zabrinuti za njezin spolni identitet. Jesmo li samo pretjerano osjetljivi, ili pak trebamo potražiti pomoć?
10. Naša nam je kći upravo objavila da je *gej*. Što bismo prvo morali učiniti?
11. Moj četrnaestogodišnji sin upravo je objavio svijetu da je *gej*. U školi se priključio grupi *gej* aktivista i želi hodati s drugim dečkima. Trebam li ga prisiliti na psihoterapiju?
12. Moj mi je sin upravo priznao da je *gej*. Kaže da je napokon prihvatio svoj identitet i da nikada nije bio tako sretan. Može li to stvarno biti istina?

13. Nedavno smo doznali da je moj brat *gej*. On to želi svima objaviti! Što bismo trebali učiniti?
14. Naš nam je sin objavio da je homoseksualac prije 14 mjeseci. Većina naših prijatelja i članova crkve ne znaju ništa o tomu. Od njega smo zatražili da nikomu ništa ne govori. Je li to u redu s naše strane?
15. Radimo na odnosu s našim sinom, ali nikada ne spominjemo njegovu homoseksualnost. Kako da otvorimo tu temu – ili ju možda ne bismo ni trebali otvarati?
16. Kako da roditeljima priopćim da sam prihvatio svoju spolnu orijentaciju i da se nisam spreman mijenjati? Pokušavao sam se promijeniti neko vrijeme, ali vidim da jednostavno nisam spreman na to. Kako da im to kažem, a da ih pritom ne uvrijedim ili povrijedim?
17. Kad god sam uza svojega sina, stalno imam potrebu razgovarati o njegovim lošim odlukama. Ali izgleda kao da ga time samo tjeram od sebe. Što mi savjetujete?
18. Osjećam potrebu da pišem svojem unuku, koji je nedavno objavio da je homoseksualac, jer me više ne posjećuje niti mi telefonira. Slala sam mu kršćanske tekstove, pisala mu odlomke iz Biblije, i nastojala ga potaknuti da se promijeni, uvjeravajući ga pritom da ga volim i da želi ostati s njime u kontaktu. Svakodnevno se molim za njega. Mogu li uraditi još nešto konkretno?
19. Kako da odgovorimo našem sinu koji želi «svoju bolju polovicu» dovesti k nama na cijeli vikend? Dosad smo od njih tražili da prenoće u motelu, ali to je samo dovelo do toga da naš sin uopće ne dolazi u posjetu.
20. Odlučili smo svojoj kćeri i njezinoj partnerici dopustiti da nas posjećuju u našoj kući. Kod nas ima male djece, a nekoliko veoma mladih nećaka i nećakinja moglo bi se istovremeno naći u našem domu. Što bismo im trebali reći?
21. Očekujemo pozivnicu za «vjenčanje» mogega rođaka sljedećega srpnja. Mi smo jedini Kršćani u obitelji i osjećam da svi samo čekaju našu reakciju. Možete li nam savjetovati kako da na to reagiramo u ljubavi? Imam osjećaj da bi prisustvovanje ceremoniji izgledalo kao da na neki način podržavamo takav brak. Je li neuljudno od nas ako izostanemo s vjenčanja?
22. Kako da supruga odgovorim od njegovoga uvjerenja da je homoseksualac?
23. Moj me bračni partner upravo ostavio radi homoseksualne veze. Trebam pomoć!
24. U kojoj bi mjeri homoseksualni otac koji živi s drugim muškarcem trebao sudjelovati u odgoju svoje djece?

Treće poglavlje: **Odgovori za prijatelje**

25. Čini mi se da se netko koga poznajem bori s homoseksualnošću. Kako da mu pristupim vezano za to, a da ga pritom ne udaljim od sebe?
26. Često se oklijevam baviti problemom mojih homoseksualnih prijatelja jer se bojim da ću na neki način odobravati ono što oni rade, i time ožalostiti Duha Svetoga. Je li bolje ništa ne poduzeti, nego prijeći granicu?
27. Par lezbijki iz susjedstva usvojio je dijete, i pozivaju me na «proslavu života» u svojoj kući. Što bih trebala učiniti?
28. Poznajem mnogo *gej* osoba. Kako da ih dovedem Kristu?
29. Još od djetinjstva znam poruku iz Ivana 3:16, i očajnički želim tu istinu podijeliti sa svima s kojima dođem u kontakt. Međutim, kada to pokušam podijeliti s ljudima iz *gej* zajednice, moj trud kao da je potpuno uzaludan. Je li mi možda nešto promaklo? Na što bih sve trebao paziti kada se obraćam pripadnicima *gej* okružja?
30. Radim s djevojkom koja je vrlo otvorena o svojoj homoseksualnosti. Zamjećujem da je u mojoj blizini daleko agresivnija negoli u društvu drugih kolega. O čemu se radi? Što mogu poduzeti?
31. Jedan član crkve u koju idem bori se s homoseksualnošću. Uistinu mu želim pružiti ruku prijateljstva, ali mi je stvarno neugodno u društvu homoseksualaca. Što da učinim? Ja sam samo posve običan momak.
32. Jedna od mojih najbližih prijateljica upravo mi je priznala da se bori s homoseksualnošću. O tomu znam dovoljno da bi mi bilo jasno kako joj trebaju pomoći druge žene. Kako joj, kao muškarac, mogu pomoći?
33. Koja je uloga mentora koji pomaže ženama u borbi protiv istospolne privlačnosti?
34. Frizerka sam i radim s neolicinom *gej* muškarca u frizerskome salonu. Kršćanka sam i tim bih dečkima htjela pokazati Božju ljubav, ali im ponekad dopuštam da budu sastavni dio ženskoga društva kako bih im pokazala da ih prihvaćam. Je li to pogrešno? Kakav utjecaj uopće mogu imati na njih?
35. Poznajem mnoge *gej* muškarce, i svi oni kao da se od veoma ranoga djetinjstva sjećaju da su uvijek bili *gej*. Dvojica njih rekli su mi da su svakako rođeni takvi i da su znali da su *gej* već s pet godina. Kako bih uopće mogla poreći to što osjećaju?

Četvrto poglavlje: **Odgovori za Crkvu**

36. Pastor sam. Kako poučiti crkvu da učinkovito iskaže ljubav homoseksualcima?
37. Kako možemo pomoći osobi koja se već pokušala osloboditi homoseksualnosti i u tomu nije uspjela – posebice jer je već bila povrijeđena reakcijom crkvenih zajednica i drugih Kršćana?
38. Razumijem da su mnogobrojni čimbenici uključeni u homoseksualnost, kao na primjer okružje, biološke predispozicije, obiteljska situacija. Spada li i duhovna komponenta među te čimbenike?
39. Kršćanska zajednica ima mnoštvo razolikih pristupa problemu homoseksualnosti. Kako mogu procijeniti rješava li ga moja crkva na pravi način?

40. Kako možemo pokazati ljubav aktivnim homoseksualcima koji dolaze na naša bogoslužja, i istovremeno im onemogućiti da preuzimaju vodeće uloge, kao na primjer da poučavaju katehezu, budu omladinski pastori ili članovi crkvenoga zbora?
41. U svojoj mjesnoj zajednici i crkvi radim s mladima. Što mogu učiniti kako bih stvorio pozitivno i sigurno ozračje u kojemu će se ugroženi mladi ljudi osjećati dobrodošlima i u kojemu o spolnosti možemo raspravljati na zdrav način?
42. Veći dio evangelizacijskoga posla kao da se odvija unutar crkava. Jeste li već doživjeli uspješnu evangelizaciju homoseksualaca na njihovome vlastitom teritoriju?
43. U kojemu se slučaju odlomak 1 Korinćanima 5 odnosi na nemoralne odnose među Kršćanima u crkvi?

Peto poglavlje: Odgovori za muškarce

44. Kako kod muškaraca dolazi do homoseksualnosti?
45. Kakav utjecaj na dječake ima spolno eksperimentiranje u djetinjstvu?
46. Ako homoseksualnost nije genetski uvjetovana, zašto su brojni pripadnici *gej* populacije feminizirani u govoru, pokretima i ponašanju?
47. Zašto muška homoseksualnost često uključuje promiskuitetno ponašanje?
48. Već neko vrijeme pokušavam promijeniti svoj način života i odreći se homoseksualnosti, ali još me uvijek muči mnoštvo iskušenja i privlačnost drugih muškaraca. Kako se boriti s vlastitim mislima kada naiđem na nekoga tko mi je privlačan (što mi se danas čini kao svakodnevna pojava)?
49. Bivši sam homoseksualac i želio bih izlaziti s djevojkom. Bih li trebao potencijalnoj djevojci ispričati o svojoj prošlosti, i ako da, kada?
50. Zašto neki muškarci postaju homoseksualcima nakon stupanja u brak?

Šesto poglavlje: Odgovori za žene

51. Kako dolazi do homoseksualnosti kod žena?
52. Možete li mi pomoći da bolje shvatim lezbijsku problematiku? Čini mi se tako kompliciranom – daleko kompleksnijom negoli je to muška homoseksualnost.
53. Primijetio sam da mnoge lezbijke izgledaju muškarački i neženstveno. Zašto je tomu tako?
54. Ponekad kada me neka žena emocionalno privlači, osjećam i seksualno iskušenje. Kako se nositi s takvim mislima?
55. Zašto neke žene postaju lezbijke nakon stupanja u brak?
56. Kako je moguće da spolno zlostavljanje može i muškarce i žene navesti na homoseksualnost? Zar po nekoj logici ne bi bilo vjerojatnije da će zlostavljani muškarci biti heteroseksualni?

Sedmo poglavlje: Odgovori za one koji žele promjenu

57. Mogu li se homoseksualci uistinu promijeniti?
58. Kako osoba koja se bori s homoseksualnošću postaje heteroseksualna?
59. Upravo sam počeo istraživati podatke o procesu iscjeljenja. Koji program vam se čini najuspješnijim?
60. Upravo sam odlučio osloboditi se homoseksualnosti. Što bih sve trebao znati? Što ste dosad vidjeli u životu onih koji su u tomu uspjeli?
61. Što je sa stručnim profesionalcima na području psihoterapije? Jesu li terapeuti koji odobravaju mogućnost promjene otkrili neke čimbenike koji uvećavaju vjerojatnost pozitivnoga ishoda?
62. Je li masturbacija nešto što bi me trebalo brinuti?
63. Hoće li moja nutarnja borba ikada potpuno prestati?
64. Što biste preporučili vjerniku koji nije Kršćanin (Muslimanu, Budistu ili Hinduistu) koji bi se volio riješiti homoseksualnosti?
65. Osoba sam koja se nekoć borila s homoseksualnošću. Kada ću biti na dostatnoj razini iscijeljenosti da mogu pomoći i drugima?

Osmo poglavlje: Teološki odgovori

66. Imam prijatelja koji vjeruje da je u redu biti gej jer Krist nigdje u evanđeljima ne spominje ništa konkretno vezano za homoseksualnost. Kako odgovarate na to?
67. Koje bih biblijske odlomke o homoseksualnosti trebao dobro poznavati?
68. Naš pastor kaže da će svi homoseksualci završiti u paklu. Je li to istina?
69. Odakle nekim crkvama ideja da za homoseksualce nema otkupljenja?
70. Moj gej prijatelj tvrdi da je Bog Sodomu i Gomoru uništio zbog negostoljubivosti, a ne zbog homoseksualnosti. Je li to istina?
71. Ako homoseksualnost nije gora od ostalih grijeha, zašto je onda Bog zbog nje uništio dva grada i nazvao ju odvratnim djelom?

72. Jedan gej pastor kojega sam upoznao kaže da se propis o homoseksualnosti iz Levitskoga zakonika zapravo više odnosi na idolopoklonstvo negoli na samu homoseksualnost, te da se u suštini više ne može primijeniti na današnje društvo. Kako da odgovorim na to?

73. Čuo sam da neke gej zajednici sklone crkve poučavaju kako su David i Jonatan bili homoseksualni ljubavnici. Odakle im takvo što?

Deveto poglavlje: **Kulturološki odgovori**

74. Čujem da u mojem gradu živi najveća populacija homoseksualaca. Je li to istina?

75. U našoj kulturi kao da postoji sveprisutna poruka da se homoseksualnost zapravo ne razlikuje od heteroseksualnosti. Kako odgovoriti na takovu tvrdnju?

76. Ako je Bog ljubav, zašto je onda pogrešno da muškarac voli muškarca, a žena ženu?

77. Bismo li se mi kao Kršćani trebali protiviti gej brakovima? Takve veze ne štete našim vezama.

78. Na televiziji sam vidio prilog o Rosie O'Donnell i drugim homoseksualcima koji usvajaju djecu. Izgleda da se takva situacija na djecu ne odražava loše. Što bih o tomu trebao znati kada razgovaram s ljudima koji zagovaraju usvajanje od strane gej parova?

79. Zar djeci ne trebaju samo roditelji koji će ih voljeti – bilo da se radi o istospolnim roditeljima ili pak o muškarcu i ženi?

80. Kako odgovoriti pobornicima usvajanja od strane gej osoba kada me pitaju, «Zar nije bolje da dijete odraste uz dvoje istospolnih roditelja koji ga vole, nego u domu u kojemu ga zlostavljaju, ili pak u stalnoj tranziciji između raznih udomiteljskih kuća?»

81. Bio sam na sastanku omladinskih pastora mog grada, i mnogo nas je koji smo govorili o novome trendu da djevojčice i djevojke govore o lezbijskim aktivnostima među svojim prijateljicama. Možete li nam pomoći da razumijemo što se tu zapravo događa?

82. Optužili su me da sam homofob. Kako odgovoriti na takvu optužbu?

83. AIDS kao da više nije glavna vijest kakva je nekoć bio. Znači li to da smo ga stavili pod kontrolu?

84. Kršćanin sam i radim kao psiholog u javnome sektoru. Što mi preporučate kao način da potaknem homoseksualca ili lezbijku da preispitaju svoj način života?

Deseto poglavlje: **Odgovori za gej zajednicu i njihov plan i program**

85. Često slušam kršćanske radio stanice i čujem da se govori o «gej planu i programu.» O čemu se tu zapravo radi?

86. Svaki plan i program treba podršku kako bi se nastavio razvijati. Tko su glavni igrači koji potiču gej plan i program?

87. Čuo sam da je 10% populacije homoseksualno. Je li to istina?

88. Ako 10% populacije nije homoseksualno, koja je onda ispravna statistika?

89. Kako je statistika od 10% homoseksualaca postala tako raširena? Zašto je to toliko važno gej zajednici, i zašto se toliko trude uvjeriti društvo da je to istina?

90. Moj prijatelj smatra da mi Kršćani širimo mržnju kada smatramo da homoseksualcima ne treba odobriti istovjetnu zakonsku zaštitu niti isti status «građanskih prava» koja žele. Kako da mu na to odgovorim?

91. Čitao sam da je stopa samoubojstava među gej tinejdžerima visoka. Je li to istina?

92. U čemu je problem sa školskim programima koji nude sigurnost i podršku djeci koja se bore s vlastitim spolnim identitetom?

93. Što će bivši homoseksualci izjaviti ako znanost ikada otkrije genetske uzroke homoseksualnosti?

94. Čujem da gej aktivisti tvrde kako organizacije bivših homoseksualaca, kao što je Exodus International, ne vode statistiku vezano za broj osoba koje su se uspješno oslobodile homoseksualnosti. Je li to istina?

Jedanaesto poglavlje: **Odgovori znanosti**

95. Čuo sam da se navodi niz studija koje potvrđuju teoriju o «homoseksualnosti od rođenja.» Jesu li te studije točne? A ako nisu, zašto?

96. Trebamo li vjerovati u teoriju kojom se sugerira da hormonalna neravnoteža tijekom trudnoće može kasnije utjecati na formiranje spolnoga identiteta kod djeteta?

97. Kažete da homoseksualnost nije izazvana genima nego okruženjem. Ako je to istina, kako se onda događa da se jedan dječak bori s homoseksualnim osjećajima, dok njegov brat, odgojen u istome okruženju, biva potpuno heteroseksualan?

98. Koliko ja razumijem, danas većina medicinskih i psiholoških udruženja homoseksualnost ne smatraju abnormalnom pojavom. Zar vi niste malo zaostali kada vjerujete da je homoseksualnost patološki fenomen?

99. Zar rasprostranjenost homoseksualnosti u životinjskome svijetu nije dokaz da je to normalna pojava?

Dvanaesto poglavlje: **Odgovori na vaše potrebe**

100. Kakva podrška i kakvi materijali su dostupni za mlade koji se bore s homoseksualnošću?

101. Koji su sve izvori pomoći na raspolaganju ljudima koji se bore s homoseksualnošću?

Bilješke

Uvod

Knjigu *101 najčešće pitanje o homoseksualnosti* sasvim sigurno niste nabavili radi pitanja, nego radi odgovora. Ali, kako znati da možete vjerovati u 101 odgovor na ovim stranicama? Nadam se da ćete mi vjerovati. Svakodnevno radim na temama vezanima za homoseksualnost, u okviru svojega posla menadžera Odjela za spolna pitanja u udruzi *Focus on the Family*. Također služim u odboru sjevernoameričkoga ogranka udruge *Exodus International* čija je služba diljem svijeta posvećena osobama pogođenima homoseksualnošću.

Ali ova mi je tema važna i iz osobnih razloga. Dvanaest sam godina živio kao aktivan homoseksualac. Poznajem tu podkulturu. Osjećao sam ono što homoseksualci osjećaju – bol, odbačenost, bijes, poremećene osobne odnose, kao i snažnu želju da ih se voli onakve kakvi jesu. Također znam kako se prijatelji i voljene osobe osjećaju kada im netko blizak «izade iz ormara» i objavi svoje homoseksualne sklonosti. Poznato mi je kako crkva često izgleda kao posljednje mjesto na kojemu bi takav čovjek potražio pomoć. A znam i koliko obitelji pate i mole kroz bol – kao što je bilo i s mojom voljenom obitelji.

Moja priča nije znatno različita od priče velikoga broja homoseksualaca. U mojoj je obitelji bilo vjernika s obje strane, a kao dječak već sam u srce primio Krista kao svojega Spasitelja. Ali, bio sam sin jedinac u oca koji je bio vlasnik lanca sportske opreme – *pravoga muškarca*. Od mene se očekivalo da budem najbolji nogometaš, najbolji košarkaš, najbolji bejzbolaš i najbolje sve što god je otac od mene bio u stanju napraviti. A nisam se bio u stanju nositi s tolikim očekivanjima od mene.

Umjesto da se počinjem poistovjećivati s ocem i oponašam ga, okrenuo sam se više k sigurnosti i prihvaćanju koje sam nalazio kod majke i sestara. Otac me vrlo skoro pred svojim mačo prijateljima počeo nazivati «bezvrijednim» i «ženskim petkom.» Ponekad bi me pitao, «Zašto jednostavno ne odeš natrag u kuću, s majkom i sestrama? Tamo ti je ionako draže provoditi vrijeme!»

Nedugo potom jedan od očevih uposlenika počeo mi je pokazivati toliko potrebnu pažnju. Čovjek me vodio u *Disneyland* i na plažu. Prihvaćao me kao osobu i pružio mi pažnju od strane muške osobe, a to sam tako očajnički trebao. Kada mi je bilo jedanaest godina, ta se pažnja pretvorila u seksualni odnos. Moja potreba za muškim odobravanjem bila je zadovoljena na najneprikladniji mogući način.

Bio sam premlad da tu krivo usmjerenu pažnju prepoznam kao ono o čemu se uistinu radilo – kao spolno zlostavljanje. Taj se odnos nastavio kroz srednju školu, a odmah nakon mature jednostavno sam se bacio u homoseksualni način života. Shvativši ipak da istospolna privlačnost koju sam osjećao, kao i takovi spolni odnosi, nisu u skladu s onime što sam slušao u crkvi, povjerio sam se školskom psihologu vezano za homoseksualne nedoumice koje su me mučile. I kakav sam odgovor dobio? «Jednostavno moraš shvatiti da si rođen kao homoseksualac. Riješi se usvojene homofobije i prihvati to što jesi.»

Otprilike godinu dana kasnije, omladinski pastor u crkvi rekao mi je da jednostavno moram više čitati Bibliju, i više moliti. Ali, što sam više čitao i molio, to sam više postajao frustriran i bijesan na Boga kojega sam kao dijete naučio ljubiti, jer u meni nije dolazilo ni do kakve promjene.

Odselio sam, trčeći za srećom, s novim partnerom, u novome gradu, s novim identitetom. Ali kroza sve to ostao sam u bliskome kontaktu sa svojim dvjema sestrama koje su mi pokazivale bezuvjetnu ljubav.

Jednoga sam dana, godine 1985, otišao u teretanu s pretežno *gej* klijentelom i osjetio privlačnost prema čovjeku kojega sam i ranije ondje viđao. Išao sam za njim do parkirališta, gdje mi je odjednom rekao da je Kršćanin koji se upravo oslobađa homoseksualnosti. *Ovaj tip nije pri sebi*, pomislio sam tada. *Bog ti to neće uraditi – i ja sam pokušao, i nije mi pomogao.* Dok smo tako raspravljali o mogućnosti i nemogućnosti promjene, taj je mladić u više navrata spomenuo čovjeka zvanog Jeff Konrad. Dotični Jeff se ostavio alternativnog načina života i proučavao je korijene i uzroke homoseksualnosti, o čemu je upravo pisao i knjigu. Dok smo tako pričali, čovjek iznenada razrogači oči i uzviknu, «Bože, pa evo baš sada Jeff prolazi onuda!»

Začuo sam u sebi glas koji kaže, *Zar je Moja ruka ikada bila prekratka da te izbavi?*

Od toga je trenutka nadalje Jeff Konrad postao simbol nade u mojoj potrazi za izbavljenjem. Tijekom sljedeće četiri godine dopisivali smo se, raspravljali i prepirali se – a cijelo me to vrijeme uvjeravao u Božju ljubav prema meni. (Pisma koja mi je godinama slao na kraju su objavljena u njegovoj knjizi *You Don't Have to Be Gay*.)

Krenuo sam na put prema izbavljenju, prema stanju kojega sam izgubio od svoje jedanaeste godine. Odrekao sam se homoseksualnoga načina života, preselio k jednoj od mojih sestara, i vrlo brzo otišao na konferenciju udruge *Exodus International*. Na toj sam konferenciji naišao na 800 drugih muškaraca i žena s istim problemima i ranama, koji su htjeli upoznati Isusa na način koji bi im pomogao u izbavljenju od toga grijeha koji im upravlja životom. Bilo je to najnevjerojatnije iskustvo kojega sam ikada doživio.

Dok sam bio ondje, doznao sam za program pomoći ljudima koji se bore sa svojom homoseksualnošću. Zbog svoje ovisnosti o seksu, znao sam da mi treba cjelodnevni nadzor. Prije negoli sam otišao s te konferencije, nekoliko se osoba sakupilo kako bi molili za mene. Jedan od njih mi je pročitao redak Jeremija 15:19:

Zato ovako govori Jahve: "Ako se vratiš, pustit ću te da mi opet služiš; ako odvojiš dragocjeno od bezvrijedna, bit ćeš usta moja."

Polako sam počeo shvaćati da Bog smatra da sam dragocjen, a ne bezvrijedan – kako je to govorio moj otac.

Iste večeri kada sam se vratio s te konferencije, preko zajedničkoga poznanika sam upoznao djevojku zvanu Angie. Vrlo smo brzo postali bliski prijatelji. Kad sam se radi službe u prosincu 1990. godine preselio u Sjevernu Kaliforniju, Angie mi je ostala emocionalno bliska i pružala mi podršku na daljinu dok sam se oslobađao od homoseksualnosti. Tijekom toga perioda iscjeljenja, planine boli i odbačenosti otapale su se dok sam spoznavao slobodu kakvu nikada ranije nisam doživio.

Uvijek sam sanjao o tomu da bude omladinski pastor, ali zbog svoje prošlosti – između ostaloga imao sam čak i policijski dosje, jer su me godine 1987 uhitili zbog prostituiranja – vjerovao sam da bi to bilo nemoguće. Stoga sam diplomirao za vjeroučitelja na sveučilištu *Biola*, i prijavio se za učiteljski ispit. Istovremeno sam se sve više zbližavao s Angie. Zapravo, bila je to ljubav – i vjenčali smo se četvrtoga prosinca godine 1994.

U vrlo kratkome roku Bog mi je omogućio da uđem u terapijsku službu u kojoj samo pomagao mnoštvu muškaraca i žena da se riješe homoseksualnosti. A onda mi je Bog čudesno dopustio da ispunim svoj poziv i postanem omladinskim pastorom – usprkos policijskome dosjeu.

Angie i ja uspješno smo radili unutar svojega Božjeg poziva; voljeli smo omladinu s kojom smo radili, a oni i njihovi roditelji voljeli su nas. U svemu tomu Gospodin mi je pokazao da neke crkve još uvijek vjeruju u cjelovitu silu Isusa Krista, silu koja mijenja život.

Bio sam omladinski pastor skoro tri godine. A onda sam u svibnju 1998. godine primio poziv od jednoga starog prijatelja koji radi za udrugu *Focus on the Family*. Jedan drugi bivši homoseksualac, John Paulk, potaknuo me da se prijavim za mjesto u udruzi *Focus on the Family*, jer su upravo osnivali službu koja se bavi identitetom spolova, *Love Won Out*. Rekao sam mu tada, «Hvala, ali ne bih.» John mi je ponudio to mjesto još dva puta, i svaki put bih ga odbijao.

Ali Bog je imao drugačije planove. Jednoga jutra u 04.30h, dok sam besano prelistavao knjigu pod naslovom *Duhovno vodstvo*, začuh kako mi Gospodin govori, *Želim se oglasiti preko tebe*. Podsjetio me na redak iz Jeremije i na Svoju želju da me učini Svojim glasnogovornikom.

Stoga smo se preselili u Colorado Springs, a ja sam u listopadu 1998. godine počeo raditi za *Focus on the Family*. Umjesto da služim samo djeci i mladima u svojoj crkvi, sada sam bio u prilici razgovarati s mladima diljem zemlje – i uživati neočekivano osobno ispunjenje dok pomažem ljudima pri izbavljanju od homoseksualnosti.

Gospodin je i dalje nastavio s blagoslovima. Kao prvo, naš sin Bennett rođen je u prosincu 1999 godine. Kao drugo, naš mali Brenner rođen je u travnju 2002. godine.

Petnaest je godina prošlo otkad sam donio presudnu odluku o izlasku iz homoseksualnosti. Danas sa sigurnošću znam tko sam. Ne vraćam se više natrag. Proveo sam ondje dvanaest godina i dobro znam što takav način života nudi čovjeku. A ono što imam danas ne bih mijenjao ni za cijeli svijet.

Bog je prema meni dobar, a tu istu dobrotu nudi i svima onima koji dođu k Njemu – baš onakvi kakvi jesu. Nadam se da ćete i vi, ili oni koje volite, iz prve ruke iskusiti tu istu dobrotu. Moja je molitva da vam ova knjiga pomogne u pronalaženju.

Mike Haley
Travanj, 2004

1. Odgovori na osnovna pitanja

Ova knjiga možda je vaše prvo ozbiljno informiranje o temi homoseksualnosti. Možda vam je neki prijatelj, ili druga voljena osoba, nedavno priznao istospolnu privlačnost. Ili su vas možda zabrinule večernje vijesti ili članak u jutarnjim novinama. Možda ste i sami iskusili privlačnost vlastitoga spola, i pitate se, *Jesam li i ja možda homoseksualac? A ako jesam, mogu li išta poduzeti kako bih promijenio spolnu orijentaciju?*

Koji god da vas je razlog ponukao da uzmete ovu knjigu, muče vas neke nedoumice. Neke od njih mogle bi biti najjednostavnija pitanja na svijetu, kao na primjer, *Što je to homoseksualnost?*

Ovo prvo poglavlje bavi se takvim najosnovnijim pitanjima.

1. Što je to homoseksualnost?

Većina ljudi pretpostavlja da je homoseksualnost puki seksualni čin među dvjema osobama istoga spola. To je krajnje pojednostavljeno gledište na ovu kompleksnu temu. Svatko koga ta tema zanima mora u obzir uzeti četiri zasebna područja: fiziološko psihičko reagiranje, identitet, ponašanje i način života.

Usvojene reakcije

Bog je svakoga od nas stvorio kao kompleksno biće. Imamo potrebe koje moraju biti zadovoljene kako bismo rasli i sazrijevali. Kada te potrebe nisu zadovoljene, uspostavljamo mehanizme nezreloga nošenja s problemima, koji su često u izravnoj opreci s Božjom izvornom nakanom za nas. Frank Worthen, osnivač udruge *Exodus International*, ovako objašnjava taj fenomen:

*Psihička reakcija stanoviti je tehnički izraz za ono što mnogi ljudi nazivaju «homoseksualnom orijentacijom.» Iako mnogi ljudi kažu da su tijekom života iskusili vizualnu ili spolnu privlačnost prema istome spolu, u postupnome razvoju u životu određenih osoba dolazi do homoseksualne psihičke reakcije. Dijete može početi s potrebom da se uspoređuje s drugima kako bi odredilo u kojoj je mjeri doraslo socijalnim standardima. Ako smatra da nije na zadovoljavajućoj razini u odnosu na druge, počinje razvijati divljenje prema onim odlikama i tjelesnim kvalitetama za koje smatra da ih ne posjeduje. Divljenje, koje je normalna pojava, može se pretvoriti u zavist. Zavist pak dovodi do želje za posjedovanjem drugih, i naposljetku za njihovim iskorištavanjem ili uništavanjem. Negdje u tom procesu takva snažna želja dobiva erotski naboj i postupno dovodi do homoseksualne psihičke reakcije (također poznate i kao seksualne maštarije ili fantazije).**

Ponašanje

Kada se te psihičke reakcije ukorijene, neki ih ljudi nadalje provode prvo kroz masturbaciju, a potom i kroz stvarnu spolnu aktivnost s drugim muškarcem ili ženom. Međutim, sam spolni čin ne definira homoseksualnu orijentaciju. Mnogi dječaci koji se u ranoj mladosti upuštaju u homoseksualne aktivnosti kasnije u životu ne pokazuju ni traga homoseksualnosti.

Identitet

Problem današnje socijalne klime je u tomu što je sve više osoba koje preuzimaju *gej* identitet jednostavno zato što žele za sebe pronaći neko mjesto u društvu. Mnogi ljudi koji bi inače rijetko proživljavali borbu s homoseksualnim porivom danas se lako identificiraju s takvim načinom života zbog društvenoga mentaliteta koji govori da je sve dopušteno i u redu.

Drugi pak ljudi prihvaćaju *gej* identitet nakon više godina fiziološkoga psihičkoga reagiranja. Njihovo ponašanje stvara identitet s kojim im postupno biva ugodno, ili su čak ponosni na njega.

Način života

Homoseksualnost uključuje različite načine života. Neki se homoseksualci isključivo upuštaju u anonimne i razmjerno rijetke seksualne susrete, živeći u stalnome strahu da će biti razotkriveni. Drugi se otvoreno izjašnjavaju i postaju aktivni i politički motivirani članovi *gej* zajednice, povezujući se uglavnom s onima koji se bore za slične stvari.

Kao što možete vidjeti, homoseksualnost je višedimenzionalna pa se pojedinac može naći na bio kojemu dijelu spektra ovih četiriju temeljnih komponenti. Što vama osobno znači ova informacija? Izjavu prijatelja ili voljene osobe da je homoseksualac ne uzimajte olako kao dokaz da se ta osoba uistinu upušta u istospolnu seksualnu aktivnost. Razgovarajte s njime ili njom kako biste stekli dublje razumijevanje takve izjave.

2. Odlučuju li homoseksualci hoće li biti *gej*?

Dopustite mi da na ovo odgovorim izravno: *Ne!* A ako me slučajno niste dobro čuli, dopustite mi da to kažem još glasnije: **NE!**

To je i dalje jedan od mitova o homoseksualnosti kojega neinformirani ljudi nastavljaju širiti. Kršćani ili konzervativci mogu kazati homoseksualcu, «Stalo mi je do osoba u tvome društvu, i *ljubim te*.» A potom, kao da žele zariti iver pod nokat ruke koju su upravo nježno primili, dodaju: «Ali ti i tvoji morate razumjeti da je homoseksualnost stvar vašega odabira.» *Joj.*

Iz osobnoga iskustva vam mogu reći da doslovno *nitko* nije odabrao biti homoseksualac, kao ni podnositi bol i odbačenost koji idu zajedno s time. Nema djeteta ili adolescenta koji prilazi švedskome stolu spolne orijentacije kaže, «Hm... mislim da ću uzeti ovo.» Naprotiv, većina homoseksualaca nastoji poreći vlastiti osjećaj privlačnosti prema istome spolu, mole da taj osjećaj nestane, ili ga pak suzbijaju sve dok ih vlastita nesposobnost ovladavanja spolnim željama toliko ne obeshrabri da se naposljetku pretvaraju u glasne pobornike alternativnoga načina života. Kada takvu borbu pripisujete svojevremeno odabiru neke osobe, time ne samo da pokazujete nerazumijevanje problema, nego dodatno uvećavate ionako ogroman osjećaj srama koji mnoge homoseksualce peče u srcu.

Dajte da vam stoga jasno ponovim: *Nitko ne bira privlačnost prema osobama istoga spola.* Ipak, ono što ljudi mogu odabrati jest kako će reagirati na takve osjećaje. Kada bol takve borbe zarobi srce, neki ljudi povjeruju da im je jedina opcija prihvaćanje homoseksualnoga identiteta i načina života. Tu slobodno odlučivanje stupa na scenu: aktivno sudjelovanje u homoseksualnome činu.

I još jedna važna napomena na ovu temu: Koliko god da je štetno ljudima govoriti da su sami odlučili biti homoseksualci, postoji i još jedna fraza koja se prečesto ponavlja na transparentima konzervativaca koji protestiraju protiv *gej* parada: «*Bog nije stvorio Adama i Stevu, nego Adama i Evu.*» Tko god vjeruje da je ovo zgodna i korisna doskočica, potpuno je u krivu. Površne izjave poput ove čine da osoba koja ih iznosi izgleda budalasto, dok je zloba koja se tu iščitava između redaka u izravnoj opreci sa svetim Pismom. Prisjetite se Salomonovoga savjeta: «Tko žmirkom okom, zadaje tugu, a tko ludo zbori, propada. Pravednikova su usta izvor života, a opakomu usta kriju nasilje» (Izreke 10:10-11). Izbacite takve dosjetke iz svojega rječnika i umjesto toga radije se opredijelite za riječi koje donose život!

3. Koja je razlika između izraza «*gej*» i «homoseksualac»?

Ova se dva izraza često koriste kao sinonimi, ali među njima postoji istinska razlika. Kada razumijete na što se koji od njih odnosi, moći ćete lakše ponuditi savjet onima koji od vas budu tražili mišljenje.

Homoseksualac kao takav zapravo ne postoji. Koliko god vam možda zvučalo neobično, to je istina. Biološki smo svi mi heteroseksualni. Naravno, neki se heteroseksualci zbog kombinacije raznih čimbenika moraju suočiti s problemom homoseksualnosti – a kada u svojim odgovorima budem koristio izraz *homoseksualci* ili *homoseksualno*, mislim pritom na ljude koji zbog tih različitih čimbenika osjećaju privlačnost k istom spolu. Međutim, nepokolebljivo se identificirati kao homoseksualac znači pasti na lažnu ideju da paralelno postoje dvije različite, jednako vrijedne i nepromjenjive spolne orijentacije.

Ipak, društvo i dalje nastavlja rabiti riječ *homoseksualac*, stoga slijedi popis nekih temeljnih razlika između te riječi i izraza *gej*: Muškarci i žene koji proživljavaju istospolne erotske želje, maštarije i privlačnost najvjerojatniji su kandidati za identificiranje sebe kao homoseksualaca. Ipak, svi homoseksualci za sebe ne smatraju da su *gej* – što je izraz koji u sebi nosi izrazitu sociopolitičku notu, i koji se jednako odnosi na pripadanje određenoj zajednici koliko i na identitet prema spolnoj orijentaciji. Kako to Dr. Joseph Nicolosi objašnjava, neki ljudi «doživljavaju sukob između vlastitih vrijednosti i svoje spolne orijentacije.»¹ Takve se osobe nikada ne žele identificirati kao *gej*.

Definitivno pravilo? Sve *gej* osobe su homoseksualci, ali nisu svi homoseksualci ujedno i *gej*. Drugačije razlikovanje koje vam može pomoći je nazivanje ljudi koji se žele odreći homoseksualnosti «*homoseksualcima koji nisu gej*.»²

4. Ako imam homoseksualne maštarije, znači li to da sam *gej*?

Maštanje samo po sebi ne čini vas homoseksualcem. Homoseksualac je osoba koja svjesno prihvaća tu etiketu i počinje se ponašati sukladno osjećajima koje gaji prema svom spolu. Mnogo je ljudi koji su se upustili u kratkotrajno seksualno eksperimentiranje s istim spolom, ali ih to ne čini homoseksualcima. S druge strane, ima ljudi koji nikada nisu ostvarili takav čin a muči ih užasan problem homoseksualnosti.

Vezano za vašu osobnu situaciju, prvo relevantno pitanje je: Koliko se često ponavljaju takve maštarije? Jedan jedini slučaj ne znači da ste homoseksualac. S druge strane, ako su takve fantazije učestale, postoji potencijal ozbiljnoga problema homoseksualnosti, posebno ako ih ne držite pod kontrolom ili ako ih dodatno potičete pornografijom ili masturbiranjem.

Neki američki Indijanci vjeruju da svatko od nas u srcu ima bijeloga psa (dobro) i crnoga psa (zlo) koji se međusobno bore za nadmoć. Kao i u stvarnome životu, onaj pas kojega hranite imat će bolje šanse za opstanak. Isto vrijedi i za bitku oko vašega srca. Kojega god psa budete hranili, taj će nadvladati i preuzeti kontrolu. Morate učiniti sve što je u vašoj moći da pobijedite ovoga nepoželjnoga «psa.» Ako se ove maštarije nastave i postanu sve češće, pronađite nekoga tko je dobro upoznat s uzrocima homoseksualnosti. Ali molim vas da ne dopustite da vas jedna ili više epizoda homoseksualnoga maštanja paraliziraju i spriječe da živite onako kako vas je Bog stvorio – heteroseksualno.

5. Može li se homoseksualnost spriječiti?

Prevenција homoseksualnosti kod djece postala je jednom od najvažnijih tema istraživanja unutar pokreta bivših homoseksualaca. To pak predstavlja zaokret od tradicionalnoga pristupa kojim se glavnina energije i vremena posvećuje poruci otkupljenja, a zastupaju ga *Exodus International* i slične službe. Te su službe često jedina nada ljudima koji se bore s homoseksualnošću (kao i članovima njihovih obitelji) tijekom potrage za odgovorima i pomoći.

Posljednjih se godina pažnja posvećuje ne samo otkupljenju homoseksualaca, nego i prevenciji homoseksualnosti. Na samome čelu ovoga pokreta su Dr. Joseph i Linda Nicolosi,

autori knjige *A Parents' Guide to Preventing Homosexuality* (*Roditeljski vodič za prevenciju homoseksualnosti*), u kojoj definiraju neke važne korake koje roditelji mogu poduzeti kako bi uvećali šanse da njihova djeca odrastu sigurna u svoj spolni identitet. Nicolosijevi naglašavaju, «Većina se istraživača slaže da je spolna nedosljednost tijekom djetetovoga djetinjstva najčešći jedinstveni čimbenik kojega se povezuje s homoseksualnošću... Nažalost, mnogi profesionalci iz branše mentalnoga zdravlja – psihijatri, psiholozi i socijalni radnici – smatraju da je nepotrebno roditelje upozoravati na mogući ishod homoseksualnosti.»³ Nadalje upozoravaju da, «usprkos ključnoj ulozi roditelja u formiranju spolnoga identiteta sinova i kćeri, mnogi od njih su zapanjujuće nesvjesni ne samo svojega ponašanja prema emocionalno ranjivome djetetu, nego i problema kod mlade osobe koji zbog toga nastaju.»⁴ Nažalost, najčešće reakcije roditelja, kada se moraju suočiti s odstupanjima u spolnoj orijentaciji svoje djece, nimalo ne pomažu u rješavanju problema.

1. Poricanje

Nicolosijevi upozoravaju da mnogi roditelji pogrešno izražavaju stavove kao na primjer, «To je samo nekakva faza; vjerojatno će ga proći.» ... Ili pak kažu, «Nije to ništa. On izgleda tako slatko – i samo pokušava privući pažnju odijevajući se kao djevojčica.» Ovakvo razmišljanje djelomično je rezultat činjenice da je u našoj kulturi roditeljima sve teže odrediti kakav je spolni razvoj normalan, a kakav nenormalan, zbog čega se treba brinuti, a zbog čega ne.» Dakle, u kojem slučaju biste se trebali zabrinuti? Autori sugeriraju, «Određena količina igranja sa spolnim ulogama može se tolerirati. Ipak, ako vašemu sinu to vrlo brzo ne dosadi, trebali biste se pozabaviti ne samo njegovim ponašanjem, nego i svojim.»

2. Zbunjenost

Raznolike i oprečne poruke vezano za spolne uloge preplavile su našu kulturu, a mnogi roditelji pojma nemaju što bi zapravo mislili. Često se osjećaju zbunjeni i razoružani pred suprotstavljenim vrijednostima i mišljenjima.

Nicolosijevi su ovaj fenomen dobro dokumentirali. Oni bilježe da je jedna učiteljica majku zabrinutu zbog sinovljeve zabune u spolnome identitetu uvjeravala da ne treba brinuti jer je to «savršeno zdravo ponašanje – on jednostavno prepoznaje svoju žensku stranu osobnosti.» Drugi alternativni mislilac joj je rekao, «Nemojte se miješati. To što on radi nije nikakav problem. Ne želite valjda da vam dijete postane stereotipni mačo muškarac, zar ne?» Ipak, većina majki intuitivno znaju da nešto nije u redu.

3. Izbjegavanje

Nicolosijevi kažu: «Većina roditelja koji se na kraju ipak odu posavjetovati s psihologom zapravo su mjesecima, a mnogi od njih i godinama, bili zabrinuti za svoje dijete, a ništa po tom pitanju nisu poduzeli.»

Što bi dakle roditelji trebali učiniti?

Nicolosijevi kažu da je «roditeljima prvi intervencijski korak temeljito informiranje. To često znači ispravljanje pogrešnih informacija kojima već raspolažu. Spolnost – naš osjećaj muškosti ili ženskosti – nije samo puka društvena tvorevina. To je, naprotiv, temeljni suštinski način na koji ljudska bića sudjeluju u društvu i izražavaju se u stvarnome svijetu.» Sljedeći bi korak bio preispitivanje zdravlja vlastitoga braka. «Većina roditelja koji radi djeteta traže pomoć psihoterapeuta žive u poremećenim bračnim odnosima. Supruga se žali, «Moj je suprug tako dalek. Ni sa mnom ni sa djecom jednostavno nije emocionalno povezan.» Suprug će na to odgovoriti, «Istina je da je ona potpuno opsjednuta kontroliranjem svega oko sebe! Kad bi malo popustila kontrolu, ja bih se više uključio u sve to.»

Pogledajmo sada malo temeljitije kako bi roditelji trebali pristupiti problemu spolne nedosljednosti kod svoje djece.

Roditelji sinova

S obzirom da naša djeca o značenju muškoga ili ženskoga prvo uče iz obiteljskih odnosa, mame i tate moraju pažljivo promisliti kako njihovi napori, neuspjesi, emocije i afirmiranje mogu utjecati na njihove sinove – kako pozitivno, tako i negativno.

Svatko zna da su mame važne, ali ipak, mame bi trebale biti svjesne razine svojega učešća. Zapravo, Nicolosijevi nagovještavaju sljedeće,

Da to i ne primijete, majke se mogu pretjerano uplesti u sinovljev život. U nekim slučajevima takvo ponašanje može proizlaziti iz majčine potrebe da njeguje sina tijekom bolesti u djetinjstvu. Zapravo, niz studija pokazuje natprosječnu povezanost homoseksualnosti u odrasloj dobi i zdravstvenih problema u ranome djetinjstvu. Majke homoseksualnih muškaraca, prema našem iskustvu, imaju tendenciju izražene osobnosti, ekstrovertiranosti, emocionalne dostupnosti, ugodnoga karaktera i značajne uključenosti u dječakov život. Majčin problem može biti njezina pretjerana uključenost; granice između nje i njezina sina nisu jasne... Ponekad su majke pretjerano obuzete sinom iz vlastite potrebe, jer nisu pronašle emocionalnu intimnost u braku.

Roditelji bi također trebali razmotriti ono što Nicolosijevi nazivaju

Klasični *trijadski* odnos... Stručnjaci bez prestanka pronalaze klasični *trijadski* (trosmjerni) odnos u pozadini obitelji homoseksualnih muškaraca. U takvoj situaciji majka često ima loš ili ograničen odnos sa suprugom, stoga svoje emocionalne potrebe preusmjerava na sina. Otac je najčešće bezizražajan i ograđen, a često i kritički nastrojen. Stoga u trijadskome obiteljskom obrascu vidimo isključenoga oca, pretjerano uključenu majku, i temperamentno osjetljivog, emocionalno prilagođenoga dječaka koji ispunjava očevu ulogu ondje gdje otac zakazuje.

Baš kao i majke, očevi moraju biti svjesni svojega utjecaja na zdravo formiranje spolnoga identiteta svojega sina.

Psihoanaliza već odavno ukazuje na važnost oca u dječakovu razvoju i u njegovu odvajanju od majke. Neki analitičari o ulozi oca govore kao o «dašku svježega zraka» koji štiti od pretjeranoga vezivanja za majku. Tata može biti vitez u sjajnome oklopu s kojim se dijete može igrati, dok je istovremeno jasno različit od djetetove majke.

Nicolosijevi sugeriraju da je najbolja vrsta oca «upadljivi (dobrohotan i jak)» i «vrijedan oponašanja.»

Nicolosijevi nadalje obrađuju četiri ključne stvari koje očevi mogu raditi kako bi pomogli jačanju odnosa sa sinovima, koje pak promiču zdrav spolni identitet. Kao prvo, tate moraju dobro paziti da ne odbace sinove ukoliko su sinovi njih odbacili. «Mnogi očevi spolno zbunjenih sinova jednostavno odustaju i prepuštaju dječaka majci. To je velika pogreška... Vaš je zadatak baviti se sinom, probiti se kroz njegovu obrambenu nezainteresiranost, i uz stalne i dosljedne napore postati važna osoba u njegovome životu.» Kao drugo, «tate moraju biti ustrajni. Održavanje roditeljskoga tima vrlo je važno, ali općenito govoreći najzahtjevniji problem je zadržati očevu stalnu uključenost. Zapravo, teškoća održavanja očeva stalno aktivnima u svakodnevno uključenima najtipičnija je prepreka uspješnoj terapiji.» Nadalje, tate moraju naučiti kako osluškivati osjećaje. Nicolosijevi žele biti sigurni da njihovi čitatelji dobro razumiju da «iako smo mnogo pažnje posvetili intervencijama u pravilnom ponašanju koje odgovara određenome spolu, ne smijemo zaboraviti pravi zadatak, a to je emocionalno povezivanje s roditeljem istoga spola. A u ovome postizanju promjene ponašanja djetetovi osjećaji lako se zanemare.» I naposljetku, oni očevima predlažu četiri načina zbližavanja sa sinovima.

1. Otac se treba fizički igrati sa svojim dječacima, ne zaboravljajući da im povremeno mora dopustiti da pobijede. Praveći se slabim, otac omogućuje sinu da se osjeti snažnim i agresivnim.
2. «Tuširanje s tatom dobra je ideja za malu mušku djecu, a može uključivati i braću... Tuširanje s tatom ili drugim muškim pripadnicima obitelji stvara normalan, opušten i anatomske baziran identitet, čime se također poništava fasciniranost i intrigiranost muškom anatomijom koja u pubertetu potiče erotizirani odnos prema muškarcima.»
3. «Izleti izvan doma u kombinaciji samo oca i sinova uvelike pomažu.»
4. «Tata bi trebao biti osoba koja ušuškava sina pred počinak.»

Mnogo je toga uključeno u stvaranju zdravoga identiteta dječaka, ali ovaj kratki pregled može vam pomoći kod procjene atmosfere u vašoj obitelji.

Roditelji kćeri

Mnogi od spomenutih obiteljskih principa kojima se stvara zdravi identitet kod dječaka važe i za djevojčice. Stoga prvo treba početi od stanja roditeljskoga braka, imajući na umu da vas male dječje oči uvijek prate.

Drugi izvor utjecaja – pogotovo ako kći ima braću – je obiteljski stav prema ženstvenosti. Jedan od korijena koji često znaju dovesti do povrijeđene ženske psihe je slika kojom se u obitelji prikazuju žene. Diane Elle-Boyoko, psihoterapeut i nekadašnja lezbijka, jasno naglašava:

Naša kultura odaje posebnu počast svemu muškomu – snazi, vladanju, postignuću, borbi. To u mnogim ženama stvara neurotično odvajanje od vlastite naravi. Žena u sebi potiskuje unutarnju bol i povrede i počinje se poistovjećivati s muškim principom. Iz nezacjeljenih kutova povrijeđene ženske psihe kreće impuls da žena postane agresivna i glasna.⁵

Važnost zdravoga odnosa s mamom također je od ključne važnosti. Majke koje su pretjerano usredotočene na sebe, koje nisu voljne ili nisu sposobne njegovati djevojčicu, ili pak ne ostvaruju bliskost s njom, imat će negativan utjecaj na stvaranje spolnoga identiteta svoje kćeri. Nicolosijevi navode riječi stanovite psihoterapeutkinja kojima ova izravno definira problem osobnih odnosa na koje je naišla radeći sa ženama koje se bore na ovome području:

Djevojčica koja se okreće homoseksualnosti nikada nema priliku ostvariti samu sebe. Ona je kreacija svoje majke, čiju je ljubav prema samoj sebi imala ostvariti... Majke kao da vlastitu djecu koriste kao ponekad očajnički potrebne, a ponekad očajnički odbačene nastavke samih sebe.

Ali ona potom vrlo brzo naglašava i očevu ulogu.

Kada se takve djevojčice okreću k očevima, ne prolaze ništa bolje. Zaokupljeni svojim poslom, muškarci samo sporadično obraćaju pažnju na kćeri, pretjerano ih stimuliraju, i potom kao da zaborave na njihovo postojanje... Ti očevi, kada se uopće potrudu reagirati na bilo koji način, reagiraju na svoje kćeri kao na osobe koje se imaju preoblikovati na njihovu mušku sliku i priliku.⁶

Roditelji moraju preispitati svoj stav prema ženskosti i potruditi se odnositi prema svojoj kćeri u razvoju na zdrav i produktivan način.

Sigurno okružje također je od suštinske važnosti za mlade djevojčice, kako bi razvile zdrav spolni identitet. Malo toga može više naštetiti mladoj ženskoj osobi negoli zlostavljanje – doživljeno bilo osobno ili kao promatrač. Svoju kćer morate zaštititi od situacija zlostavljanja po svaku cijenu. Potražite profesionalnu pomoć kako biste se pozabavili eventualnim situacijama takve vrste.

Ovo je samo površan pregled prevencije. Podrobniji analizu uloge roditeljskoga utjecaja možete pronaći u knjizi *A Parental Guide to Preventing Homosexuality* koju su napisali Nicolosijevi. Drugi dragocjeni izvor informacija je knjiga *An Ounce of Prevention*, autora Dona Schmierera.⁷

2.

Odgovori za obitelji

Kao što možete i zamisliti, najintenzivnija pitanja koja dobivam dolaze od onih koji su najdublje pogođeni homoseksualnošću voljene osobe – od članova njihove obitelji. Riječi kao što su «Ja sam homoseksualac» mogu potpuno shrvati roditelja kojemu prije toga ništa nije bilo sumnjivo, ali i djeda ili baku, ili pak bračnoga partnera, brata, sestru ili dijete. Takvo priznanje vjerojatno je samo početak procesa čije rješavanje može potrajati godinama. Ali nada *ipak postoji*. Promjena je moguća. U nekim slučajevima priznanje homoseksualnosti dodatno je zbližilo obitelj zbog nastojanja da pomognu homoseksualnome članu obitelji u veoma nepredvidivome procesu promjene. Ali čak i kada voljena osoba ne želi promjenu, vaše razumijevanje sljedećih odgovora može pomoći i biti od neprocjenjive vrijednosti.

6. Upravo smo doznali da nam je dijete gej. Je li to naša krivica? Jesmo li negdje pogriješili?

Ovo je najčešće prvo pitanje koje bilo kojemu roditelju padne na pamet nakon što doznaju za homoseksualnost svojega djeteta. Možda vam je srce slomljeno tom spoznajom, a misli će vam vjerojatno grozničavo pretraživati prošlost u potrazi za svakim važnijim preokretom u djetetovome životu, kako biste shvatili što je pošlo krivim smjerom. Ali, ohrabrite se. Odgovor na ovo bolno pitanje oslobodit će vas svake lažne krivnje i omogućiti vam da reagirate na način koji će svima biti od pomoći.

Kada Joe Dallas, autor i nekadašnji predsjednik udruge *Exodus International*, drži predavanje o deset pitanja koja voljene osobe najčešće postavljaju, on obično počinje citatom iz filma *Rijeka uspomena* (*A River Runs Through It*). Prezbiterijanski propovjednik sjeća se buntovničkoga sina koji je tragično poginuo:

Svatko će od nas u nekom trenutku života pogledati voljenu osobu i zapitati: Gospode, želimo pomoći, ali što nam je činiti? Jer istina je da rijetko kada možemo pomoći onima koji su nam najbliži – ili ne znamo koji dio sebe trebamo dati, ili još češće taj dio nas kojega želimo dati voljena osoba ne prihvata. I tako nam oni s kojima živimo i koji bi nas trebali najbolje poznavati često ostaju van domašaja. Ali još ih uvijek možemo voljeti. Možemo ih potpuno voljeti a da ih pritom ne razumijemo u potpunosti.¹

Sigurno se možete pronaći u osjećajima ovoga oca. Više od svega želite pronaći način da pomognete, a prvo što vidite je vaša vlastita pogrešivost.

Morate se sjetiti da nitko nema moć *učiniti bilo što* od drugoga djeteta Božjega.

Homoseksualnost nije rezultat samo jednoga čimbenika. Mnogo je utjecaja koji mogu doprinijeti tome stanju: djetetova percepcija, ponašanje roditelja, okruženje (koje je najčešće

izvan utjecaja bilo kojega roditelja), interakcija s drugima, osobne karakterne predispozicije, i tako dalje. Iako je određen obiteljski utjecaj možda oslabio psihi vašega djeteta, zbog čega je podložnije istospolnoj privlačnosti, svaka je osoba odgovorna za vlastito reagiranje u određenim situacijama. Nema roditelja koji bi svojevolumno izazvao spolnu zbunjenost kod svoje djece. Živimo u nesavršenome, posrnulome svijetu, i svi mi donosimo nesavršene odluke za koje smo sami odgovorni.

Razmotrite vlastiti život – o vlastitoj ranjivosti na određene slabosti. Što vas «tjera» u zadovoljavanje tih slabosti? Svakako ne vaši roditelji, ma koliko nesavršeni oni bili. Dok budete i dalje čitali i učili nove stvari, moja je molitva da će vas ove istine utješiti: ni na koji način niste izravno odgovorni za grijeh vašega djeteta, a život, smrt i uskrsnuće našega Gospodina Isusa Krista nude izlaz iz toga grijeha.

Dodatne informacije o situacijama s kojima se nose ovakve voljene osobe, molim vas pročitajte knjigu *Someone I Love Is Gay*, autora Anite Worthen i Boba Daviesa.²

7. Kod sina smo primijetili neke vrste ponašanja koje nas donekle uznemiruju (kao na primjer zanimanje za žensku odjeću i poistovjećivanje sa ženskim likovima iz crtića). Jesu li te stvari normalne?

Iako su roditelji sinova koji pokazuju znakove zabrinjavajućega ponašanja ti koji najčešće postavljaju ovo pitanje, svatko tko izravno radi s djecom trebao bi razmisliti o tomu. Neki izraziti znakovi upozorenja mogu dramatično uvećati djetetove šanse da kasnije osjeti istospolnu privlačnost. Te znakove ne treba zanemarivati.

Knjiga Josepha i Linde Nicolosi, *A Parents' Guide to Preventing Homosexuality*, na ovo pitanje daje jasan i sažet odgovor.

Određene znakove pred-homoseksualnosti lako je prepoznati, a ti se znakovi obično pojavljuju rano u djetetovome životu. Indicije poremećaja spolnoga identiteta u djetinjstvu, kako ih opisuje Američko psihijatrijsko društvo, navedene su u nastavku. Liječnicima i psiholozima se kaže da uz pomoć sljedećih pet naznaka odrede ima li dijete takav poremećaj:

1. Stalno pokazivanje želje da bude drugoga spola, ili pak insistiranje da je suprotnoga spola.
2. Kod dječaka: težnja prema ženskoj odjeći, ili oponašanje ženskoga ukrašavanja. Kod djevojčica: insistiranje na nošenju isključivo stereotipne muške odjeće.
3. Snažno i uporno biranje uloga suprotnoga spola tijekom igre, ili stalno maštanje o pripadnosti drugome spolu.
4. Snažna želja za sudjelovanjem u stereotipnim igrama i zabavi suprotnoga spola.
5. Izražena sklonost igranja s pripadnicima suprotnoga spola.

Većina znakova poremećaja spolnoga identiteta javlja se u predškolskoj dobi, između dvije i četiri godine života. Odijevanje prema stereotipu suprotnoga spola jedan je od prvih znakova.

Naravno, za većinu spolno zbunjenih dječaka će rani znakovi homoseksualnoga razvoja biti suptilniji – ustezanje od igre s drugim dječacima, strah od grubih igara, stidljivost od razgoličenosti pred drugim muškim osobama (ali ne i pred ženskim osobama), nelagoda kod povezivanja s ocem, i možda pretjerano povezivanje s majkom.³

Dr. Nicolosi nadalje objašnjava da roditelji moraju

razlikovati igru od opsesije kada dijete pokaže zanimanje za odjeću i aktivnosti suprotnoga spola. Ne trebaju vas zabrinjavati rijetke epizode takvoga odijevanja. Ipak, trebalo bi vas zabrinuti ako vaš dječak to stalno radi, i ako istovremeno usvaja neke druge zabrinjavajuće navike. Možda počne koristiti majčinu šminku. Možda počne izbjegavati druge dječake iz susjedstva i njihove igre, i umjesto toga radije ostaje s sestrama, redovito se s njima igrajući lutkama i kućicama za lutke. Kasnije možda usvoji i visoki feminizirani ton u glasu. Možda počne afektirati gestikulacijama, ili čak hodati poput ženske osobe, ili ga pak počnu fascinirati duga kosa, naušnice i rupci. Tipične ženske stvari možda mu postanu posebno zanimljive, čak i do razine opsesije. Zapravo, na kraju se možda bude ponašao više kao djevojčica negoli je to slučaj sa sestrom ili majkom.⁴

Takvim znacima upozorenja morate se pozabaviti. Dr. Nicolosi naglašava važnost toga tvrdnjom, «Ukoliko ne budete intervenirali, šanse da dječak s takvom opsesijom odraste kao homoseksualac, biseksualac ili transseksualac ravne su 75%.»⁵ Dr. Nicolosi također naglašava:

Spolno neusklađen dječak može biti osjećajan, ljubazan, društven, umjetnički nadaren, nježan – i heteroseksualan. Može biti umjetnik, glumac, plesač, kuhar, glazbenik – i heteroseksualan. Te urođene umjetničke crte *ono su što on jest*, dio divnoga dijapazona ljudskih sposobnosti. Nitko ne bi smio pobijati te sposobnosti i odličja. Uz pravilnu mušku afirmaciju i podršku, sve se te sklonosti mogu razvijati unutar konteksta normalne heteroseksualne muškosti.⁶

Ironično je da Nicolosijeve znakove upozorenja potvrđuju dvojica ljudi koji se ne slažu s njegovim stavom: Simon LeVay, zagovornik *gej* pokreta, znanstvenik među čijim nastojanjima je i pokušaj identificiranja dijela mozga koji je prema njegovu vjerovanju zaslužan za uzrokovanje homoseksualnosti, i Dean Hamer, čovjek koji je poznat po pronalasku takozvanoga «*gej-gena*.» (Vidi 95. pitanje.) LeVay iznosi sljedeću tvrdnju:

Kada homoseksualac, na primjer, kaže da je rođen kao *gej*, on uglavnom time govori da se, koliko mu sjećanje seže, osjećao drugačijim od drugih dječaka. Ponekad ta različitost uključuje i seksualne osjećaje, ali najčešće se radi samo o nekakvim spolno neprilagođenim ili «spolno atipičnim» odlikama – kao na primjer izbjegavanje grubih dječakačkih igara – koje pak nisu izričito seksualnoga karaktera.⁷

Hamer podržava ovaj stav riječima:

Većina dječaka obilježenih kao «*Ženski Petko*» izrasti će u homoseksualce, a većina homoseksualaca su u djetinjstvu bili feminizirani... Usprkos provokativnoj i politički nekorektnoj naravi ove tvrdnje, ona se uklapa u postojeće dokaze. Zapravo, to bi moglo biti najdosljednije, najbolje dokumentirano i najvažnije otkriće na čitavome području istraživanja spolne orijentacije, a možda i u cijeloj ljudskoj psihologiji.⁸

Trebate li se zabrinuti? Razmotrite ove komentare logički, bez uplitanja emocija – i ako ste još uvijek zabrinuti, potražite pomoć od stručnoga psihoterapeuta. Potrudite se pronaći nekoga tko neće nastojati podržavati takvo ponašanje kod vašega djeteta, nego će vam umjesto toga pomoći da razradite plan kojega možete iznijeti i svim drugim potencijalnim njegovateljima u djetetovom životu.

Dodatne informacije o ovoj temi potražite u knjizi Nicolosijevih, *A Parents' Guide to Preventing Homosexuality*. Osjećate li potrebu za kontaktiranjem stručnjaka koji se razumije u ovu temu i ima iskustva s terapijom reorijentacije, za SAD nazovite NARTH (Nacionalnu asocijaciju za istraživanje i terapiju homoseksualnosti) na broj (818) 789-4440, i oni će vas uputiti na vama najbližeg stručnjaka.

8. Samohrana sam majka s dvojicom sinova. Čula sam da gubitak oca na dječake može ostaviti negativan utjecaj. Bi li im neki drugi muški uzor mogao pomoći? Što mi savjetujete kako bih zdravo odgojila sinove?

Svatko tko je odlučio uložiti energiju i vrijeme u život maloga djeteta može imati važan utjecaj. Ipak, šteta nastala gubitkom ili odbacivanjem (stvarnim ili zamišljenim) očinskoga uzora može ostati za cijeli život. Ako vašoj djeci nedostaje pozitivan muški uzor, pronađite nekoga iz obitelji ili iz crkve, tko će pomoći ublažiti bol zbog nepostojećega očevoga utjecaja. Molim vas da ne brinete umišljajući da se baš svako dijete koje odraste bez oca na kraju bori s homoseksualnošću. I drugi su čimbenici važni u toj priči. Istovremeno biste trebali biti svjesni nekih stvari koje pomažu u zdravoj formaciji spolnoga identiteta, i baviti se njima. Neka vas utješi činjenica da se homoseksualnost može spriječiti. Ipak, ostaje činjenica da oni koji se bore s homoseksualnošću

U velikom broju slučajeva nisu kod kuće imali muški uzor tijekom razvoja u ranome djetinjstvu, bilo da se radi o ocu, zamjeni za oca ili pak starijem bratu. Odsustvo muškoga uzora s kojim se dijete može identificirati još je više karakteristično za najteže zbunjene i feminizirane dječake. U slučajevima kada je otac, ili zamjenski otac, bio prisutan u domu, tipično je da ga se opisuje kao psihološki odvojenoga od obitelji.⁹

Što je zaključak svega ovoga? Nije bilo koja zamjena dobrodošla. Uvjerite se prvo da muškarac kojega odaberete razumije važnost dosljednosti, predanosti i afirmacije. Sinovima ne možete priuštiti još jedan negativni uzor muškosti.

U svojoj knjizi *A Parents' Guide to Preventing Homosexuality*, Dr. Joseph i Linda Nicolosi predlažu samohranom majci kako na tri načina može poboljšati zdrav emocionalni i spolni razvoj svojih sinova.

1. Može odnos majka-sin držati pod kontrolom.

Samohrane majke trebale bi paziti da ne dođe do pretjerano bliskoga odnosa sa sinovima. Ako samohrana majka nema emocionalno sigurnu vezu s muškarcem, može pokušavati nesvjesno zadovoljiti svoje emocionalne potrebe sa sinom, ostvarujući nezdravu i pretjerano intimnu povezanost koja možda naizgled zadovoljava njezine potrebe, ali nije u interesu njezinoga sina.¹⁰

Autori nadalje upozoravaju kako ovo posebice važi kada je dječak skloniji zabuni u spolnome identitetu. «Dječak nesigurnoga spolnog identiteta tipično je bistar i rječit. Takav dječak kao da vrlo dobro čita majčine misli, a osjećajući majčinu ovisnost o njemu, može naučiti kako manipulirati njezinim emocijama, što ga pak postupno može pretvoriti u nediscipliniranoga, razmaženog, nezrelog i egocentričnog mladića koji se nije spreman suočiti sa zahtjevima stvarnoga svijeta.»

2. Može poticati identifikaciju s muškim uzorom.

Samohrana majka mora se dodatno potruditi po pitanju afirmacije muževnosti svojega sina. Od samoga početka mora dati sve od sebe da on shvati kako je njegova muškost različita od njezine ženskosti, te da je ta razlika dobra i zdrava, i da je dio njegovoga identiteta.¹¹

Promatrao sam kako moja supruga potiče muževnost naših sinova na način koji bi bilo kojoj majci mogao biti dobra smjernica. Dok se naši mališani vani igraju – što za njih najčešće znači igranje u prašini, blatu, pijesku, s raznim bubama – često čujem kako im moja žena govori, «Dečki, baš sam zahvalna Bogu što vas je napravio baš kakvi jeste! Mama mrzi prljanje, kao i većina curica koje znam, ali vama se to sviđa, i zbog toga ste tako posebni.» Njihova je pak reakcija isprsi se koliko već mogu, i tražiti od mame dodatnu pohvalu. Pokušajte iznaći slične načine kreativnoga potvrđivanja spolnoga identiteta vaše djece. Samohrane majke moraju također dobro paziti kako govore o muškarcima i kako svojim ranjivim sinovima predstavljaju muževnost. «Samohrana majka može na pozitivan način poštovati i održavati uspomenu na oca, čak i ako možda nije za očekivati da će se otac ikada vratiti, i time pomicati pozitivnu sliku 'dobroga oca',» napominju Nicolosijevi. «S druge strane, ako se o muškarcima u kući često govori negativnim tonom, dječak može nesvjesno usvojiti feminizirane crte i afektiranje kako bi se osigurao od majčinoga odbacivanja.»¹²

3. Može sinovima pronaći muški uzor.

Kao što sam već spomenuo, postojanje zamjenskoga oca može biti korisno. Nicolosijevi spominju još jedan važan detalj:

Važno je da samohrana majka podržava dječakove muške interese, da ih potiče i ohrabruje. Nije dobro ako majka svojim ponašanjem iznosi poruku da će se ona i njezin sin «snaći i sami» jer im je bilo kakav muškarac suvišan element u obitelji.¹³

Dakle, pripazite i ne budite pretjerano zaštitnički nastrojeni – ili tjeskobni. Dopustite sinu da bude dječak, pomognite mu da doživi vlastitu muževnost, i nemojte ga razmaziti zbog osjećaja krivnje, što je česta kompenzacija zbog nedostatka oca u obitelji. Odluke pokušajte donositi smireno, koristite zdrav razum, i pazite na znakove upozorenja koji se ovdje navode. Ako osjećate da vam je potrebna pomoć izvana, molim vas da ju potražite kod stručnjaka, u skladu s preporukama u dvanaestome poglavlju.

9. Kod naše kćeri vidimo neke naznake zbog kojih smo zabrinuti za njezin spolni identitet. Jesmo li samo pretjerano osjetljivi, ili pak trebamo potražiti pomoć?

Malo je ljudi koji su temu spolnog identiteta tako detaljno proučili kao Dr. Joseph i Linda Nicolosi, autori knjige *A Parents' Guide to Preventing Homosexuality*. Dr. Nicolosi je klinički psiholog i aktualni predsjednik udruge NARTH (Američke nacionalne udruge za istraživanje i terapiju homoseksualnosti). Nicolosijevi pružaju sažeti popis pitanja koja će roditeljima pomoći da procijene vjerojatnost nezdravoga razvoja djevojčica.

Sljedeća je lista pitanja namijenjena roditeljima koji sumnjaju na mogućnost spolne zbunjenosti kod svoje kćeri. Razmislite o sljedećim pitanjima, potom o njima raspravite s bračnim drugom, po mogućnosti uz pomoć kvalificiranoga psihoterapeuta. Ovim popisom pitanja nemoguće je obuhvatiti sve opcije pred-lezbijstva kod djevojčica, jer su korijeni lezbijstva kompleksniji od korijena muške homoseksualnosti, međutim ova pitanja ipak pružaju važnu početnu točku:

1. Je li vaša kći izrazito netipičnoga ponašanja za ženski spol?
2. Ograđuje li se od vlastite spolne anatomije?
3. Prilazi li majci s pitanjima? Traži li od majke da bilo što rade zajedno? Pokazuje li majci svoje igračke, igre i aktivnosti, ili radije odlazi k ocu? Ima li opušten i topao odnos s majkom? Uživa li u tipičnim «ženskim aktivnostima» s majkom?
4. U kojoj se mjeri vaša kći povezuje ili opuštено odnosi prema drugim djevojčicama?
5. Odbija li vaša kći kategorički ideju da će jednoga dana odrasti, udati se i imati djecu?
6. Koliko rano u njezinome životu, i koliko često ste zamijetili sljedeće načine ponašanja?
 - odijevanje kao dječak i odbijanje ženske odjeće
 - pokreti i ponašanje tipični za suprotni spol, uključujući i oponašanje glasa
 - biranje igrački i aktivnosti tipičnih za suprotni spol
 - odbijanje i nezainteresiranost za djevojčice i njihove igre
 - uporno korištenje muškoga imena
7. Potiče li otac djevojčicu da razvija svoju ženskost?¹⁴

Nadam se da će vam ova pitanja pomoći kod procjene situacije. Zapamtite da nisu svi izrazi zanimanja za aktivnosti drugoga spola uzrok za paniku. Stoga pazite da svoju kćer ne stavite u neugodan položaj zbog samo povremenih epizoda. Promatrajte koliko se često ponavljaju takve aktivnosti i koliko traju. Ne brinite se ako djevojčica hoda po kući u tatinim cipelama. Ali ako to nastavi činiti mjesecima, ako pritom navaljuje da joj kupite mušku odjeću, tada vam možda treba i vanjska pomoć i savjetovanje. Pokažite joj da je curica. Pokazujući joj i govoreći da cijenite njezinu ženskost uvelike ćete vašoj djevojčici pomoći da pronađe svoje mjesto u svijetu žena.

10. Naša nam je kći upravo objavila da je gej. Što bismo prvo morali učiniti?

Drago mi je da ste se prvo odlučili informirati prije negoli joj odgovorite. Snažne emocije koje najčešće prate ovakvu objavu često znaju loše utjecati na cjelokupnu reakciju roditelja. Ljutite reakcije rijeko kada dovode do dijaloga kakav je potreban u ovakvoj situaciji. Umjesto toga dovode do stvaranja jaza u odnosu, koji pak može postati skoro nepremostiv. Dopustite mi da vam iznesem pet praktičnih ideja koje će vam na pozitivan način preusmjeriti emocije.

1. Duboko udahnite – a potom slušajte i učite.

Čim se oporavite od prvoga šoka, glavna stvar je pronaći što veći broj kvalitetnih izvora informacija. (U 12. poglavlju donosimo vam cjeloviti vodič za preporučene materijale.) Pronađite knjige i druge materijale koji se bave temom homoseksualnosti. Informiranje o čimbenicima koji dovode do istospolne privlačnosti čovjeka može uvelike prosvijetliti. A može također biti i veoma bolno.

Suočavanje s čimbenicima koji su možda doprinijeli borbi kroz koju prolazi vaše dijete – bilo da se radi o rугanju vršnjaka, spolnome zlostavljanju, ili najbolnijem od svih otkrića, vašem vlastitome doprinosu – za neke roditelje zna biti previše, posebice u periodu kada tek doznaju novosti. Ako osjetite da je bol prejak, i da morate na neko vrijeme odložiti sve ove knjige, ne osjećajte se krivima zbog toga.

Međutim, razumijevanje početaka homoseksualnosti vašega djeteta može se na vas odraziti na mnogo načina – kako dobrih, tako i loših: može vam dati snažnije suosjećanje, stvoriti (ili eliminirati) osjećaj krivice, potvrditi «onaj neodređeni loš osjećaj» kojega ste imali zbog «tog i tog prijateljstva,» ili pak potaknuti razgovor o spolnome zlostavljanju.

Kakve god bile specifičnosti vašega slučaja, ako u srcu tražite rješenje morat ćete se suočiti sa stvarnošću borbe koju vodi vaše dijete, posebice ako rješenje tražite i u odnosu s djetetom.

Ako vam treba više vremena da usvojite informacije i da ih u sebi obradite, to je sasvim u redu – ali neka vam to ne bude izlika za izbjegavanje razgovora. Nema neugodnije stvari negoli izbjegavanje očigledne teme koja muči sve prisutne. Objavite okolini da vam treba vremena kako biste prihvatili novosti, a kada budete spremni, pokrenite razgovor. Zapamtite da i vaše dijete ima osjećaje, i da možda od vas treba povratnu informaciju ili sigurnost. «Ako vaše dijete osjeća istospolnu privlačnost, kao i stid i strah zbog toga, ili se brine da ćete ga odbaciti, obratite pažnju na te strepnje,» savjetuju Mark Yarhouse i Lori Burkett u knjizi *Sexual Identity: A Guide to Living in the Time Between the Times*. «Poslušajte svoje dijete i pokažite u da ga volite, nakon čega to potkrijepite i djelima.»¹⁵

2. Dajte sebi pravo žalovanja.

Već sam spomenuo roditeljsku bol koja često ide uz djetetovu objavu homoseksualnosti, ali prepustit ću Aniti Worthen, jednoj od mojih najdražih prijateljica i koautorici knjige *Someone I Love Is Gay*, definiranje ove važne perspektive. Anitine riječi nisu samo puko nagađanje o onomu što proživljavate – i sama je to proživjela i dobro zna kakav osjećaj krivnje često paralizira roditelje homoseksualne djece.

Roditelji su prvenstveni kandidati za osjećaj krivnje. Smatraju da im je dijete zastranilo. Vrlo brzo padaju u sindrom «*da sam barem...*»: Da smo barem bilo malo bolji roditelji... da nam je dijete barem malo ranije u životu predalo život Kristu... da nam je dijete barem malo dosljednije živjelo u vjeri... Popis ideja je beskrajan. Tisuće optužujućih misli preplavljaju nam misli kada situacija izađe na vidjelo. Odjednom nam postaje jasnije kako smo sve (možda) mogli spriječiti ovu tragediju.

Postoje posebne teme vezano za koje roditelji osjećaju krivnju. Razmotrimo one najčešće.

«*Bio sam nesavršen roditelj.*» To je istina. Međutim, svi roditelji čine pogreške. Dakle, dobrodošli u ljudsku vrstu! Ne razlikujete se od drugih roditelja. Ali, suočimo se s činjenicama: Neka djeca iz užasnih obitelji na kraju ispadnu divne osobe.

Svi smo mi čitali o zlostavljanoj ili zakinutoj djeci koja na kraju odrastu i postanu poznati kirurzi, odvjetnici ili pastori. Usprkos situaciji, ti su ljudi preživjeli i postigli ogroman uspjeh u životu.

Također znamo čuti za poneko dijete iz «savršene obitelji» koje je izbačeno iz škole i uhićeno zbog konzumiranja ilegalnih opijata. Kako se majka takve osobe nosi s time? ...

Roditelji homoseksualne djece podnose ozbiljnu količinu sramote. Usprkos velikim pomacima koje su postigli *pro-gej* aktivisti, većina ljudi u našem društvu još uvijek ne odobrava homoseksualnost. A roditelji također nose stigmatu ponašanja svoje djece. To posebno važi za roditelje koji pripadaju konzervativnim crkvenim krugovima...

«*Ja sam uzrok homoseksualnosti mogega djeteta.*» Ovakva tvrdnja potpuno je pogrešna i vjerojatno je najveća laž kojoj se morate oduprijeti. Nitko nema moć uzrokovati homoseksualnost kod druge jedinke. U najgorem slučaju odnos roditelja s djecom može biti jedan od čimbenika u cijeloj grupi kompleksnih vanjskih utjecaja.

Dakle, nije fer kriviti roditelje kao *uzrok* homoseksualnosti njihove djece. S druge strane, neki roditelji odlaze u drugu krajnost i čvrsto se drže uvjerenja da obiteljski čimbenici nemaju baš nikakve veze s borbom koju proživljava njihovo dijete. Zapravo, istina je negdje u sredini, a situacija se razlikuje u svakoj obitelji.¹⁶

Knjiga *Someone I Love Is Gay* obavezno je štivo za svakoga tko se suočava s objavom homoseksualnosti voljene osobe. Na temu žalosti zbog te spoznaje, preporučam poglavlje pod naslovom «*The Grief Cycle: Surviving the Emotional Turmoil.*»

3. Pronađite podršku

Niste jedini na svijetu komu se voljena osoba deklarira kao *gej*. Nije samo vama ta situacija neugodna. Ne boli samo vas. Ako mi ne vjerujete, možda vas uspijem uvjeriti iznošenjem priče jedne majke.

Nakon što sam na jednoj konferenciji o homoseksualnosti iznio svoje svjedočanstvo, prišla mi je izvjesna majka koju nikada neću zaboraviti. Dok se trudila ostati sabrana, rekla mi je, «Prije negoli sam danas stigla ovamo, mislila sam da ne mogu više. Posljednjih sam nekoliko dana živjela zaključana u svojoj spavaćoj sobi, navučenih zastora, isključenoga telefona. Nikako se nisam mogla suočiti sa svijetom. Prije tjedan dana kći mi je rekla da je *gej*.» To mora da je bio prvi put da je ta draga gospođa izrekla tu riječ, jer su potom njezini jecaju postali nekontrolirani. Kada se sabrala, istina njezinih riječi probola mi je srce. «Ona mi je jedino dijete... moja kći jedinica. Možda nikada ne doživim njezino vjenčanje, možda nikada ne budem imala unuke. Znam da se to možda nikada neće promijeniti, ali samo to što sam danas bila ovdje sa svim prisutnima koji podnose istu bol kao i ja, pomoglo mi je nastaviti dalje.»

Niste jedini koji podnose bol. Ako se pak ponašate kao da jeste, sami ste krivi za to. Na raspolaganju vam je snažna mreža pomoći. Udruga *Focus on the Family* može vam ponuditi materijale, savjetovanje i molitvu. Udruga *Exodus International* može vam pomoći da razumijete korijenske uzroke homoseksualnosti, i ponuditi nadu i iscjeljenje onima koji žele nadvladati istospolnu privlačnost – kao i njihovim najbližima. A udruga *P-FOX*, društvo roditelja i prijatelja bivših homoseksualaca, može vam dati kontakt s vama najbližom grupom za podršku.

Možda se stidite. Možda se bojite da će drugi ljudi doznati. S tim se osjećajima teško nositi, ali podnošenje boli u samoći daleko je teže i štetnije. Jedna od najvažnijih lekcija koje sam naučio u procesu vlastitoga iscjeljenja je da *zdravi ljudi od drugih traže ono što im treba*. Morate priznati svoju potrebu, otvoriti se i biti ranjivi, i zatražiti pomoć. Bilo da vam treba prijateljsko rame za plakanje, razumijevanje drugoga roditelja koji je već proživio ono kroza što trenutno prolazite, ili samo netko za razmjenu ideja, *zatražite pomoć*.

4. Preispitajte vlastita očekivanja.

Često ispunjavamo očekivanja naših roditelja, bila ona dobra ili loša. U tome smislu, dok istražujete povode homoseksualnosti vašega djeteta, jedino vam mogu predložiti da se molite za dobar ishod, i da se pripremite za najgore. Rijetka je pojava da roditelji žele da im djeca postanu homoseksualci, a vjerojatno vam je najveća želja za vaše dijete da odustane od takvoga načina života. Ima ljudi koji su se odrekli homoseksualnosti, ali dobro pripazite da se vaša nada ne pretvori u očekivanje. Djetetu takvo očekivanje izgleda više kao naredba, a takvi bi se osjećaji mogli ispriječiti među vama. U knjizi *Sexual Identity*, autori Mark Yarhouse i Lori Burkett naglašavaju ovu činjenicu:

Uz najnoviju pojavu kršćanskoga reklamiranja primjera ljudi koji su uspjeli promijeniti spolnu orijentaciju, neki roditelji mogli bi imati nerealistična očekivanja da će i njihovo dijete postići potpunu promjenu u spolnoj orijentaciji. Takva poruka s vaše strane mogla bi u vašemu djetetu stvoriti osjećaj neuspjeha i odbačenosti, posebice ako i dalje nastavite ulagati vrijeme, novac i emocionalnu snagu u profesionalne tretmane ili paraprofesionalne službe kojima bi se trebala postići promjena. Čak i s osobama koje su iznimno motivirane u

postizanju promjene, nema jednostavnih odgovora ili definitivnih formula kojima bi se uklonili svi tragovi istospolne privlačnosti. Izbjegavajte okrivljavanje djeteta i korištenje fraza «kad bi barem» ili «da bar,» kao na primjer «Kada bi samo radio ono što ti oni govore, izliječio bi se,» «Da se bar ne družiš s _____, ne bi sada imala ovaj problem,» ili «Da barem počneš stavljati šminku kao prava djevojka, i malo se dovedeš u red.»¹⁷

U nekima od takvih fraza možda postoji i tračak istine, ali kada ih izgovarate možete napraviti daleko više štete negoli koristi. Ne dopustite da se vaša očekivanja ispriječe pred Božjim nježnim djelovanjem.

Božja je istina pred svakim živim čovjekom: «pred vas stavljam: život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život, dakle, biraj» (Ponovljeni zakon 30:19). Međutim, morate trijezno uzeti u obzir činjenicu da je malo onih koji se bore s homoseksualnošću, a koji na kraju odaberu život i blagoslov.

Ipak, djeca koja žele pomoć u rješavanju problema istospolne privlačnosti, a koja su blagoslovljena sigurnošću i iskrenom obiteljskom podrškom često doživljavaju brzi napredak.

5. Molite

Božja Riječ kaže da «Mnogo može žarka molitva pravednikova» (Jakovljeva 5:16). To je istina na kojoj vi kao roditelji morate uvijek stajati. Nikada nemojte prestati s molitvom, koliko god vam teško izgledalo breme koje nosite. Uistinu vjerujem da danas živim u oproštenju koje sam primio zbog molitvi moje obitelji, posebice molitvi moje bake.

Ipak, ove riječi iz Pisma valja gledati u kontekstu redaka koje im prethode: «Ispovijedajte dakle jedni drugima grijehe i molite jedni za druge da ozdravite.» Voljena osoba mora ispovjediti grijeh kako bi došlo do iscjeljenja. Ako ne vidite nikakvu očitu mogućnost pokajanja te osobe, onda upravo tu može početi vaša molitva.

11. Moj četrnaestogodišnji sin upravo je objavio svijetu da je gej. U školi se priključio grupi gej aktivista i želi hodati s drugim dečkima. Trebam li ga prisiliti na psihoterapiju?

Često me nazivaju roditelji koji od mene žele da se susretnem s njihovim sinovima ili kćerima i s njima razgovaram o njihovoj upravo otkrivenoj «gej sklonosti.» Prva stvar koju pokušavam objasniti roditeljima je da ukoliko njihovo dijete ne želi pričati sa mnom, naš susret neće imati nikakvih rezultata. Ipak, još se nikada nisam odbio barem jednom susresti s bilo kojim adolescentom. Kada mi tinejdžera dovedu protiv njegove volje, kažem roditeljima, a i djetetu, da prisilno savjetovanje rijetko kada urodi plodovima, i pokušavam roditeljima pomoći da uvide kako je najbolje što mogu učiniti zapravo potražiti pomoć i podršku za sebe. Mnogo je čimbenika koji djeluju u umu svakoga adolescenta koji je upravo «objavio svijetu» da je homoseksualac. Dr. Joseph Nicolosi, koji je radio s tisućama mladića, dobro razumije bitku s kojom se suočavaju dečki u tim godinama. On naglašava da

tretman prije ranih dvadesetih godina života predstavlja specifične poteškoće. Tinejdžer tada najsnažnije doživljava spolni nagon, a nakon godina provedenih u tajnosti, izolaciji i osami, većini mladića *gej* kultura izgleda silno privlačna, sa svojim romantičnim, senzualnim i neobuzdanim osobinama, kao i jednostavnim prihvaćanjem novih članova. Istovremeno, dok im je libido najsnažniji, osobni identitet je najkrhkiji. U tim godinama adolescent želi eksperimentirati. Iako kasnije može promijeniti mišljenje, predložiti mu u tome razdoblju tretman koji zahtijeva samoanalizu, odlučnost i odricanje skoro je više negoli mladi čovjek može podnijeti.¹⁸

Drugi korak koji još uvijek može biti učinkovit je dati vašemu sinu na znanje da postoji i druga opcija. Gospodin obećava da se Njegova istina nikada neće vratiti bez ploda (Izaija 55:11), a s takvim obećanjem uza sebe uvijek sam spreman iznijeti svoje svjedočanstvo, znajući da sijem sjeme koje osobi može pomoći da uvidi kako je promjena moguća. Zbog toga se možda poželite raspitati gdje je vama najbliža podružnica udruge *Exodus*

International, kako bi vaš sin mogao porazgovarati s nekim tko je nekoć bio *gej* i tko mu može posvjedočiti o svojoj slobodi od homoseksualnosti.

Osim ovoga, što biste kao roditelji trebali raditi? Potvrdite vlastitu ulogu roditelja. U knjizi Izreka konstantno se pokazuje da se djeca pozivaju na poslušnost, a očevi na poučavanje (1:8; 2:1; 3:1; 4:1; 5:1; 7:1). Ne možete kompromitirati svoja uvjerenja i moralne vrijednosti i time dopustiti o vama ovisnome djetetu da donosi odluke koje se kose s moralnim standardom vašega doma. Situacija se može zaoštriti, ali ne možete dopustiti da nemoral prođe bez primjedbe. Stoga ne smijete tolerirati njegovo pristajanje uz bilo kakve grupe ili klubove koji «afirmiraju *gej* kulturu.» Te će grupe dodatno povlađivati njegovome načinu ponašanja, njegovome lažnome identitetu, i djelovati protiv svake mogućnosti pokajanja. Molim vas da ni u kojemu trenutku ne gubite nadu. Iako sada možda nije spreman, upoznao sam mnoge dečke koji su došli k meni nakon više godina, u želji da ostave za sobom svoj isprazni «*gej*» način života. Upamtite ovo:

Prosječna životna dob homoseksualnoga kandidata za terapiju oporavka su rane dvadesete ili rane tridesete godine. I mnogi su drugi terapeuti zamijetili da je to životna dob grupe koja najbolje prihvaća tretman. (Bieber 1962, Mayerson i Lief 1965, Rubenstein 1958). To je doba zrele mladosti kada čovjekovi prijatelji stupaju u brak, a obitelj na njega vrši pritisak da učini to isto... Ipak, društveni pritisak nije jedini poticaj. To je doba kada osoba najsnažnije osjeća prirodni poriv ulaska u isključivu i zatvorenu vezu, te se valja odlučiti bilo za izolaciju ili za intimnost zrele osobe (Erickson 1958). Čovjek se tada mora odlučiti za doživotnu vezu s drugom osobom, i tada treba znati kojega će spola ta druga osoba biti.¹⁹

Stoga, postavite ograničenja i nikada se nemojte prestati moliti za pokajanje. Iako do promjene možda nikada ne dođe, najvjerojatnije je da će se dogoditi u dvadesetim ili tridesetim godinama starosti. Molite imajući taj okvir u vidu, i odvojite neko vrijeme (koje roditelju može izgledati neizdrživo dugo) za proučavanje, pripremu i lociranje stručne pomoći, za slučaj da vaš sin odluči vratiti svoj život natrag u pravcu Boga.

Postoje sjajni izvori podrške za tinejdžere koji trebaju pomoć i podršku, ili jednostavno provjeru situacije. Udruge *Exodus Youth* (EY) i www.livehope.org²⁰ dva su odlična izvora podataka za vašega tinejdžera prepunoga pitanja.

Također preporučam dvije knjige za sve roditelje koji nastoje postaviti granice i pružiti nepokolebljivu i srčanu ljubav. Prva se zove *Bound by Honor: Fostering a Great Relationship with Your Teen*, čiji su autori Gary Smalley i Dr. Greg Smalley.²¹ Druga je *Those Turbulent Teen Years: Hope for Parents*, autorice Jeenie Gordon.²²

12. Moj mi je sin upravo priznao da je gej. Kaže da je napokon prihvatio svoj identitet i da nikada nije bio tako sretan. Može li to stvarno biti istina?

Mislili mi što hoćemo o iskustvu vašega sina, to zapravo nije bit problema. Važna stvar za razmatranje – zapravo jedina stvar za razmatranje – je kako vaš sin vidi to svoje iskustvo. A evo i zašto:

Društvo ušutkava svaku poruku koja se odnosi na mogućnost odricanja homoseksualnosti, a crkva, s druge strane, nije hrabro istupila sa svojim stavom. Stoga su osobe s istospolnom privlačnošću prepuštene same sebi. Kada bol zbog poricanja, skrivanja ili potiskivanja postane toliko neizdrživa da stvar u čovjeku uzavre, ljudi istupaju i žele «sve objaviti svijetu» i izraziti tu novu slobodu kakvu ranije nisu osjećali.

Iz vlastitoga iskustva mogu reći da taj postupak čovjeku uistinu daje osjećaj kao da se riješio lažne fasade i da napokon živi dosljedno sebi. Dakle, vaš sin je sada stvarno iskreniji prema sebi i ljudima oko sebe negoli je to bio ikada ranije. Nema sumnje da smatra kako je pronašao zajednicu koja ga razumije (što je istina), prihvaća (što je istina), i koja ga ne osuđuje (što je također istina). Njegove tjelesne želje se ostvaruju i više ne mora skrivati svoje seksualne porive. Uistinu je moguće da se sada osjeća sretnijim negoli ikada ranije u životu.

U narednim tjednima i mjesecima ključno je da vaš sin shvati kako još nije kasno za promjenu pravca. U tome trenutku crkva i voljene osobe, poput vas, stupaju na scenu. Ako mladić dozna da je promjena moguća, da nije «takav stvoren,» i da ćete ga ljubiti unutar pobožnih granica čak i ako se njegov način života ne promjeni preko noći, ima nade da će pokušati živjeti u skladu s Božjom voljom nakon što trenutni osjećaj olakšanja splasne i nastupi praznina. U međuvremenu vam savjetujem da se molite da vaš sin u trenutnome stanju bude što nesretniji, i da to stanje nastupi što prije, te da ga Bog čuva tijekom toga procesa.

13. Nedavno smo doznali da je moj brat gej. On to želi svima objaviti! Što bismo trebali učiniti?

Iskreno govoreći, možda vaš glas u toj situaciji i ne bude pretjerano bitan. Možda vas on nastoji staviti u neugodan položaj, posebice ako je godinama osjećao da je homoseksualnost tabu nad tabuima u vašem domu. Tiha bol koju je godinama podnosio, i stid koji ga je mučio svaki put kada bi netko dobacio neku šaljivu dosjetku vezano za homoseksualnost, možda su stigli do točke vrenja. A koji je ishod? Provalio je silom kroz vrata ormara u kojemu je bio zatočen i cijelu stvar izložio na ulici da svi vide.

A zašto bi tako postupio? Kako bi napokon imao kontrolu nad situacijom (koja izgleda poprilično van njegove kontrole – a vjerojatno i jest) i kako bi osjetio da ima barem nekakvu moć. Bude li u stanju «prvi zadati udarac,» tada «neprijatelj» (a to ste u njegovim očima vi) možda ne bude u stanju navaliti na njega. A to je ono što on od vas očekuje. Bijesno napustiti poprište zbivanja daleko je lakše negoli se suočiti s boli i povredama koje nanosi članovima svoje obitelji donoseći odluke za koje zna da obitelj ne može i neće podržati.

Kada situacija postane preteška, duboko udahnite i kontrolirajte se. Ne činite ništa što bi dodatno rasplamsalo stvar. Ako nemate pojma kako reagirati, bolje je ne učiniti ništa, negoli pogoršavati situaciju dolijevanjem ulja na vatru. I njegove i vaše emocije vriju. Odvojite neko vrijeme kako biste se kao obitelj regrupirali (nevezano za njega), potražite pomoć i sastanite se radi izrade plana postupanja koji će svima uključenima biti od koristi.

A što je najvažnije, nikada se nemojte prestati boriti za njega. Zapamtite da je molitva najučinkovitije oružje koje imate na raspolaganju.

14. Naš nam je sin objavio da je homoseksualac prije 14 mjeseci. Većina naših prijatelja i članova crkve ne znaju ništa o tomu. Od njega smo zatražili da nikomu ništa ne govori. Je li to u redu s naše strane?

Kada članovi obitelji doznaju za homoseksualnost svojega djeteta, zbunjuju ih emocije poput osjećaja krivnje i srama. Takve emocije najčešće održavaju obiteljske napore da cijelu stvar zadrže u tišini i da prikriju stid i nelagodu. Energija koja se troši na ovaj način ipak nije ni produktivna ni zdrava, a usmjerena je u potpuno krivome pravcu.

Ne govorim vam da se morate popeti na krovove i vikati o tomu, ali time što ne tražite pomoć, podršku i ohrabrenje od svoje okolice dolazite do točke u kojoj se počinjete gušiti u vlastitim osjećajima i emocijama – i to potpuno sami. Budite milostivi prema sebi i dopustite tijelu Kristovome da vam služi, da moli s vama, i da vam pokaže pobožno suosjećanje tako što će se radovati s vama kada se budete radovali, i plakati s vama kada budete žalovali (vidi Rimljanima 12:15). Ako vaša crkva nije mjesto na kojemu biste mogli dobiti ovakvu vrstu suosjećajne podrške, tu podršku morate potražiti drugdje.

Imajte toliko poštovanja prema svojemu djetetu da mu saopćite komu ste i kada rekli za vašu situaciju. To je posebno važno kada on ili ona mogu doći u kontakt s osobama kojima ste se povjerali. Kada vašemu djetetu te osobe pokažu poštovanje, brigu i ljubav, učinak će biti silan. Tada vaše dijete više neće moći kazati, «Da ta i ta osoba zna za moju tajnu, ne bi se prema meni ovako odnosila.»

15. Radimo na odnosu s našim sinom, ali nikada ne spominjemo njegovu homoseksualnost. Kako da otvorimo tu temu – ili ju možda ne bismo ni trebali otvarati?

Moj sažeti odgovor je: Da. Moj dulji odgovor je: Da, da, da, da, i da!

Nema nezdravije stvari od poricanja i izbjegavanja neke teme. Kada svatko s nelagodom «zaobilazi slona u prostoriji,» ili kada ljudi nervozno pohrle ugasiti televiziju svakoga puta kada je na programu neka *gej* tematika (a u današnje vrijeme bi po toj logici trebalo svakodnevno mijenjati baterije daljinskoga upravljača!), morate se suočiti s naslijeđenom obiteljskom boljkom. Poslali ste poruku – otvoreno ili pak prikriveno – da se neugodne teme moraju zaobilaziti.

Vašu šutnju u takvim situacijama drugi ljudi mogu protumačiti kao odobravanje ponašanja vašega sina. Jednom mi je na savjetovanju bila obitelj čija je mlađe kći mislila upravo to. «Mama i tata nas svake nedjelje vode u crkvu. Uvijek su nas učili razlici između dobra i zla. Kako onda mogu odobravati Dylanovu homoseksualnost?» U stvarnosti su roditelji te djevojčice bili izričito protiv homoseksualnosti njezina brata.

Kao vođe obitelji odgovorni ste za razbijanje tišine i «zakona šutnje.» Pronađite materijale koji će vam pomoći da se izravno pozabavite tom obiteljskom krizom. (I samo čitanje ove knjige dobar je početak kretanja u pravome smjeru.) Potom sazovite obiteljski sastanak – bez homoseksualnoga sina, ako više ne živi s vama – i otvorite razgovor, umireni činjenicom da ste obavili svoj dio domaćega rada i da ste sada u stanju voditi produktivnu raspravu.

Neka vaš sin homoseksualac zna da sazivate taj sastanak. Objasnite mu da njegova neprisutnost na sastanku ne znači da ga odbacujete, nego da time dugim članovima obitelji pružate priliku da budu što otvoreniji. Obitelji predložite plan za kojega smatrate da će na najbolji način osigurati izbjavljenje i pokajanje. Dopustite svim članovima obitelji da se izraze. Uzmite njihove emocije u obzir, ali preusmjerite razgovor sa zaključaka za koje smatrate da nisu u redu. Neka svi prisutni znaju da ste razgovarali s vašim sinom, da on zna za taj sastanak, te da će sva buduća obiteljska okupljanja uključivati sve članove obitelji, osim u nekim iznimnim situacijama.

Ako vaše homoseksualno dijete još uvijek živi u vašem domu, organizirajte taj sastanak, ali pripremite se na poprilično različit tijek događaja. Potičite otvorenost i iskrenost, ali potrudite se svakoga od prisutnih zaštititi od neprikladnih ili bolnih komentara. S druge strane, ne dopustite da zavlada tišina. Potaknite šutljive članove obitelji i izvucite i njihovo mišljenje iz njih. Upustite se u raspravu i pozabavite nelagodnim situacijama, znajući da i drugi članovi obitelji osjećaju tu istu nelagodu. Ovaj će proces biti težak, a mogao bi vam izgledati i veoma neobičan, ali uskoro ćete uvidjeti kolika je sloboda dostupna obiteljima koje odluče živjeti u svjetlu (vidi Efežanima 5:8).

16. Kako da roditeljima priopćim da sam prihvatio svoju spolnu orijentaciju i da se nisam spreman mijenjati? Pokušavao sam se promijeniti neko vrijeme, ali vidim da jednostavno nisam spreman na to. Kako da im to kažem, a da ih pritom ne uvrijedim ili povrijedim?

Razumijem da ne želiš ni povrijediti ni uvrijediti članove svoje obitelji, ali prikrivanjem problema samo odlažeš ono neizbježno. Svojoj obitelji ne činiš nikakvu uslugu time što s njima ne razgovaraš iskreno. To posebno vrijedi ako je najveća nada tvojih roditelja da ćeš se jednoga dana ostaviti homoseksualnosti. Ako im nastavljaš poticati tu nadu, onda te molim da to prestaneš raditi. U Izrekama 13:12 piše da «predugo očekivanje ubija srce» - a ti im samo produljuješ očekivanje i nadu da će se dogoditi nešto do čega možda nikada ne dođe. Moraš dopustiti svojoj obitelji da preboli tu stvar.

Zamisli da si upravo ispao s velikoga broda koji je okružen maglom. Tvoji roditelji te s broda čuju kako vičeš, «Ovdje sam, na dvadesetak metara od desnoga boka broda!» Oni te potom pokušavaju spasiti bacajući konop dug 20 metara, nadajući se da ćeš ga dohvatiti i da će te

potom izvući na palubu i tako te spasiti. Ali zapravo si na pedesetak metara, i to od lijevoga boka broda, brčkajući u toplome moru. Roditelji su ti izvan sebe – «Zašto ovaj konop ne stiže do njega?» «Zašto ga nije u stanju dohvatiti?» U cijeloj toj panici odlučuju čak i skočiti u more, riskirajući vlastite živote, kako bi otkrili gdje si točno.

Ono što se trenutno događa u vašoj kući ne razlikuje se mnogo od ovoga prikaza. Tvojim roditeljima izgleda kao da se krećeš u pravcu u kojemu bi oni to željeli, ali ti si zapravo veoma daleko od onoga čemu se nadaju. Oni se svojski trude oko postizanja cilja za kojega vjeruju da ga svi vi priželjkujete. Istražuju, traže oprost, odlaze na sastanke, mole se i savjetuju s drugima, ali kao da se ništa ne mijenja. Oni time samo hvataju nekakvu nestvarnu prikazu, a ti im pomažeš da ju održe pred očima. Duguješ im jasno postavljenu situaciju. Možda i tada nastave s mnoštvom aktivnosti kojima su se bavili i ranije, ali će tako barem imati priliku prilagoditi duljinu užeta za spašavanje kojega ti pokušavaju dobaciti. A ti pak možeš pomoći umanjiti bol i tjeskobu u njihovu srcu.

17. Kad god sam uza svojega sina, stalno imam potrebu razgovarati o njegovim lošim odlukama. Ali izgleda kao da ga time samo tjeram od sebe. Što mi savjetujete?

Kao prvo, moram vam kazati da razumijem da vi svoje dijete volite više negoli bilo koja druga osoba, i da je vaša najveća želja da ono postane sljedbenikom Krista i počne živjeti u punini života. Međutim, «duhovno razgovarajući» o tomu s njime svakoga puta kad ga vidite samo ćete podići ogradu među vama i dodatno ga udaljiti od svakoga utjecaja kojega biste željeli imati na njega. Ako on vjeruje da ga svaki put kada dođe k vama čeka trodjelna propovijed o grozotama homoseksualnosti, na kraju će vas potpuno prestati posjećivati. Kada bih se morao kladiti, ulog bih stavio na činjenicu da vaš sin već vrlo dobro zna što točno mislite o homoseksualnosti. Ako se prepiranjem o toj temi dovodi u pitanje vaš cjelokupni odnos s njim, zamolio bih vas da preispitate svoju ideju «duhovnoga razgovaranja s nekim.» Umjesto toga usredotočite se na izgrađivanje odnosa sa sinom. Zanimajte se za njegovu karijeru, pitajte ga kako mu je bilo na dopustu, ili jednostavno uživajte u vremenu koje tijekom večere provedete zajedno. Neka vam homoseksualnost ne bude tema svakoga razgovora.

Pavao u svojoj Poslanici Rimljanima postavlja izazov o kojemu biste možda trebali razmisliti: «Ako je moguće, koliko je do vas, u miru budite sa svim ljudima!» (Rimljanima 12:18). Ako otjerate sina od sebe, gdje će se onda, poput sina razmetnoga, vratiti kada se jednom opameti? Ako u roditeljskoj kući ne osjeća sigurnost, ljubav i prihvaćanje (ne homoseksualnosti, nego *njega* kao osobe), onda je to posljednje mjesto na svijetu u koje će se htjeti vratiti.

18. Osjećam potrebu da pišem svojem unuku, koji je nedavno objavio da je homoseksualac, jer me više ne posjećuje niti mi telefonira. Slala sam mu kršćanske tekstove, pisala mu odlomke iz Biblije, i nastojala ga potaknuti da se promijeni, uvjeravajući ga pritom da ga volim i da želi ostati s njime u kontaktu. Svakodnevno se molim za njega. Mogu li uraditi još nešto konkretno?

Da, ima nešto konkretno što možete uraditi: *Prestanite!* Vaše su namjere očigledno dobre i čiste, ali rezultati koje postižete zapravo su obrnuti od onih kojima se nadate: svojega unuka zapravo tjerate od sebe, a time i od iscjeljujuće sile Isusa Krista.

Ako vaš unuk zna da ste Kršćanka, ili ako je čak odgojen u crkvi, već dobro zna što Biblija govori o homoseksualnosti. Ako također zna da će, svakoga puta kad vas vidi, morati slušati o «užasima homoseksualnosti» ili «unuku jedne prijateljice koji se ipak promijenio,» tada će od vas bježati što brže i što dalje.

Predlažem vam da učinite dvije stvari – jednu ste već nagovijestili. Nikada ne prestanite moliti da ga Duh Sveti osvjedoči i da shvati kakvu mu nadu nudi Kristov križ. Moj drugi prijedlog daleko je teže ostvariti. Uzmite telefon, nazovite ga i zatražite da vam oprost.

Kažite mu da ga nikada nećete prestati ljubiti, ali da ćete svakako prestati sa svojim neučinkovitim načinima izražavanja te ljubavi. Potom ga upitajte kako mu možete na još bolji način pokazati da ga volite. On će vjerojatno odgovoriti da jednostavno prihvatite njegovu homoseksualnost. To pak ne možete, uzmete li u obzir Božje gledište na takvo ponašanje, ali *njega kao osobu* svakako možete prihvatiti i prestati mu stalno ukazivati na pogrešne odluke koje donosi u životu.

Dao sam vam težak zadatak, pa vam stoga ostavljam i malo ohrabrenja. Molim vas da ni na trenutak ne sumnjate da vas vaš unuk treba. Znam da je to istina jer vam moji prsti danas tipkaju ovu poruku – prsti čovjeka koji se odrekao homoseksualnosti – a to je u velikoj mjeri zasluga i moje bake koja ima 99 godina i koja me i danas prinosi Spasitelju pred noge. Hvala ti, bako Cross!

19. Kako da odgovorimo našem sinu koji želi «svoju bolju polovicu» dovesti k nama na cijeli vikend? Dosad smo od njih tražili da prenoće u motelu, ali to je samo dovelo do toga da naš sin uopće ne dolazi u posjetu.

Ovo je pitanje koje često postavljaju obitelji u kojima je jedan član objavio svoju homoseksualnost. Posjet djeteta roditeljskome domu u pratnji istospolnoga partnera u prvim nekoliko navrata zna biti potresno iskustvo za cijelu obitelj kakvo traži uporabu cjelokupne mudrosti koju ste svi vi zajedno u stanju prikupiti.

Razmotrite usporedbu o sinu razmetnomu (Luka 15). Kada je sin razmetni «došao k pameti,» vratio se kući. To ne bi uradio da nije vjerovao da će ondje biti siguran – da će ga netko ondje radosno dočekati. Mnogi homoseksualci ne vjeruju da imaju roditeljski dom u kojemu su dobrodošli, a to je zapravo istina u mnoštvu slučajeva. Evo dileme: *gej* prijatelji vašega djeteta neće u njemu ili njoj poticati pravednost; gdje će stoga uopće moći vidjeti dosljedan način života koji je u suprotnosti s krivotvorinom od života kakvu trenutno živi? Jedino kod kuće.

Upravo je stoga prva stvar koju valja učiniti okupiti obitelj i raspraviti o situaciji. Jesu li svi članovi obitelji svjesni činjeničnoga stanja? Ako nisu, moraju li doznati? Jesu li oni koji bi morali znati za cijelu stvar imali priliku izraziti mišljenje o mogućemu posjetu? Suštinska poruka je da, bez obzira na vašu osobnu odluku, krajnja odluka *mora proizlaziti iz stava cijele obitelji*.

Kada obitelj donese odluku, svi njezini članovi trebaju pokazivati jedinstveni stav. Odlučite li dopustiti svojem sinu i njegovome partneru da prenoće u vašem domu, članovi obitelji kojima se ta ideja izrazito ne sviđa trebali bi razmisliti žele li uopće prisustvovati tome obiteljskome okupljanju. Suprotstavljene poruke članova iste obitelji, posebice od strane članova koji se definiraju kao Kršćani, mogu stvoriti zid između vas i vašega sina baš u trenutku kada mu pokušavate iskazati ljubav.

Kada je moja obitelj odlučivala o ovoj stvari tijekom godina koje sam proveo u homoseksualnosti, radosno su prihvaćali moje posjete tijekom praznika i bilo kojom drugom prigodom. Zapravo, mogao sam navratiti kad god sam to htio – sa ili bez partnera. Ipak, od mene su tražili da tijekom posjeta uvijek održavam moralni standard kuće koju sam posjećivao: nisam smio spavati u istoj sobi sa svojim dečkom, niti ga grliti ili ljubiti pred mojim malim nećacima. Moja se obitelj potrudila da dobro shvatim kako su tu odluku donijeli na temelju *svojih moralnih načela*, a ne na temelju *moje homoseksualnosti*. To bi isto od mene tražili i da sam u posjetu došao s curom s kojom sam samo hodao, tj. s kojom nisam bio u braku.

Tu njihovu odluku bilo mi je lako poštovati, a s druge sam strane osjećao da i oni mene poštuju zbog objašnjenja koje su mi dali. Osim toga, ljubav koju mi je pokazivala moja obitelj nije samo na mene ostavila dojam. Jedan od mojih partnera kasnije je odlučio odreći se homoseksualnosti i krenuti putem svetosti, zbog bezuvjetne ljubavi koju mu je pokazala moja

obitelj. A evo i jednog teškog pitanja: Bi li vaša obitelj bila spremna pokazati naklonost, ljubav i prihvaćanje partneru vašega djeteta kada bi se ta osoba odrekla homoseksualnosti – *dok vaše dijete ostaje homoseksualac?*

Dopustite mi da vam za kraj kažem i ovo: Tolerancija je dvosmjerna ulica, i potpuno je u redu ako od sina i njegovoga partnera zatražite da vam pokažu istu onu toleranciju koju očekuju od vas – sve dok ne zaključite da ste s vremenom u molitvi dobro razmotrili situaciju vezano za zahtjev vašega sina.

20. Odlučili smo svojoj kćeri i njezinoj partnerici dopustiti da nas posjećuju u našoj kući. Kod nas ima male djece, a nekoliko veoma mladih nećaka i nećakinja moglo bi se istovremeno naći u našem domu. Što bismo im trebali reći?

Bog svakomu roditelju nalaže da štiti, njeguje, ohrabruje i poučava svoju djecu o svemu što je ispravno, pogrešno, pravedno, pošteno, zdravo, ili grešno. Posjet sestre ili tetke i njezine partnerice može za djevojčicu bili nevjerojatna prilika i uistinu poučan trenutak. Razmislite samo o mnoštvu različitih odraza Božjega karaktera koje možete pokazati kada toj prilici pristupite uz molitvu i mudro razmatranje.

Ali, ne zaboravite da takve odluke ne možete donositi za tuđu djecu. Trebali biste u donošenje odluke uključiti svoju braću ili sestre i druge članove obitelji, ili im barem obznaniti svoj plan, kako bi sami odlučili žele li izlagati svoju djecu potencijalno neugodnoj situaciji.

Mnogi će roditelji zaključiti da je preopasno stavljati djecu u takvu situaciju. Zapravo, briga zbog eventualnog utjecaja na djecu glavni je razlog zašto homoseksualnim članovima obitelji nije dopušteno posjećivati roditeljski dom. Međutim, roditelji također moraju znati da i potpuno izbjegavanje dotične teme pred djecom može biti opasno. Obitelji koje se moraju suočiti s homoseksualnošću nekoga od svojih članova često padaju u konfuziju i emocionalni zbrku. Djeca koja odrastaju u takvome ambijentu često postaju vrlo radoznala, i vrlo su svjesna raspoloženja koje vlada, posebice kada osjećaju napetost, zbrku ili nelagodu kod voljenih osoba. Izbjegavanje njihovih pitanja ili briga, ili obećavanje da ćete im odgovoriti kasnije, do čega potom nikada ne dođe, može kod djece stvoriti pogrešne ideje o spolnosti, i može potisnuti njihov smisao za raspoznavanje koji se tek razvija.

Roditelji koji ipak odluče dopustiti da njihovi najmlađi dožive takav posjet, trebali bi djeci unaprijed dobro objasniti situaciju, a čak i tada djeci možda bude trebalo neko određeno vrijeme da budu spremna za druženje s homoseksualnim članom obitelji i njezinim ili njegovim partnerom. Taj proces zahtijeva određeni trud, a roditelji ne smiju dopustiti da zbog vlastite nelagode, ili nelagode djeteta dok se raspravlja o ovoj temi, zanemare potrebu djece za stalnim učenjem.

Postoji nekolicina dobrih knjiga koje će roditeljima pomoći da o ovoj temi razgovaraju s djecom. Za razgovor s djecom od trećeg do petog razreda preporučam knjigu *Mommy, Why Are They Holding Hands?* autorice Deborah Phrihoda. Ona ovim djelom mudro pristupa temi homoseksualnosti pričajući priču o djevojčici Sari i pitanju koje ona postavlja svojoj obitelji. Ona «sistematично postavlja slojeve razumijevanja kako bi vam pomogla da pripremite potpun i solidan biblijski temelj na kojemu ćete definirati svoje vjerovanje i prenijeti ga na svoju djecu.»²³

Ako su vaša djeca nešto starija, druga izvrsna knjiga je *Celebrating God's Design*, autora Dona Schmierera. Ova je knjiga «jedinstvena nova serija lekcija s uravnoteženoga i biblijskoga gledišta na važne teme za mlade, posebice vezano za zbrkanu spolnu orijentaciju, toleranciju i obiteljsku dinamiku.»²⁴

Tijekom božićnih praznika moja supruga i ja doživjeli smo nešto što lijepo ilustrira neke od principa o kojima sam govorio. Našega starijega sina Bennetta upozoravamo na opasnosti pušenja. Kada se naša šira obitelj okupila radi Božića, Bennett je prišao mojoj supruzi i upitao ju, «Mama, zašto teta Tracye puši?» To nam je pružilo savršenu priliku da mu pokažemo kako

mama i tata vole tetu Tracye, ali nisu baš presretni zbog njezinoga pušenja. Usporedili smo njezino pušenje s nečim što smo mu zabranili, a on to ipak čini. Ne želimo da on čini određene stvari, baš kao što Bog ne želi da teta Tracye puši – to nije dobro za njezino tijelo, a Bog ju ljubi i stoga joj govori, «Ne čini to.»

Bennettovo pitanje nije bilo vezano za homoseksualnost, ali da je pak pitao o tomu, Božju bismo mu istinu o toj temi objasnili na vrlo sličan način. Ako djeca pitaju, nemojte se bojati s njima sjesti i pokazati im što Biblija kaže o homoseksualnosti. Ukažite im na to da homoseksualnost nije izvorni Božji plan za čovječanstvo te da Bog želi da se voljene osobe o kojima pitaju ponašaju na drugi način, te da ih još uvijek toliko ljubi da je dao Svoj vlastiti život za njih.

Dr. James Dobson, jedan od vodećih autoriteta za pitanje odgoja djece, kaže da je u svezi spolnoga odgoja, «najbolji pristup onaj koji započinje neobavezno i prirodno, u ranome djetinjstvu, i koji se nastavlja i dalje kroz godine, sukladno osobnome stavu o otvorenosti, iskrenosti i poštenju. Samo roditelji mogu pružiti takvu životnu obuku – jer su tu kada se pitanja postavljaju i kada se počne pokazivati želja za informacijama.»²⁵ Ali on roditelje također upozorava da moraju biti oprezni. «Jedna od najčešćih pogreški roditelja je da mnogi koji su pretjerano revni djecu prerano uče previše toga... Nadalje, nije mudro dijete staviti u nekakav informacijski raspored koji će prerano dovesti do spoznaje previše činjenica.»²⁶ Dr. Dobson nastavlja pružajući korisne smjernice:

Općenito govoreći, djeci bi trebalo pružati informacije koje im u određenome stadiju razvoja trebaju... Razumije se, taj idealni raspored može se preokrenuti naglavačke druženjem s prerano razvijenim prijateljima, gledanjem erotskih filmova, ili izloženošću utjecaju budalastih odraslih osoba. Kada se to dogodi, morate se nositi s rezultatom što bolje znate. Žalosno je da našu ranjivu djecu izlažemo pretjeranim količinama pogrešne vrste spolnosti.²⁷

Dr. Dobson nadalje sugerira kada nastupa trenutak u kojemu je prekasno za ovakvu vrstu obučavanja. «Formalno poučavanje o ovoj temi trebali biste isplanirati tako da s njime završite otprilike u vrijeme kada vaš sin ili kći ulaze u pubertet (a to je vrijeme ubrzanog spolnog razvoja u ranoj adolescenciji). Pubertet obično počinje između desete i trinaeste godine za curice, i između jedanaeste i četrnaeste za dječake. Kada jednom uđu u ovaj razvojni period, tipično je da nastupi nelagoda pri spominjanju spolnosti pred roditeljima.»²⁸ Ali, ako iskrsne neka tema o seksu, molim vas da ju ne zaobilazite. Bilo da osjećate nelagodu ili ne, morate se pobrinuti da vaša djeca razumiju biblijsku definiciju spolnosti, posebice one vrste spolnosti koja je izvan Njegovoga plana.

Daljnju pomoć kod razgovora s djetetom u razvoju potražite u knjizi Dr. Jamesa Dobsona, *Preparing for Adolescence*. Ona nudi cijelo bogatstvo korisnih savjeta i informacija.²⁹

21. Očekujemo pozivnicu za «vjenčanje» mogega rođaka sljedećega srpnja. Mi smo jedini Kršćani u obitelji i osjećam da svi samo čekaju našu reakciju. Možete li nam savjetovati kako da na to reagiramo u ljubavi? Imam osjećaj da bi prisustvovanje ceremoniji izgledalo kao da na neki način podržavamo takav brak. Je li neuljudno od nas ako izostanemo s vjenčanja?

U današnjemu stanju kulture – kada je tradicionalni brak pod opsadom *gej* aktivista kojima je cilj redefinirati tu instituciju u nešto što nije sjedinjenje čovjeka i žene – odgovor svakoga Kršćanina trebao bi biti «Ne, hvala.» Ipak, to ne znači da je tu odluku lako i ostvariti. Mnogi ljudi s kojima sam razgovarao proživjeli su veliku bol našavši se u položaju u kojemu kao da moraju birati između udovoljavanja Gospodinu i prihvaćanja voljene osobe.

Trojedini Bog utemeljio je brak kada je stvorio čovjeka i ženu, na Svoju sliku i priliku, da se međusobno nadopunjuju. Isus je pokazao da blagoslivlja brak kada je Svoje prvo čudo izveo

upravo na svadbi. Brak je sveti savez i simbol čovjekova odnosa s Bogom. Ne bismo trebali podržavati nastojanja da se svetost toga saveza potkopa.

Ipak, jednostavno odbiti poziv nije dovoljno. Želite li raditi na održavanju odnosa između vas, člana vaše obitelji (ili prijatelja) i njegovog ili njezinog partnera, razgovarajte s njima o toj temi. Pozovite ih na kavu ili na objed i objasnite im da cilj vašega odsustva na toj ceremoniji nije stvaranje jaza među vama (iako bi do toga moglo doći). Pojasnite im da se vaša odluka zasniva na principu, a ne na osuđivanju njih kao osoba. Pomozite im da shvate istinsku definiciju tolerancije – «razumijevanje za uvjerenja ili načine ponašanja koji se razlikuju ili su u opreci s našim»³⁰ – i zatražite od njih istu takvu toleranciju.

Prijatelji i drugi članovi obitelji možda pomisle da takvom odlukom niste baš pokazali ljubav, međutim, oni prihvaćaju moralno relativni sustav uvjerenja u kojemu nema apsolutnih vrijednosti. Ako biste prihvatili pojam tolerancije kakvu zagovara društvo, na kraju biste počeli tolerirati baš sve, što bi rezultiralo gubitkom svakoga stava. Kao predstavnici Krista i Njegove istine, moramo biti spremni na to da ćemo drugim ponekad izgledati netolerantni ako želimo ostati principijelni.

22. Kako da supruga odgovorim od njegovoga uvjerenja da je homoseksualac?

Na vaše pitanje ne postoji neki čarobni odgovor, niti jedinstveni argument, fraza ili logika, kojima biste mogli utjecati na njega.

Zapravo, ako je vaš suprug tek razmjerno nedavno objavio svoju homoseksualnost, šanse da ćete ga urazumiti mogle bi biti doslovno ravne nuli – barem zasad (osim ukoliko sam Bog ne intervenira nekakvim čudom). Sigurno ste čuli da neki pripadnici *gej* zajednice pričaju o «slobodi» koju tek sada osjećaju, kako ih je objavljivanje svoje orijentacije ispunilo osjećajem snage i ushita, i dalo im novi život. To novo iskustvo može se čovjeku činiti veoma ugodnim i poželjnim ako je prethodno živio u stanju stalnoga poricanja. Mnogo je muškaraca koji su se greškom oženili, a neki su od njih čak prvo dobili savjet da to učine, misleći da će brak s «dobrom ženom» riješiti njihovo stanje. Stupanje u brak može biti jedna od najgorih stvari koje mogu učiniti muškarac ili žena koji se bore s vlastitim spolnim identitetom. Poricanje ozbiljnosti stanja homoseksualnosti tako da ga osoba pokušava «zataškati» stupanjem u brak može biti izuzetno štetno za sve uključene u tu situaciju.

Dakle, kada je vašemu suprugu bilo dosta života koji mu se činio kao kakva laž, vjerojatno je eksplodirao iznutra i odlučio se na sva zvona objaviti svijetu. Usred nastaloga nereda vi očajnički pokušavate nešto poduzeti. Možda trebate prestati – barem zasad. Kako ne bismo zaboravili kolika je sila grijeha, Pismo nas podsjeća da je grijeh nakratko sladak (Hebrejima 11:25). Ponekad ništa ne može zaustaviti juriš na novopronađena zadovoljstva.

Možda vam pomogne slikoviti prikaz. Zamislimo da je ulovljeni slon upravo pobjegao iz zoološkoga vrta. U nastojanju da uhvati bjegunca, čuvar zoološkoga vrta istrčava pred životinju. Najvjerojatnije je da će nakon takvoga istupa nastradati čuvar a ne slon. Na isti je način pokušavanje da u ovome stadiju situacije zaustavite voljenu osobu najčešće uzaludno – a time možda i sebe izlažete emocionalnim povredama.

U takvoj je situaciji često najbolje za sebe potražiti savjetovanje kod neke pobožne osobe, usredotočujući se na definiranje granica preko kojih ne treba ići. Dok vaš suprug «divlja», molite se bez prestanka da se što prije umori od toga, da se osvjedoči o vlastitome grijehu i da se vrati k Bogu.

Svakako vam preporučam da pročitate knjigu *Boundaries*, autorskoga tandema Dr. Henry Cloud i Dr. John Townsend.³¹

23. Moj me bračni partner upravo ostavio radi homoseksualne veze. Trebam pomoć!

Riječima je teško izrazili koliko mučna može biti takva situacija. Doznati da se sin ili kći bore s homoseksualnošću teška je stvar, ali mnogi roditelji u toj situaciji mogu jedno drugom

pružiti utjehu, razumijevanje i podršku. Kada pak muž ili žena «objavi svijetu da je *gej*,» heteroseksualni bračni partner ostaje bez one osobe od koje bi prve inače zatražio potporu. Za očekivati je da će se osoba osjećati napušteno, prevareno i žalosno – a za očekivati je i da će ti osjećaji biti preteški da bi se osoba s njima sama hrvala. Ako vas je bračni partner natjerao da se zakunete da ćete čuvati tu tajnu, ili se trudite izbjeći neugodnosti i sramotu, morate razumjeti da izolacija i samotna borba nisu izvediva solucija. Morate zatražiti pomoć. Bilo bi sebično od vašega bračnog partnera da od vas traži obećanje o povjerljivosti informacija, a držanje cijele stvari u tajnosti bilo bi za vas vrlo nezdravo. Morate s bračnim drugom ponovo razmotriti takvo obećanje; neka on ili ona znaju da vam trebaju sugovornici o ovoj temi – i da trebate suosjećanje povjerljive osobe.

Za žene

Kada bol koji stvara šutnja postane snažnija negoli strah od sramote, supruga se može obratiti majci, sestri ili bliskoj prijateljici. Ti članovi obitelji i prijateljice mogu pružiti dragocjenu podršku, međutim svaka bi žena trebala biti oprezna i provesti mnogo vremena u molitvi vezano za eventualne savjete osoba koje imaju samo površno razumijevanje ovoga problema. Nepromišljen savjet prepun emocionalne tenzije može oštetiti već ionako uzdrmane temelje. Komentari kao na primjer, «Ne razumijem kako možeš i dalje živjeti s njime?» ili «Moraš što prije otići što dalje od njega» ne odražavaju Božji karakter niti vam ukazuju na zavjete koje ste pred Njime dali svojem suprug.

Stoga bi žena u ovakvoj situaciji trebala uz mnogo molitve razmotriti tko bi bio najbolja osoba za povjeravanje. Bliska rodbina i prijatelji možda izgledaju kao najlogičniji izbor, ali oni najbliži vama nisu uvijek i najbolja opcija. Osim toga, možda vaš suprug ne bude mogao podnijeti spoznaju da ga vama bliske osobe vide kao «neprijatelja.» Takva napetost mogla bi ga udaljiti od nekih od najbližih prijatelja. Ako se ipak odlučite povjeriti nekomu od zajedničkih prijatelja ili rodbine, vaš muž ima pravo znati za to. Na druženjima i obiteljskim sastancima nema gore stvari od stalnog razmišljanja o tomu *što je tko već doznao*.

Za muževe

Suprug kojemu je supruga priznala da ju muči homoseksualni poriv vjerojatno će reagirati na jedan ili oba sljedeća načina: Pokušat će izbjegavati situaciju, ili će ju pokušati «riješiti.» Povrijeđenost čovjeka koji sada osjeća kao da za svoju ženu nije bio dovoljno dobar može biti poražavajuća. Mogao bi samopotvrđivanje potražiti u poslu, ili pak u zagrljaju neke druge žene. Međutim, nije njegova muževnost pala na ispitu. Radi se o pažnji koju treba posvetiti ženskim potrebama svoje supruge. Muškarac ne smije dopustiti da njegov muški ponos kompromitira njegove postupke. Povećana pažnja na spolnome planu neće ju vratiti natrag. Umjesto toga muškarac svoju suprugu može ponovo zainteresirati pravilnim emocionalnim reakcijama i uzimanjem u obzir njezine ženske osobnosti. Ne smije dopustiti da ga ponos spriječi da potraži stručnu pomoć. Zdravi uvid od strane treće osobe može unijeti dašak svježeg zraka u situaciju koja možda izgleda kao zagušljiva stvarnost.

Muškarci, ne dajte se zavarati da avantura vaše supruge s drugom ženom ne vodi u propast ako one nisu stupile u intimne odnose. Ona možda nikada ne počini tjelesni blud, ali njezina emocionalni preljub može vam potpuno uništiti brak.

Je li odvajanje u redu?

Bilo da ste suprug ili supruga osobe koja popušta pred homoseksualnim porivom, nameće se nezaobilazno pitanje o međusobnoj odgovornosti i vjernosti: *Ostati ili otići?* Odluku o tomu ne bi trebalo donositi na temelju emocija. Svoje opcije razmotrite isključivo uz mnogo molitve i savjetovanje s nekom pobožnom osobom.

Jednom je kod nas na savjetovanju bila jedna žena koja me je pitala upravo to. Nakon mnogo molitve i razgovora, postavio sam joj ovo pitanje, «Betty, jeste li u stanju duhovno utjecati na njega? Poznajete ga bolje od bilo koga – znate njegove slabosti, njegove vrline, ranjiva mjesta i strahove. Bog će vam pokazati kako da mu duhovno služite – i kako da ga ljubite na način na koji to nitko drugi ne bi mogao. Koliko god da vam je sve to bolno, Bog vidi vašu patnju i dat će vam snagu i omogućiti vam da ga ljubite i da mu oprostite. Možete li to uraditi?»

Drugi motivirajući čimbenik mogu biti vaša djeca. Bog mrzi razvod (Malahija 2:16). On ga dopušta u izvjesnim okolnostima, ali takva situacija nikada nije dio Njegovoga plana. Sama Božja narav je primjer pomirbe i oprostjenja, što nam je pokazao i na križu. On mrzi razvod ne samo zbog utjecaja na vas i vašega bračnog partnera, nego i zbog štete koja se njime nanosi djeci. Morate i njih uzeti u obzir. Zapravo, moglo bi biti da su vam djeca jedini razlog zbog kojega partneru želite oprostiti, jer znate koliko ona vole i vas i supružnika, i koliko bi ih vaš razvod uzdrmao.

Ipak, nema ničeg plemenitog u tomu da se podlažete emocionalnom, fizičkom, spolnom ili duhovnom zlostavljanju. Ne smijemo se u ime Kršćanstva pretvarati u nečije otirače. Pobožna poniznost nema nikakve veze s ponižavanjem.

Može li odvajanje supružnika u nekom slučaju biti prava odluka? Da, ali uvijek uz pobožnu nakanu pomirenja. Taj korak nikada nemojte shvaćati olako. To je drastična mjera koja zahtijeva podršku i ljubav pastora, savjetnika ili bračnoga terapeuta čija je služba u skladu s biblijskim učenjem.

U svojoj knjizi *Someone I Love Is Gay*, autori Anita Worthen i Bob Davies nude koristan popis simptoma koji mogu ukazivati na to da bi razdvajanje partnera moglo biti razumna opcija:

1. Homoseksualni bračni partner neopravdano provodi mnogo vremena izvan kruga obitelji.
2. Homoseksualni bračni partner izgleda kao da je odustao od pokušavanja da riješi problem svoje homoseksualnosti. Jedna je lezbijska supruga uporno supругu nabijala na nos svoju vezu s drugom ženom, dok je istovremeno odbijala njegov prijedlog da se odvoje.
3. Homoseksualni bračni partner (posebice ako se radi o mužu) pokazuje stalnu nezainteresiranost za tjelesno i spolno zdravlje drugoga bračnog partnera. I muškarci i žene mogu u bračnu postelju donijeti neizlječive bolesti koje pokupe od drugoga spolnog partnera. Na primjer, suprug može supругu zaraziti HIV-om, što je pak fatalno.
4. Homoseksualni bračni partner optužuje drugoga bračnog partnera za sve probleme do kojih dođe u braku i odbija racionalnu raspravu.
5. Homoseksualni bračni partner se upušta u druge vrste destruktivnoga ponašanja, kao na primjer opijanje ili uzimanje ilegalnih opijata.
6. Homoseksualni bračni partner pokazuje obrazac bezobzirnoga varanja. «Laganje mi je bilo još gore od cijelog tog ludovanja s drugim seksualnim partnerima,» rekla je jedna supruga. «Potom bih posumnjala u vlastitu sposobnost prosuđivanja pa bih sumnje iznijela pred muža, a on bi samo odbrusio, *Kako o meni uopće možeš pomisliti takvo što?*» Kasnije je ta ista supruga doznala da su njezine sumnje bile opravdane. Njezin se suprug nije bio spreman mijenjati.³²

Dodatne informacije u takvim teškim trenucima možete pronaći u preporučenoj knjizi Dr. Jamesa Dobsona, *Love Must Be Tough*.³³

24. U kojoj bi mjeri homoseksualni otac koji živi s drugim muškarcem trebao sudjelovati u odgoju svoje djece?

Više je stvari koje u ovoj situaciji valja razmotriti. Kao prvo, djeca trebaju oca. Bol zbog njegove odsutnosti može biti snažnija od boli zbog njegovoga načina života. Ne zaboravite da se «homoseksualnost ne *prenosi poput zaraze* s roditelja na dijete. Zapravo, otac pun ljubavi umanjuje otvorenost dječaka za homoseksualno iskušenje.»³⁴

Ipak, treba pomno procijeniti vrijednost prisustva oca koji je otvoreni homoseksualac u životu djece.

Najbolju procjenu mogu vam dati sama djeca. Otvoreno i često razgovarajte o homoseksualnosti njihovoga oca. Kako oni to doživljavaju? Je li im neugodno zbog tatinoga ponašanja? Kako biste dobili što točnije odgovore na ova pitanja, obratite pažnju na ono što o tomu kažu kada to nije konkretna tema razgovora. Ako reagiraju na neprikladan način, ili ako im je očigledno teško biti u društvu oca i njegovoga novog partnera, tada ih vjerojatno trebate udaljiti iz njegovoga prisustva – barem u određenim situacijama i na određeno vrijeme. Ako su djeca iz bilo kojega razloga u opasnosti, ili ako ih se izlaže očigledno neprikladnom načinu ponašanja, majka ili neka druga odgovorna osoba možda se bude trebala obratiti pravnome sustavu – uz konkretnu dokumentaciju.

Ako smatrate da djeca ne bi bez nadzora smjela provoditi vrijeme s ocem, objasnite to i njemu, i to izravno, kao nešto o čemu nema rasprave. Ako on to odbije prihvatiti, uzmite u obzir da neki ljudi smatraju kako osjećaju djece nisu tako važni kao «učenje o toleranciji,» ali nemojte pasti na tu laž. Jedna od zajedničkih karakteristika mnogih homoseksualaca je narcisoidnost, a otac vaše djece možda spada baš u tu kategoriju.

Razgovarajte s djecom o Božjoj istini i spolnosti. Dobro pripazite da o njihovome ocu kao čovjeku ne govorite negativno. Možda se ponaša užasno, ali ogovarajući ga nećete nikomu pomoći. Usredotočite se na raspravu o tomu što Bog kaže o homoseksualnosti i grijehu, i definirajte potencijalnu opasnost koja može nastati iz te teške situacije. «Bilo koji bezbožni utjecaj može zapriječiti djetetov razvoj. Neka djeca čiji je jedan roditelj homoseksualac proživljavaju periode sumnje u vlastiti spolni identitet.»³⁵ Nemojte misliti da vaša djeca ne misle o tomu samo zato što to nikada ne govore. Ne dajte mjesta konfuziji – svjesno se potrudite poučiti ih o istini vezano za ovu temu.

Nema djeteta koje iz takvih uvjeta ne izađe s nekim ožiljcima i povredama, ali upoznao sam mnoštvo nevjerojatne djece koja su iz sličnih situacija izašli s divnim svjedočanstvima o dostatnosti i sili iscjeljenja njihovoga nebeskoga Oca.

3.

Odgovori za prijatelje

Većina ljudi koji se odreknu homoseksualnosti to učine držeći se za ruku nekog pobožnog prijatelja. Oni koji su doživjeli najbolji ishod najčešće su imali podršku i ljubav obitelji, međutim prijatelj je najčešće prvotni katalizator kojega Gospodin koristi kako bi nekoga

privukao k mogućnosti promjene. Nažalost ima prijatelja koji pozdravljaju ili čak potiču homoseksualnost kod pogođene osobe, i to iz lažnoga prijateljstva. S druge strane, malo je toga tako učinkovito kao ljudi koji nauče da «Prijatelj ljubi u svako vrijeme» (Izreke 17:17), dok se istovremeno ne boje iznijeti Božju istinu da je «bolji javni ukor nego lažna ljubav» (Izreke 27:5). Oni svojim homoseksualnim prijateljima pokazuju da su «čestiti udarci prijateljevi» (Izreke 27:6).

Da biste bili takva vrsta prijatelja, ne morate biti stručnjak na temu homoseksualnosti. Odgovori koji slijede pripremit će vas za prepreke koje vas očekuju i pomoći vam da ih svladate.

25. Čini mi se da se netko koga poznajem bori s homoseksualnošću. Kako da mu pristupim vezano za to, a da ga pritom ne udaljim od sebe?

Ovo je tipična neprilika u kojoj se možete zateći bilo da radite s omladinom i sumnjate da nešto takvo muči vašega učenika, bilo da ste suradnik koji je zabrinut za kolegu, ili pak član obitelji nekoga tko pokazuje zabrinjavajuće znakove. Ipak, budite sigurni da ovoj situaciji možete pristupiti na način koji će potaknuti otvoreni dijalog i dati vam priliku da nadalje služite osobi u problemu.

Prvo razmotrimo što sve *ne biste trebali činiti*: Jednostavno prići osobi i izlanuti, *Hej, čini mi se da si gej. Jesam li u pravu?* Koliko god to smiješno zvučalo, neki ljudi – čak i vrlo dobronamjerni – vjeruju da im je to jedina moguća opcija. Uvjeravam vas da nije tako. Šteta nastala ovakvim pristupom može biti nepopravljiva. Razmislite samo o boli koju time nekome možete nanijeti – pogotovo ako se vaša sumnja pokaže netočnom.

Najbolji način pristupanja situaciji je prije svega shvatiti da odgovor na to pitanje ne morate doznati baš danas – ali ni sutra. Tijekom nekoliko tjedana vaš prijatelj, suradnik ili voljena osoba neće postati još više ili manje homoseksualan, ako se uopće stvarno i bori s istospolnom privlačnošću. Zapravo, od vas bi bilo mudro pozabaviti se problemom tako što ćete se bolje informirati o čimbenicima koji dovode do homoseksualnosti.

Čak i samo površno razumijevanje vanjskih utjecaja koji mogu dovesti do homoseksualnosti staviti će vas u ne-prijeteći početni položaj iz kojega možete dalje istraživati (dok se istovremeno molite da vaša motivacija tijekom toga istraživanja informacija ostane čista).

Homoseksualnost je odraz dubljih problema u životu osobe. Cilj vam ne smije biti razotkrivanje nečije homoseksualnosti, nego iskopavanje i zacjeljivanje problema koji se kriju iza nje.

U svojoj knjizi *You Don't Have to Be Gay*,¹ Jeff Konrad nudi korisnu ilustraciju sante leda kojom se dobro ilustrira problematika. (Vidi prikaz na sljedećoj stranici.)

Kao što vidite, mnogo je skrivenih problema koji mogu doprinijeti problemu homoseksualnosti. Ako sumnjate da osoba koju poznajete koketira s homoseksualnošću, neka vam prvi korak bude istraživanje tih skrivenih problema.

Vaša ranjivost potaknut će i otvorenu ranjivost vašega prijatelja. Osnažujte povjerenje koje je nužno u svakoj vezi kada se razgovara o intimnim stvarima. Kada vaše prijateljstvo postane čvrsto i sigurno, možete otvoriti temu načina ponašanja koji su vas isprva potakli da posumnjate da se radi o problemu homoseksualnosti.

Ako ste omladinski pastor koji se želi obratiti nekom dečku, možete početi otprilike ovako, «Hej, primijetio sam da si na omladinskim sastancima uvijek uglavnom s curama. Jesu li momci učinili nešto zbog čega misliš da među njima nisi dobrodošao, ili ti je neugodno?» Ili pak, «Kad mi god pričaš o svojoj obitelji, cijeli se razvedriš dok govoriš o mami – i uvijek naglašavaš koliko *ne podnosiš tatu*. Jesi li ikada razmišljao koliko takav negativan odnos prema ocu utječe na tvoj život?» Time ste spomenuli par zabrinjavajućih naznaka, i to na način koji izražava brigu i otvara mogućnost daljnjega razgovora – pa čak i mogućnost naknadnoga priznanja homoseksualnosti.

Evo i drugoga primjera. Upoznavši bolje kolegicu na poslu, ona vam povjerava da je godinama ranije doživjela spolno zlostavljanje. Možete joj se obratiti na sljedeći način: «Hvala ti što si mi ovo povjerila. Sigurno ti to nije bilo lako. Želim da znaš da ću se moliti za tebe. Ali, zanima me, jesi li se ikada zapitala kako je sve to zapravo utjecalo na tebe?» Možda otkrijete homoseksualne sklonosti, ali najvažnije je da ste stigli do same suštine problema i da se njome možete baviti.

Najvažnije je zapamtiti sljedeće: Onima koji su pomogli muškarcima i ženama da se suoče sa svojim problemom homoseksualnost kao takva rijetko je kada glavna tema razgovora. Kao i kod bilo kojega problema grijeha, moramo upraviti pogled dalje od pukoga načina ponašanja i baviti se povredama koje su do takvoga ponašanja dovele. Fiksiranje na samu homoseksualnost je otprilike kao da pokušavate izliječiti simptome umjesto bolesti.

(PRIKAZ NA STR. 67)

HOMOSEKSUALNO PONAŠANJE **(Simptom skrivenih problema)**

- Zavist
- Krivo tumačenje i erotiziranje homo-emocionalnih potreba, i njihovo pretvaranje u homoseksualne želje
- Osjećaj muške nedostatnosti
- Spolna zbunjenost
- Potreba za afirmacijom muškosti, identifikacija, odobravanje od strane pripadnika svojega spola
- Druge neispunjene homo-emocionalne potrebe:
 - Dovoljna razina povezivanja s vršnjacima
 - Identifikacija s muškim spolom i afirmacija muške uloge
 - Prihvatanje i odobravanje od strane pripadnika istoga spola
 - Neseksualna ljubav među pripadnicima istoga spola
- Nesigurnost u vlastitu spolnu ulogu
- Izoliranje/odvajanje od vršnjaka istoga spola (fizičko ili emocionalno)
- Obrambeno odvajanje od oca koji je možda neučinkovit, neprijateljski raspoložen ili odsutan
- Nedostatak prikladnoga muškog uzora
- U većini slučajeva, nedovoljna povezanost s ocem i nezadovoljena potreba za ljubavlju pripadnika istoga spola
- Osjećaj povrijeđenosti, nevoljenosti, odbačenosti: čak i kada je ljubav dostupna, dječak ju nesvjesno blokira i ne može ju primiti
- Pretjerana osjetljivost
- Incidenti koje dječak tumači kao namjerno nanošenje boli
- Nepostojeći, zlonamjeren ili neučinkovit očinski uzor: To ne mora nužno biti točan opis oca, ali je važno da dječakova percepcija njegovoga ponašanja ukazuje na nedostatak ljubavi.

26. Često se oklijevam baviti problemom mojih homoseksualnih prijatelja jer se bojim da ću na neki način odobravati ono što oni rade, i time ožalostiti Duha Svetoga. Je li bolje ništa ne poduzeti, nego prijeći granicu?

Ovim pitanjem točno je nacičan glavni razlog zbog kojega se Kršćani ne bave svojim *gej* prijateljima i ljudima do kojih im je stalo. Međutim, postoji i drugi način gledanja na stvar: A što ako ignorirate poticaj Duha Svetoga tako što ništa ne poduzimate, i time ga pak žalostite?

Dajte da vam stoga na pitanje odgovorim pitanjem: Jeste li spremni da vas Duh upotrijebi? A prije nego što odgovorite, zapitajte se još jednu stvar: Kada se obraćam prijatelju ili osobi do koje mi je stalo, služim li ljudskosti te osobe ili pak podupirem njezinu homoseksualnost? Dok razmišljate o svojem odgovoru na ta pitanja, razmotrite sljedeću mogućnost. Netko s kime radite, na primjer žena u susjednome uredu, *otvorena* je lezbijka. To znate jer je za objedom i na drugim društvenim zbivanjima otvoreno govorila o svojoj partnerici. Jednoga ju dana čujete kako plače u svojem uredu. Pitate ju u čemu je problem, a ona vam kaže da ju je partnerica upravo ostavila i otišla s drugom ženom. Shrvana je, a vaš je prvi poriv utješiti ju. A to biste i trebali učiniti. Suosjećanje s prijateljicom koja je ujedno i lezbijka ne znači da odobravate njezino lezbijstvo, baš kao što ni suosjećanje s prijateljem koji je alkoholičar ne znači da odobravate njegovo opijanje.

To vam je savršena prilika za služenje njezinoj ljudskosti. Ako ona već zna da ste Kršćanin i ako je već bila u prilici čuti kako molite za druge ljude, nema ničega pogrešnog u tomu da ju pitate možete li moliti i za nju. Međutim, morate ostati dosljedni svojem vjerovanju. Nećete moliti ništa slično ovomu, «Bože, molim Te vrati joj njezinu partnericu i utješi ju u ovoj boli.» Umjesto toga možete moliti otprilike ovako, «Gospodine, molim Te da utješiš moju prijateljicu. Srce joj je slomljeno, a ja znam da Ti mariš za to. Molim Te pokaži joj koliko ju želiš utješiti Svojom prisutnošću. A meni, molim Te, pokaži kako joj mogu pomoći u ovome periodu boli i samoće.»

Ako nakon reagiranja na ovakvu situaciju, u sebi osjetite blagi dodir upozorenja od strane Duha Svetoga, kojim vam ukazuje na to da ste možda kompromitirali svoje uvjerenje, sjetite se da imamo Oca koji je kroz Svojega Sina jasno i glasno objavio oproštenje. Možda počinite koju pogrešku, ali Bog je veći od bilo koje pogreške koju ikada možete napraviti.

27. Par lezbijki iz susjedstva usvojio je dijete, i pozivaju me na «proslavu života» u svojoj kući. Što bih trebala učiniti?

Takav poziv najčešće dobivaju ljudi koji imaju prijatelje u *gej* zajednici, u vidu pozivnice na *proslavljanje života*. Za razliku od *vjenčanja* ili *vjeridbi*, to su događanja kojima bi Kršćani svakako trebali prisustvovati. To je potpuno u skladu s našim temeljnim vjerovanjem o svetosti ljudskoga života. «Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih.» (Postanak 1:27). Život je sveti dar i treba ga proslavljati. Takvo događanje pruža nevjerojatan potencijal za služenje. Vjerujte mi, ocu dvojice malih dječaka, najbrži put do srca bilo kojega roditelja je izražavanje ljubavi i poštovanja prema njegovoj djeci.

28. Poznajem mnogo *gej* osoba. Kako da ih dovedem Kristu?

Ne razmišljajte o tomu kao o «*dovođenju gej osobe Kristu*.» Zašto bi pristup služenju *gej* osobi bio išta drugačiji od pristupa služenju bilo kojoj drugoj osobi? Evangelizacija prijatelja ne bi smjela pasti po utjecaj osobnih razlika. Topla juha za bolesnoga prijatelja još je uvijek topla juha za bolesnika.

Najbolje je započeti molitvom. Zatražite od Gospodina da vam pokaže što mu je na srcu vezano za vašega prijatelja. Zapamtite, «dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije» (Rimljanima 5:8). Isusu nije bilo potrebno da prvo prestanete griješiti kako bi vas prihvatio. Krist želi da svi mi prije svega ostaloga dobijemo spasonosnu spoznaju Njega Samoga. Nikada ne smijemo zaboraviti da Kristu homoseksualnost vašega prijatelja nije ništa više odbojna negoli naše ogovaranje, bijes ili ponos. On želi srce vašega prijatelja jednako koliko želi i vaše srce.

Također uzmite u obzir da dovođenjem neke osobe Kristu vaša služba nije završena. Gospodin nam nalaže, «Podite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga» (Matej 28:19). Nastavite i dalje ulagati vrijeme i energiju u

prijateljski odnos. Molite zajedno s vašim homoseksualnim prijateljima, čitajte Božju Riječ s njima, i obučavajte ih. I cijelo to vrijeme imajte na umu da niste Duh Sveti. Možda osjetite poriv da im odmah pokažete odlomke iz Pisma koji se odnose na homoseksualnost, međutim Levitski Zakonik 18 i Rimljanima 1 rijetko su se kada pokazali kao učinkovit uvod u obučavanje učenika. Baš kao i svakog drugog novoobraćenika, upoznajte svoje prijatelje s Ivanovim Evanđeljem. Pouzdajte se u to da će im Duh Sveti pokazati istinu dok im budete pomagali da učvrste odnos s tek pronađenim Spasiteljem, Gospodinom i Prijateljem.

29. Još od djetinjstva znam poruku iz Ivana 3:16, i očajnički želim tu istinu podijeliti sa svima s kojima dođem u kontakt. Međutim, kada to pokušam podijeliti s ljudima iz *gej* zajednice, moj trud kao da je potpuno uzaludan. Je li mi možda nešto promaklo? Na što bih sve trebao paziti kada se obraćam pripadnicima *gej* okružja?

Iako je usko povezano s prethodnim pitanjem, ovo pak ne odražava urođene predrasude, nego umjesto toga njime ponizno prepoznaje potencijalni kamen spoticanja kojega ovo specifično misijsko polje može predstavljati. A što je još važnije, izražava želju obraćanja ljudima kroz razumijevanje i ljubav.

Nažalost, to baš nije česta pojava. Kršćani godišnje troše oko 20 milijardi dolara na misijski rad.² Većina sredstava odlazi na evangelizaciju drugih kultura. Predani misionari odriču se udobnoga života, provode mnogo vremena učeći o detaljima grupe kojoj su poslani, u želji da nikoga ničim ne uvrijede, a često i nauče jezik naroda kojega im je Gospodin stavio na srce. A koliko pak truda, energije i sredstava Crkva troši na evangelizaciju *gej* populacije? To se misijsko polje vrlo često zaboravlja.

Kada se obraćamo pripadnicima *gej* zajednice, moramo izbjegavati načine ponašanja koji će naše homoseksualne prijatelje udaljiti od zagrljaja našega i njihovoga Gospodina.

Homoseksualci su uvjereni da Kršćani preferiraju govor mržnje, licemjerje, netoleranciju i homofobiju, a mi bismo morali sebi priznati da je to dijelom zbog toga što možda nismo primjer ljubavi kakvu bi *gej* zajednica mogla razumjeti i primiti.

Razmotrimo najčešće korištenu frazu u kršćanskim krugovima kada se govori i homoseksualnosti – «ljubi grešnika, mrzi grijeh.» To mogu razumjeti oni među nama koji redovito idu u crkvu, međutim ljudi kojima se želimo obratiti često nemaju potreban spoznajni ili duhovni okvir unutar kojega mogu prihvatiti ovu frazu. To je zbog toga što mnogi pripadnici *gej* zajednice sebe ne odjeljuju od svojih postupaka. O sebi govore kao o homoseksualcima, izjednačavajući svoj *identitet s onim što rade*. Stoga nas u trenutku kada izgovorimo drugi glagol u spomenutoj frazi otpisuju kao ljude koji nemaju nikakve veze ni s prvim glagolom.

Pogledajte što o tomu govori ovaj autor, pobornik *gej* prava:

Kako je samo čudan odabir riječi *mrzi*. Mislim reći, zašto ne kažu «Ljubi grešnika, zabrine se zbog grijeha»? Ili zašto ne «Ljubi grešnika, iscijeli grijeh»? Nameće se pitanje koje zbunjuje mnoge od nas: Zašto toliki Kršćani vole riječ *mrziti*? ... Da, fraza «Ljubi grešnika, mrzi grijeh» lako ulazi u uho i ostavlja dojam, da, jasno odjeljuje osobu od njezinih djela, međutim, odabir riječi otkriva više o osobi koja baca nož, negoli o osobi koju nož ima pogoditi.³

Taj autor ne razumije Božji poziv da mrzimo zlo, i ljubimo dobro (Amos 5:15). Ali, kako bi ga uopće mogao shvatiti? Ne možemo od njega očekivati razumijevanje duhovne perspektive bez pravoga okvira i čvrstih referentnih točaka. Ne možemo zanemariti činjenicu da ga, kao i mnoge druge, ova fraza vrijeđa.

Joe Dallas, autor i bivši predsjednik društva *Exodus International*, jasno kaže, «Ako već koristimo veoma snažne riječi kao što su *ljubav* i *mržnja*, onda na nama ostaje breme dužnosti da dokažemo te snažne emocije. Ako mislimo izjaviti da *ljubimo*, tada će nam za to trebati i dokaz.» Joe nadalje s humorom vraća slušatelje u grubu realnost: «Mislim ipak da smo

dokazivanje mržnje zasad dovoljno dobro odradili!»⁵ Ali, ozbiljno govoreći, svatko od nas mora zapamtiti da će se od nas tražiti odgovornost za odnošenje prema svakome dragocjenome životu ljudi za koje je Gospodin umro.

Što nam je dakle zaključiti? Da postoje određene nijanse kojih morate biti svjesni kada se s ljubavlju obraćate nekome homoseksualcu. Ključno je uvijek znati da neke osobe s kojima se susretnete možda neće razumjeti vašu terminologiju, a od neobraćenih ljudi ne možemo očekivati ponašanje ili razumijevanje obraćenih.

Gospodin nam često daje raspoznavanje – ono što mnogi od nas osjete kao nekakvu *slutnju* ili *neodređeni osjećaj*. To je raspoznavanje jedno od najmanje korištenih oruđa koja su nam na raspolaganju u situacijama kada se od nas traži da uđemo u nepoznato područje. Ako vam se čini da ste možda izrekli komentar ili izrazili neku gestu zbog kojih je druga strana uvrijeđena, pitajte. Time ćete pokazati da cijenite osobu i osjećaje, da vas zanima razumijevanje, i da ste dovoljno ponizni da tražite oprost. Iz te točke sjeme prijateljstva može početi rasti.

30. Radim s djevojkom koja je vrlo otvorena o svojoj homoseksualnosti. Zamjećujem da je u mojoj blizini daleko agresivnija negoli u društvu drugih kolega. O čemu se radi? Što mogu poduzeti?

Jedan od najčešćih čimbenika koji ljude potiču da se bore s homoseksualnošću je osjećaj odbačenosti. Taj duboki osjećaj može postati pravi filter kroz kojega ljudi promatraju svoje okruženje. To je vjerojatno slučaj i s vašom kolegicom na poslu – posebice ako već zna da ste vjernik i da vjerujete u Krista.

Nadam se da ste jednako otvoreni po pitanju svoje kršćanske vjere kao i ona po pitanju svojega lezbijstva, pa je stoga za očekivati da je ona već naslutila vaš stav vezano za homoseksualnost. Bojeći se da će kod vas naići na odbacivanje (posebice ako je već imala takvo iskustvo s drugim Kršćanima), namjerno postaje agresivna kako bi se zaštitila. A postaje takva jer uistinu osjeća kao da se mora obraniti. Bude li vas u stanju potaknuti da ju odbacite jer vas je ona prva povrijedila, time zadržava kontrolu nad situacijom i osjeća da ima određenu moć.

Na takav stav možete reagirati s ljubavlju tako što ćete joj bez uvijanja, ali nježno, kazati da vam se čini kako se prema vama ne ponaša kao prema ostatku radnih kolega. Jasno odredite da vas to vrijeđa, ali ju uvjerite da vam je stalo do prijateljskoga odnosa s njom i da od toga ne odustajete. Odličan način izražavanja te ideje može biti jednostavna fraza poput ove: *Mislim da me ponekad namjerno pokušavaš uvrijediti svojim primjedbama, ali želim da znaš da sam uz tebe na duge staze. Ne možeš mi ništa kazati čime ćeš me otpiliti, stoga bismo mogli prestat s ovom igrom – može?*

Ali nemojte ostati samo na tomu. Zaključite razgovor pitajući ju na koji ste je način možda nesvjesno uvrijedili. Time ćete joj pokazati koliko ju cijenite. A ako vas posluša i odgovori vam na to pitanje, budite ponizni i zamolite ju da vam oprost.

31. Jedan član crkve u koju idem bori se s homoseksualnošću. Uistinu mu želim pružiti ruku prijateljstva, ali mi je stvarno neugodno u društvu homoseksualaca. Što da učinim? Ja sam samo posve običan momak.

Dakle, posve obični momče, daj da započnem s osobnom pričom. Nakon 12 godina provedenih u *gej* zajednici, boreći se s homoseksualnim osjećajima tijekom više od 17 godina, doživio sam i to da mi se bližio dan vjenčanja (nakon tri godine procesa iscjeljenja). To sam pak dočekao sa strahom i strepnjom. Dva tjedna prije negoli sam se imao oženiti, svoj sam najdublji strah podijelio s grupom pobožnih prijatelja – od kojih se nitko nikada nije borio s homoseksualnošću niti je bio na sličnome iskušenju. Sa suzama u očima objasnio sam im koliko se bojim svoje prve bračne noći. Sjećam se da sam tada rekao: *Smrtno se bojim. Znam*

da ćemo tada stupiti u spolni odnos, a ja ne znam što mi je činiti. Što ako ju ne budem bio u stanju zadovoljiti? Možda sam ipak još uvijek gej.

Bio sam potpuno prestravljen – a onda se jedan od prisutnih – sasvim prosječan momak – počeo smijati. Kao što možete zamisliti, takva mi reakcija uopće nije prijala. Ali prije negoli sam mu imao prilike odrubiti glavu (u kršćanskoj ljubavi, naravno), ispričao mi se riječima: *Mike, ne smijem se tebi – nego zajedno s tobom. Znaš moju priču – nikada nisam imao homoseksualni poriv, a bio sam djevac kada sam se oženio. Moraš znati da je tvoj strah prirodan. I mene su mučila mnoga slična pitanja i strepnje. Tvoj je problem zapravo «gej filter» kroz kojega gledaš na stvar. Osjećaj nedoraslosti je potpuno normalan – samo ga trebaš prestati pripisivati činjenici da si nekoć bio gej.*

Sloboda koju sa tada iskusio – u društvu toga heteroseksualnoga muškarca – bila je prekretnica u mojem životu. Ne samo da sam prestao *filtrirati* sve svoje probleme kroz prizmu moje nekadašnje homoseksualnosti, nego sam toga dana postao i članom kluba – shvatio sam da sam muškarac i da je mnoštvo mojih strahova, tjeskoba i iskušenja zapravo istovjetno s istim takvima kod svakoga muškarca.

Želio bih da možete razumjeti važnost toga trenutka u mojem životu. Jesu li ti prijatelji razumjeli homoseksualnost? Ne baš. Je li im bila poznata muka privlačnosti prema drugim muškarcima? Uopće ne. Ali ja još uvijek osjećam učinak kojega su imali na moj život. Moć njihovoga odnosa prema meni kao prema bilo kojemu Božjemu čovjeku promijenila mi je cijeli život. I vi možete to isto učiniti za druge ljude – iako možda pritom ne razumijete potpuno njihovu situaciju.

I sama vaša želja da upoznate toga brata u Kristu – koliko vam god to isprva možda bilo nelagodno – može uvelike promijeniti njegovu situaciju.

Počnimo s temeljnim činjenicama. Većina ljudi koje muči homoseksualnost pokušali su na krivi način, seksom, ispuniti prethodno nezadovoljenu potrebu za povezivanjem sa svojim spolom. Dakle, samom činjenicom da tome čovjeku pokazujete da je vrijedan i da ga prihvaćate, za njega je izuzetno važan početak. A baš kao i moj prijatelj iz navedene priče, trebate biti iskreni u vezi svojih tjeskoba, strahova i iskušenja. Čak i kada su oni potpuno drugačiji od njegovih, on će naučiti kao primijeniti principe odgovornosti, opraštanja i milosti onako kako ih vi svojim životom utjelovljujete. Budite ustrajni u molitvi s njime i za njega, i potaknite ga da i on za vas moli, iznijevši mu prije toga vlastite potrebe. Pokažite mu da i on vama može biti koristan, baš kao i vi njemu.

Iako vam je to možda teško, možda budete morali razgovarati o nekim stvarima koje vam stvaraju nelagodu, o temama o kojima se uglavnom ne priča u bilo kojoj crkvi: homoseksualnosti, masturbaciji, seksualnim maštarijama. Ali zapamtite da postoje granice prikladnosti čak i u ovim temama. Korisno pravilo je uvijek se potruditi da obojica koristite kliničke a ne govorne termine za spolne aktivnosti, dijelove tijela i tomu slično. Tako možete umanjiti šanse da ulični izrazi prizovu mentalne slike ili neprikladne asocijacije.

Kako postupiti kada se razgovor otme kontroli ili kada vam tematika postane naporna? Anita Worthen i Bob Davies u svojoj knjizi *Someone I Love Is Gay* nude izvrsne savjete:

Također ćete morati biti iskreni s njime i jasno mu reći koliko specifičnih detalja možete podnijeti vezano za njegov tekući problem. Na primjer, ako vam je mučno znati da ga privlači vaš zajednički prijatelj, morate mu to kazati. Može vam se povjeravati o svojim iskušenjima, a da pritom izostavi imena. Morate mu objasniti vaše granice i na drugim područjima, kako on vas ne bi potakao na grijeh izazivajući seksualne maštarije u vašemu umu.⁶

Autori nadalje naglašavaju:

Možda vas iznenadi koliko se tekućih ili proteklih problema u vašem životu poklapa s problemima vašega prijatelja. Njegova homoseksualnost nije zapravo seksualni problem – to je samo površinski simptom dubokih

korijenskih problema koje valja zacijeliti. Korijeni homoseksualnosti su uglavnom emocionalne prirode, i usko su povezani s problemima kao što su zavist... odbačenost... usamljenost... i razočaranje.⁷

Worthen i Davies u zaključku potvrđuju koliku moć možete imati u životu prijatelja koji se bori s homoseksualnošću.

Zvuče li vam ovi problemi poznato (*govoreći o korijenima homoseksualnosti*)? Naravno da je tako – mnogi od tih osjećaja muče sve nas u određenoj mjeri. Stoga svojemu prijatelju možete pokazati da to nisu *gej problemi*, nego da su, naprotiv, univerzalni. A možete mu i ispričati kako vam je Bog pomogao s istovjetnim problemima u vašemu životu.⁸

Nema sumnje da riskirate mnogo toga kada sklapate pobožno prijateljstvo s osobom koju muči homoseksualnost. Vaša reputacija i udobnost samo su dvije od mnogih stvari koje se mogu naći na ispitu dok se budete družili s tim bratom u Kristu. Ali neka vas raduje činjenica da se zbog vašega truda smiješi Onaj koji je uistinu važan – Isus, koji je sve riskirao kako bi vas privukao k Sebi.

32. Jedna od mojih najbližih prijateljica upravo mi je priznala da se bori s homoseksualnošću. O tomu znam dovoljno da bi mi bilo jasno kako joj trebaju pomoći druge žene. Kako joj, kao muškarac, mogu pomoći?

Na pravome ste tragu shvativši da ona treba izgraditi zdrave, neseksualne, emocionalno uravnotežene odnose s drugim ženama. Ali to ne znači da i vi tu ne možete odigrati svoju ulogu. Budete li nastojali afirmirati njezinu ženstvenost (ne samo njezin izgled) i dostojanstvo, možete biti ključni pomagač u borbi protiv njezinoga iskrivljenog pogleda na muškarce.

Njezin negativni stav prema muškarcima možda je rezultat zlostavljanja u prošlosti od strane muške osobe. Autori Worthen i Davies smatraju da je muškarce u vašoj situaciji važno podsjetiti:

Veći dio žena koje muči lezbijstvo u prošlosti su doživjele spolno zlostavljanje. Često se boje muškaraca, ili ih čak mrze, zbog dubokih emocionalnih povreda. Vaša prijateljica možda u sebi nosi mnoštvo strahova koji se kriju iza prijateljske fasade. Dajte joj vremena da uspostavi povjerenje u vaše prijateljstvo. Na primjer, jedna je žena nakon proučavanja Biblije odbila vožnju automobilom do kuće jer bi se u tome slučaju našla sama s muškarcem kojega dobro ne poznaje... Poštujte njezine granice i nemojte se uvrijediti ako vas odbije kada joj predlažete nešto što vam se čini prijateljski i ljubazno.⁹

Možda se druženjem s njome osjećate dobro i pozitivno, međutim, dobro pripazite da vaše prijateljstvo ostane na zdravim temeljima. Muškarac i žena kao *najbolji drugari* nije nužno idealna verzija priče. Kada s njome igrate biljar i ispijate pivo, time možda ne ispunjate njezinu potrebu za prihvaćanjem vlastite ženstvenosti. Što je još važnije, dobro razmotrite i vlastite motive:

Čuvajte se preuranjenoga romantičnog povezivanja ako vaša prijateljica tek započinje proces nadilaženja svoje lezbijske prošlosti. Ponekad se žena emocionalno vezuje za muškoga prijatelja koji joj izgleda kao *bezopasna opcija*. Ako zamijetite da se to događa, nemojte se potpuno udaljiti, ali potrudite se uvijek održati zdrave granice u vašem odnosu. Možda u tome slučaju ne bi bilo loše da o svemu redovito razgovarate s nekim zrelim kršćanskim prijateljem.¹⁰

Molite za svoju prijateljicu i potičite ju na zdrave odnose s Kršćankama koje su zrele u vjeri. Istovremeno dopustite Duhu Svetomu da vam pokaže na kojemu vas području želi upotrijebiti. Dobro pripazite da se ne gurate silom u njezin život dokle god vas Duh onamo ne odvede. Postanete li samo još jedan muškarac s loše postavljenim granicama, možete samo dodatno pogoršati situaciju.

33. Koja je uloga mentora koji pomaže ženama u borbi protiv istospolne privlačnosti?

[Cjelokupni odgovor na ovo pitanje napisala je Mona Riley. Monin suprug Mike bio je naš pastor dok smo moja supruga i ja radili u službi *Love In Action*, koja se pak bavi služenjem ljudima koji za sobom ostavljaju *gej* način života. Mona je provela mnogo godina radeći kao mentorica za žene, od kojih su se mnoge borile s lezbijskim porivom.]

Od svojih najranijih dana moja je kći htjela jahati konje. Pokušala sam ju zainteresirati za minijaturnu kuhinju za igru; dala ju je svojoj rođakinji Hani. Zasipala sam ju lutkama za rođendane i Božiće; ostajale su u kutijama. Ali kad sam ju odvela u staje za konje i pomogla joj da počne radom otplaćivati sate jahanja, pronašla sam ključ za njezinu radost. Danas, mnogo godina kasnije, potpuno je nadrasla moju ograničenu vještinu jahanja. Obje se sa zahvalnošću sjećamo odluke koju sam donijela kao roditelj. Pokušala sam svoju kćer potaknuti na mnoge načine, ali moji su napori postali uspješni tek kada sam pronašla ono za što je ona zapravo pozvana.

Ovaj kratki primjer pokazuje vam ono što mentor *ne radi*. Posao mentora nikada ne bi trebao biti stvaranje nečega u drugoj osobi čega u njoj nema niti je ikada trebalo biti. Umjesto toga, mentorovo zadatak uvijek bi trebao biti njegovanje onoga što je Bog već zasadio u nečijemu životu.

Prečesto se događa da takozvano mentoriranje zapravo bude samo preoblikovanje društvenoga obrasca. Žena je možda izrazita *muškarača* pa ju potičemo da bude nježnija, peče kolačiće, sadi ljubičice, ili ih suši i od njih izrađuje čestitke. Ali te stvari ne čine ženu ženom. Žena sam jer je Bog stvorio ženu. Ženstvenost svake žene izgledat će uvijek ponešto drugačije u svakome zasebnome primjeru.

Započevši s pozitivnim (onim što je Bog stvorio), oslanjamo se na Boga da će nam pokazati koje korake žena mora poduzeti kako bi ostvarila Njegov plan za svoj vlastiti život. I mentor i štićenica pristaju na težak zadatak pronalaženja i njegovanja žene, uvijek imajući na umu da ju Bog poznaje i da će nam pomoći da ju nađemo. A moramo je tražiti jer se negdje usput, u procesu odrastanja, možda izgubila. Ta potraga zahtjeva određenu hrabrost.

Vjerujem da je mentorova najvrjednija zadaća poticanje uz mješavinu afirmacije i bojnoga pokliča. Kao mentor, imam ogromnu zalihu pouzdanja koje se izgrađivalo dok sam promatrala kako Bog radi u životima drugih osoba, i dio toga pouzdanja mogu dati nekomu tko ga ima premalo. U poslovnome svijetu mentori sa štićenicima dijele dio moći i znanja. U svijetu kršćanske službe, sa štićenicima dijelimo hrabrost i vjeru.

Klopka u koju je lako upasti i mentoru i štićeniku je pretjerano oslanjanje na međusobni odnos i mentorov doprinos. Kao što smo rekli, odnos mentora i štićenika trebao bi potaknuti ono što Bog radi. Moramo uvijek imati na umu da Bog djeluje. Olako se počinjemo pouzdavati u mentorovu zalihu vjere – njegovu sposobnost da ohrabri štićenika – umjesto da i jedno i drugo pouzdanje traže u Bogu.

Prvenstvena opasnost u ovoj situaciji je da jedna ili obje strane postanu emocionalno ovisne o onoj drugoj. Štićenica uživa u pažnji i podršci koju dobiva. Mentorica je potpuno svjesna da je nekomu potrebna. Ti osjećaji lako zamagle pravi smisao i cilj njihovoga odnosa.

Drugim riječima, odnos mentora i štićenika ne bi trebao biti duboko osobno prijateljstvo.

Nijedna od uključenih strana ne bi trebala mentorskim odnosom zadovoljavati potrebu za međuljudskim odnosom. Ako se to pak dogodi, jedna od najvažnijih vrijednosti njihovoga odnosa će nestati: Mentor će izgubiti objektivnost. Obje uključene osobe moraju stalno imati na umu da je istinsko mijenjanje zastrašujuća stvar. Uključi li se mentorica i na emocionalnome planu, neće više moći nepristrano poticati štićenicu. Svest će se na puko pridržavanje bremena koje predstavlja proces tranzicije, umjesto da omogući štićenicu da se kroz sve razine rasta izgura uz Božju pomoć.

Mentorski proces trebao bi izgraditi odnos istinske ljubavi između štíćenice i Boga, a ne između štíćenice i mentora. Mentorov zadatak je stalno upravljati štíčenicu prema izvoru iscjeljenja, i poticati ju da traži Iscjelitelja. Povremeno će mentor biti aktivniji u uskome praćenju štíćenice kroz probleme u njezinome tranzitu, ali to bi se u svakom slučaju trebalo događati sve rjeđe i rjeđe.

Je li pomoć koju mentor pruža vrijedna opasnosti? Svakako jest, dokle god prepoznamo probleme toga procesa i priznajemo dvije stvari. Kao prvo, promjena se ne događa preko noći. Kada je dvoje ili više ljudi predano Kristu i rastu, do toga će i doći. Mentor je svjedok ovoga u životu drugih ljudi, i može podsjetiti štíčenicu kada izgubi snagu.

Kao drugo, iscjeljenje ima tendenciju kretanja iznutra i djelovati prema vani. Mentor već poznaje preobraženje i u mogućnosti je izraziti vjeru u taj proces kakvu štíčenica možda još nema. Kada ste usred nečega, možda ste preblizu da biste mogli vidjeti kako se odvija promjena. Možda vam tu i tamo zatreba da vas netko pogura kako biste nastavili dalje. Odnos s mentorom može biti takvo guranje. Mentori ne znaju sve, i ne mogu imati sve moguće odgovore. Umjesto toga oni su dostupni i afirmiraju štíčenika provođenjem vremena s tom osobom i obraćajući joj se na svim razinama. Uz to, iako mentor nije surogat roditelj, može u štíčenici poticati one kvalitete koje su njezini roditelji trebali potaknuti. Kada se to radi u podložnosti Kristovome autoritetu, uz pravilno afirmiranje i pravu objektivnost, tada dolazi do prave službe.

34. Frizerka sam i radim s nekolicinom *gej* muškaraca u frizerskome salonu. Kršćanka sam i tim bih dečkima htjela pokazati Božju ljubav, ali im ponekad dopuštam da budu sastavni dio ženskoga društva kako bih im pokazala da ih prihvaćam. Je li to pogrešno? Kakav utjecaj uopće mogu imati na njih?

Radi se o najtipičnijem spoju u *gej* ili bivšim *gej* krugovima – *gej* muškarac i heteroseksualna prijateljica. Takva tipična veza zapravo je temelj i jedne od najpopularnijih komičnih serija današnjice, *Will i Grace*. Prihvaćanje koje *gej* muškarci traže i nalaze kod žena često je povezano s čestim problemom kod muškaraca koje muči homoseksualnost: odbačenost od strane drugih muškaraca, ili osjećaj neadekvatnosti u njihovome društvu.

Žena često počinu dvije tipične pogreške kada slapa prijateljstvo s *gej* muškarcem. Kao prvo, može zauzeti stav «ja ću njega *popraviti*, što god trebala učiniti,» pogrešno vjerujući da je ona ta koja ga može spasiti od propasti. U njoj se bude majčinski porivi i odlučuje djelovati na njega. Problem je u tomu da ga njezina neosnovana usredotočenost na njega često sprječava da dobije ono što dovodi do iscjeljenja – zdrav odnos s heteroseksualnim muškarcima.

Worthen i Davies pogađaju točno u metu kada savjetuju: *Potičite njegovo prijateljstvo s drugim muškarcima. To je jedna od najvažnijih stvari koje možete učiniti. U procesu odrastanja gej muškarci često se osjećaju odijeljeni od ostalih muškaraca; boje ih se i osjećaju se nesigurnima u njihovome društvu.*¹¹

Druga tipična greška koju često počinu žene koje imaju *gej* prijatelje je da im stalno dopuštaju da se na nezdrav način identificiraju s ženskim stavovima i ponašanjem. Sjećam se kada me je svojedobno jedna dobronamjerna kršćanska prijateljica zamolila da joj pomognem pri kupnji svečane haljine. Kao i mnogi *gej* ili bivši *gej* muškarci, imam smisla za modu (što je, uzgred budi rečeno, dragocjeno u mojemu braku!). Međutim, dan proveden u kupnji haljina s prijateljicom nije baš poticajan u pravome smjeru. Čak je od mene očekivala da zajedno s njom uđem u kabinu za probavanje i pomognem joj s patentom. Bi li takvo što ikada zatražila do bilo kojega drugog muškarca? Naravno da ne bi. A tražeći to od mene – iako me možda smatrala «bezopasnim društvom» – nesvjesno je u meni poticala onaj isti problem koji me je mučio još od djetinjstva.

A što je možda najvažnije, žene u tako bliskome odnosu s *gej* muškarcem moraju biti iskrene vezano za vlastite namjere. Worthen i Davies pišu: «Prečesto žena u takvoj vrsti odnosa počne

osjećati romantičnu naklonost prema muškarcu. Počinje se nadati da će se to platonsko prijateljstvo razviti u ljubavnu vezu. Ukoliko muškarac nije proveo podosta vremena u procesu iscjeljenja, takvo nadanje žene može dovesti jedino do povrijeđenosti i razočarenja.» Morate se dobro čuvati takve situacije. Kao što Worthen i Davies kažu, «Tipično je da bivši *gej* muškarac digne sidro i dade petama vjetra čim osjeti čak i nagovještaj romantičnoga zanimanja s vaše strane. U odnosu će vrlo brzo doći do napetosti i vjerojatno će se prekinuti.»¹²

Stoga, odredite zdrave granice koje homoseksualcu neće omogućiti da bude «sastavni dio ženske ekipe.» Usmjeravajte ga prema zdravome odnosu s pobožnim muškarcima. Molite za njega, zanimajte se za njegova prijateljstva s muškarcima. Ohrabrujte ga kada je na rubu odustajanja od svega ili kada se boji svojih novootkrivenih međuljudskih odnosa.

35. Poznajem mnoge *gej* muškarce, i svi oni kao da se od veoma ranoga djetinjstva sjećaju da su uvijek bili *gej*. Dvojica njih rekli su mi da su svakako rođeni takvi i da su znali da su *gej* već s pet godina. Kako bih uopće mogla poreći to što osjećaju?

Kao prvo, morate shvatiti da to uopće nije jedinstveno iskustvo. «Većina *gej* muškaraca i lezbijki imaju vlastito mišljenje o tomu zašto su homoseksualni,» piše Simon LeVay u svojoj knjizi *Queer Science: The Use and Abuse of Research into Homosexuality*. «Iako postoje iznimke, homoseksualci u SAD danas uglavnom tvrde da su *od rođenja homoseksualni*. Devedeset posto *gej* muškaraca ispitanih u istraživanju časopisa *Advocate* (*gej* glasilo) godine 1994 ustvrdili su da su već rođeni kao homoseksualci.»¹³

Zašto toliki broj homoseksualaca vjeruje da je tako? Možda će vam moje osobno iskustvo pomoći da shvatite. Nisam razumio mnogo toga o homoseksualnosti, osim da sam smatrao da *to jesam*, te da većina drugih ljudi *to nije*. Kako sam znao da većina ljudi takvo što ne prihvaća, smatrao sam da traženje savjeta od nekoga Kršćanina ne dolazi u obzir – posebice jer sam stav svoje crkve protumačio kao uvjerenje da u paklu postoji posebno vruće mjesto rezervirano za homoseksualce i lezbijke. Naravno, nije mi padalo na pamet da o tomu razgovaram s roditeljima. Pomoć sam odlučio potražiti u školi.

Kao šesnaestogodišnji srednjoškolac kojemu je neke stvari trebalo razjasniti, otišao sam na sastanak sa školskim savjetnikom. Sjeo sam s njom i rekao joj da mislim da bih mogao biti *gej*. Uvjerila me da ukoliko se tako osjećam već godinama, onda me Bog sigurno takvoga stvorio, te da «ukoliko želim živjeti zdravim i produktivnim životom,» moram prvo prihvatiti to što jesam – uključujući i svoju homoseksualnost. Osjećao sam se kao da mi je netko s ramena skinuo ogroman teret. Napokon nešto što ima smisla: Ja sam zapravo rođen kao homoseksualac! Kako mi to nikada ranije nije palo na pamet? Sve je odjednom postalo tako jasno. Osjećao sam da sam drugačiji još od vrtića. Sada se slagalice napokon počela spajati. Znači li činjenica da sam se (kao i mnogi drugi) već s pet godina osjećao *drugačijim*, da sam već tada bio *gej*? Naravno da ne. Tko s pet godina ima ikakvog pojma o heteroseksualnosti i njezinoj funkciji (osim ako nije doživio spolno zlostavljanje)? Naš je osjećaj svakako bio stvaran, ali naše tumačenje istoga nije bilo takvo. Neki od nas imali su nedostatke u spolnome identitetu otkad znamo za sebe, ali to ne znači da smo oduvijek homoseksualni. Većina ljudi koji i dalje zagovaraju takav stav krivi su zbog tumačenja svojih najranijih osjećaja kroz filter svoje homoseksualnosti u zreloj dobi.

Taj način razmišljanja funkcionira otprilike ovako: Ako sam danas homoseksualac, onda su i osjećaji koje sam doživljavao s pet godina također bili homoseksualni. Takvo zaključivanje je pogrešno. Osjećaji iz djetinjstva nisu bili homoseksualne emocije, nego osjećaji čežnje, različitosti, neadekvatnosti, ili pak nepripadanja. To nisu bili znakovi homoseksualnosti. Te činjenice potvrđuje čak i *gej* istraživač Simon LeVay:

Bi li netko takve tvrdnje trebao uzeti zaozbiljno? Naravno da ne u potpunosti. Nitko se ne može sjećati kada je rođen, a kamoli da je rođen homoseksualan ili heteroseksualan. Na primjer, kada homoseksualac kaže da je od

rođenja homoseksualan, on općenito time misli kazati da se otkad se sjeća osjećao različitim od drugih dječaka. Ponekad ta različitost uključuje i seksualne osjećaje, ali češći je slučaj da se radi samo o nekoj vrsti spolnoga nekonformizma ili odlika koje nisu tipične za muški spol – primjerice, izbjegavanje grubih igara – bez izričito seksualnih karakteristika. Te razlike, koje su istražene i potvrđene na niz načina, ukazuju na to da na spolnu orijentaciju utječu čimbenici koji djeluju već od najranijega perioda u životu.¹⁴

Dakle, da izravno odgovorim na vaše pitanje, ne možete poreći vrijednost osjećaja vaših *gej* prijatelja, ali možete preispitati njihovo tumačenje istih. Neka se takvo preispitivanje temelji na vašemu razumijevanju korijena muške homoseksualnosti. Pomognite svojim prijateljima da uvide kakav su utjecaj na njihove osjećaje imali okolica, odnosi s roditeljima i vršnjacima. Vjerovanje u teoriju da je netko *gej* od rođenja vrlo je lako i zgodno se uklapa u druge tendencije, ali nedostaje mu osobna odgovornost i mnogim ljudima daje lažni osjećaj pravednosti.

Dodatne informacije o teoriji *rađanja gej osoba* pročitajte pitanja i odgovore u jedanaestome poglavlju.

4.

Odgovori za Crkvu

SOL, SVJETLO, MUDROST, ISCJELJENJE, POSLUŠNOST I URAVNOTEŽENOST obilježja su učinkovite grupe vjernika. Međutim, umjesto toga se mnoge crkve zadovoljavaju ugađanjem sebi, tamom, neznanjem, mržnjom, buntovništvom i nepravednošću, posebice u situacijama kada se radi o očiglednim grijesima poput homoseksualnosti. Nema savršene crkve, ali sve crkve moraju svojim članovima pokazati kako se živi što dosljednije primjeru Onoga koji jest savršen. Mnogo je nedoumica, strahova i pitanja kojima se valja pozabaviti u crkvama koje homoseksualcima žele ispružiti ruku iscjeljenja. Nadam se da ćete u ovome poglavlju pronaći podatke koji vam trebaju kako biste se obratili ljudima za koje se možda čini da su izvan dosega Božje ruke. Nadam se također da će Bog upotrijebiti vaše ruke kako bi ih privukao i zadržao bliže k Sebi.

36. Pastor sam. Kako poučiti crkvu da učinkovito iskaže ljubav homoseksualcima?

Počnite time što ćete crkvenome vodstvu objasniti kako želite da vaša crkva postane zajednica koja predstavlja puninu Kristove službe. Kada situacija postane naporna – a to će se sigurno dogoditi – trebat će vam njihova podrška.

Nakon što odredite pravac kretanja, sljedeći je korak obuka osoblja.* Nakon toga počnite u svojoj zajednici tražiti ljude kojima je na srcu služba toga tipa i učinite sve što je u vašoj moći da ih se obučite i duhovno pripremite za objavljivanje njihovoga zadatka. Nemojte ići dalje a da prije svega niste obavili ovu pripremu. Nema štetnije stvari negoli je otvoriti rane ljudima koje muči homoseksualnost, bilo da su oni osobno pogođeni, ili pak imaju homoseksualnoga člana obitelji, i potom ih ostaviti bez čega čime bi očistili i povili te rane.

Nadalje, počnite i svoju zajednicu poučavati o Božjoj istini vezano za ovu konkretnu temu. Potrudite se uvijek zadržati ravnotežu istine i milosti. Time ćete postići dvije vrlo važne stvari: članovi vaše zajednice znat će da je vaš stav o grijehu nepokolebljiv, a ujedno će pronaći nadu u Kristu za one pogođene homoseksualnošću.

Drugi važan korak je potaknuti učitelje katekizma za mlade i odrasle u vašoj zajednici da pokrenu rasprave ili lekcije na temu homoseksualnosti kako bi crkva uvidjela da cjelokupno vodstvo dijeli vašu viziju. Neka ton tih lekcija ili rasprava bude u skladu s općim tonom kojega želite u vašoj crkvi.

Također će vam biti od pomoći ako se povežete s nekom od kršćanskih službi koje se bave izbjavljanjem od homoseksualnosti i za koju procijenite da je vrijedna povezivanja. To ćete postići upoznavanjem s vodstvom te službe, kako bi preporuka koju zajednici dajete o njima bila zasnovana na povjerenju. Informacije o njima, kao i kontakt, stavite na oglasnu ploču vaše crkve, ili u glasilo, ako ga imate. Poziv ljudi koji rade u okviru službe *Exodus International* je obučavanje crkve vezano za ovu temu.

I naposljetku, snažno svjedočanstvo nekoga bivšeg pripadnika *gej* populacije, izneseno s propovjedaonice, dat će vjerodostojnost obećanju nade koja je u sili Isusa Krista.

37. Kako možemo pomoći osobi koja se već pokušala osloboditi homoseksualnosti i u tomu nije uspjela – posebice jer je već bila povrijeđena reakcijom crkvenih zajednica i drugih Kršćana?

Na konferenciji službe *Exodus International* u San Diegu, godine 1995, jedan je pastor izišao na podij, nagnuo se prema publici kao da se obraća prijateljima, i izrekao jednu od najsilnijih poruka koje sam ikada čuo: «U ime kršćanskih vođa i pastora, kao i bilo koga tko sebe naziva Kršćaninom u ovoj zemlji, koji su krivi jer su zanemarivali vašu nevolju i ignorirali vas kao da ste nevažni, za svaku neuravnoteženu poruku koju smo izgovorili, a koja vas je povrijedila, i za svaki onaj put kada smo vas vrijeđali a da to nismo ni znali, tražim od vas oprostjenje – uistinu mi je žao zbog toga.»

Je li me taj čovjek ikada povrijedio? Ne, zapravo, nikada ga prije te konferencije nisam ni vidio ni za njega čuo. A ipak, njegova poruka djelovala je na mene na način da me oslobodila kako bih mogao primiti blagoslov i kako bih počeo vjerovati zajednici koju sam tako očajnički trebao – Kristovome tijelu. A ja nisam bio jedini kojega su te riječi dotakle. Iz publike su se čuli jecaji onih kojima je ta poruka očajnički trebala.

Što je to bilo tako duboko u postupku toga čovjeka? Stao je ravno u procjep kao primjer Kršćanina koji nudi nadu – nadu da ima još ljudi poput njega i da je još netko zamijetio našu bol. Ponašao se prema nama onako kako se Isus ponašao prema njemu: «A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo» (Izaija 53:4).

Eto što i vi trebate učiniti, kao i bilo tko drugi tko želi dodirnuti život nekoga tko se bori s homoseksualnošću. Uvažite bol vaše prijateljice i budite istinski Kristov poslanik. To je ono što joj treba kako bi iskusila slobodu koja joj je dostupna u dubokome i trajnome odnosu s Isusom Kristom.

38. Razumijem da su mnogobrojni čimbenici uključeni u homoseksualnost, kao na primjer okružje, biološke predispozicije, obiteljska situacija. Spada li i duhovna komponenta među te čimbenike?

Svi čimbenici koje spominjete (kao i mnogi drugi) mogu doprinijeti razvoju homoseksualnosti, ali ne smijemo zanemariti ni duhovne utjecaje koji mogu utjecati na nastanak toga stanja. Pismo nam govori da nam se nije «boriti protiv krvi i mesa, nego protiv Vrhovništava, protiv Vlasti, protiv upravljača ovoga mračnoga svijeta, protiv zlih duhova po nebesima» (Efežanima 6:12).

Demonske duhovne sile nalaze plodno tlo kada biološka ili obiteljska situacija pođe krivim pravcem. Silama tame daleko je lakše zavesti one koji su duhovno ranjivi. Djeca odrasla u zdravim obiteljima bit će daleko manje podložna istospolnome iskušenju – ali i cijelome nizu drugih iskušenja, kad smo već kod toga – kada se njihove potrebe zadovoljavaju i potiču na pravi način. Ovo ne znači da negativne duhovne sile prestaju stvarati iskušenja u snažnim kršćanskim obiteljima, međutim, ljudi čije su potrebe zadovoljene na pravi način lakše će se oduprijeti krivotvorini pravilnoga zadovoljenja.

Nikada ne smijemo zaboraviti moć molitve, Pisma, zajedništva i drugih sredstava pomoći u zdravome kršćanskom životu. Glas Pastira mora biti dominantan.

Baš kao što moramo prepoznati duhovnu stranu homoseksualne borbe, i pozabaviti se njome, ne smijemo zanemariti ni one prizemnije utjecaje. Vidio sam to u kršćanskim krugovima, među iskrenim i dobrohotnim sestrama i braćom koji vjeruju da je potrebna jedino «sila Duha.» Naravno, to je biblijska istina, ali osoba koja smatra da je molitva protiv demona homoseksualnosti sve što je potrebno učiniti, u najmanju je ruku kratkovidna. Na kraju krajeva, Bog Svoju silu odlučuje očitovati na bezbroj načina u našim bitkama protiv bilo kojega grijeha – alkoholizma, ovisnosti o drogama, seksualne ovisnosti, bijesa, zavisti ili ogovaranja. A u većini ovih slučajeva put do iscjeljenja je proces koji se ne događa isključivo kroz molitvu i očitovanje sile Duha Svetoga, nego i kroz pobožan savjet opraštanje i razgovor.

39. Kršćanska zajednica ima mnoštvo raznolikih pristupa problemu homoseksualnosti. Kako mogu procijeniti rješava li ga moja crkva na pravi način?

U svojoj knjizi *Unwanted Harvest*, autori Mona Riley i Brad Sargent nude pomoć u vidu definiranja šest potencijalnih oblika reagiranja na homoseksualnost kakve vidimo u tijelu Kristovomu.¹ Ove će vam definicije pomoći da procijenite pristup zajednice kojoj pripadate.

Permisivna crkva

Mona počinje razjašnjavanjem da je «zadatak crkve privući ljude životu u Kristu Isusu.» Ona permisivnu crkvu opisuje kao «onu koja nema snažnu poruku takve nade. Kada se ondje predstavlja Krista, On tada nije Bog nego je više nekakav ljudski prijatelj koji je putem izuzetne žrtve stekao u ljudskome umu skoro božansku poziciju. On nije dovoljno Bog da bismo mu bili poslušni, niti je dovoljno čovjek da bismo mu pokazivali nepoštivanje. Njegovo je učenje samo puko učenje.»²

Mona takvu crkvu opisuje ovako:

Tu ćete vjerojatno zateći neke od najboljih programa za brigu o ljudima s AIDS-om, što je za svaku pohvalu. Takve zajednice često sponzoriraju javna događanja, u radu uključuju i druge segmente društva, čija je jedina poveznica ljudska potreba kojom se bave... Paradoksalno je da iako ovakva crkva nudi pomoć ljudima koji žele i dalje nastaviti sa svojim seksualnim grijehom, ona istovremeno ne nudi nikakvu utjehu onima koji traže pomoć u izbjavljenju od homoseksualnosti... Ukratko, permisivna je crkva izrazito usredotočena na samilost, ali je vrlo siromašna istinom.

Buntovnička crkva

Mona ovu vrstu zajednice opisuje kao crkvu koja će «među članovima imati otvorene homoseksualce. Ti članovi mogu čak i otvoreno pokazivati svoje sklonosti u javnosti i na bogoslužju. Mogu biti politički aktivni i koristiti crkvu za promicanje svojih ciljeva.» Ovu crkvu označavaju članovi i vođe koji «koriste svaki odlomak iz Biblije koji im pomaže da zadrže udobni postojeći položaj, ali također filozofiranjem negiraju sve ono što je protivno njihovu mišljenju.» Ovakva crkva možda izgleda slična permisivnoj crkvi, međutim Mona rasvjetljava njihovu oštru razliku po pitanju tretiranja Božje Riječi:

Dok permisivna crkva ima tendenciju ignoriranja nekih biblijskih učenja, buntovnička crkva se otvoreno suprotstavlja Riječi Božjoj... Naposljetku ovakva zajednica preformulira Bibliju kako bi se bolje uklopila u

vjerovanje članova crkve. Njihov je stav da je čovjek važniji od Boga; iz čega proizlazi da Bog nikako nije mogao ozbiljno misliti ono što piše u Njegovoj Riječi... (Buntovnička crkva) ne želi istinu. Ona umjesto toga želi autonomiju – samozvani autoritet... Članovi takve zajednice žive po svojem zakonu, bijesno protestirajući i protiv Boga i protiv bilo koga drugog tko im se suprotstavi.

Crkva koja osuđuje

Mona treću vrstu crkve definira kao onu koja je puna osude.

Njezina je pogreška u držanju istine bez suosjećanja... čime se zaobilazi skoro cjelokupna poruka Evanđelja. Takvi ljudi kao da su nekako zaboravili da Božja sveprisutna ljubav i samilost otvaraju put oproštenju kroz smrt Njegovoga Sina Isusa Krista, iako su ljudi nepopravljivo umrljani grijehom i ne uspijevaju se držati Božjega zakona... Zbog ovoga je razumljivo zašto ljudi crkvu koja osuđuje nazivaju licemjernom crkvom. Kršćani koji su puni osude jedino spašavaju utopljenike ako su sigurni da će im ovi vratiti prsluke za spašavanje u besprijeckorno čistome stanju.

Nezainteresirana crkva

Takva crkva ne pomaže homoseksualnim osobama u borbi s grijehom, niti šalje poruku koja će ih osvjedočiti o njihovom grijehu. Njihov je stav: *Ne znamo ništa o tomu pa se ni ne možemo miješati...* Nažalost, ljudi u ovakvoj zajednici imaju lažni osjećaj sigurnosti. Ne uspijevaju shvatiti da ne poznaju ni istinu ni samilost. Vodstvo takve crkve je zavedeno od samoga početka, odnosno, nije u stanju ponuditi jasne smjernice i pravac kretanja, što Gospodin očekuje od vodstva Svoje crve.

Crkva koja ne zna

Crkvi koja ne zna jednostavno nije poznata Božja istina. Oni možda vjeruju da homoseksualna aktivnost nije u redu te da bi trebalo pomoći onima koji žele izbavljenje, ali jednostavno ne znaju kako pružiti pomoć. Ovakve zajednice mogu ljude samo skrenuti s puta prema Kraljevstvu Gospodnjemu... Stoga im treba proučavanje Riječi Božje i molitva sve dok im Gospodin ne pokaže Svoju istinu i Svoju volju.

Crkva koja iscjeljuje

I naposljetku, najučinkovitija crkva, koja se opisuje kao ona čiji

Članovi vjeruju u nepogrešivost i autoritet Pisma. Homoseksualna aktivnost je grijeh, a crkva to zna. Ali također zna i to da za homoseksualnu aktivnost – baš kao i za bilo koji drugi grijeh – postoji potpun i siguran lijek u krvi Krista Isusa. Stoga ovakva zajednica održava ravnotežu između biblijske istine o homoseksualnosti i Božje samilosti prema homoseksualnim osobama kako ju vidimo i kroz Njegovoga Sina i kroz Njegovu Riječ.

Ali uz poznavanje istine, ovi ljudi prakticiraju ono o čemu govore te djeluju sukladno istini koju objavljuju.

Vodstvo takve zajednice koristi svoje darove kako bi pomogli ljudima da se oslobode homoseksualnosti, baš kao što koriste darove koje imaju kako bi pomogli bilo komu čijim životom vlada neki grijeh... Njihova djela su primjer punine Božje Riječi, a važna oznaka crkve koja iscjeljuje bit će crkvena disciplina. A kada ljudi pokažu istinsko nepostojanje želje da se pokaju... ovakva će crkva omogućiti vodstvu da ih disciplinira... Naposljetku, crkva koja iscjeljuje je učinkovita jer njezini vođe i članovi prilaze ljudima kao osobe, uz milost, podršku, a ponekad i uz istinu koju nije lako izreći.

40. Kako možemo pokazati ljubav aktivnim homoseksualcima koji dolaze na naša bogoslužja, i istovremeno im onemogućiti da preuzimaju vodeće uloge, kao na primjer da poučavaju katehezu, budu omladinski pastori ili članovi crkvenoga zbora?

Postoji fenomenalna informativna knjižica koju je napisao Joe Dallas, a naslov joj je *How Should We Respond?* Dio je serije *Love Won Out*, u izdanju udruge *Focus on the Family*. Ovo lako štivo uključuje i biser od priče o pastoru koji je uspješno održavao ravnotežu upravo u situaciji kakvu vi spominjete:

Jednom je jedan pastor na istočnoj američkoj obali osjetio istinsko breme za pacijente oboljele od AIDS-a. Sam od sebe, ovaj je sredovječni nekadašnji član saveza *Moral Majority* (dakle, vrlo konzervativna osoba) osjetio je želju da nekako pomogne osobama s AIDS-om. Počeo je odlaziti u bolnice i posjećivati oboljele – od kojih su mnogi bili mladi homoseksualci čiji se život bližio kraju. Odlazio je k njima i razgovarao, upoznao se s njima, čitao im, molio za njih, i propovijedao im ako bi mu to dopustili. Ako to pak ne bi dopustili, ostajao je ondje samo kao netko komu je stalo do njih.

Vrlo je brzo lokalna *gej* radio postaja doznala za njegov rad. Nazvali su ga i rekli mu, «Halo, pastore, čujemo da odlazite služiti pacijentima s AIDS-om. Kakav je vaš stav o homoseksualnosti?» Odgovorio im je, «Pa, vjerujem da je to grijeh.» Na to su mu rekli, «Pa, nismo time baš oduševljeni, ali vi nam se sviđate. Biste li bili voljni doći u naš studio?» I vrlo brzo nakon toga ovaj se sredovječni konzervativni pastor našao za mikrofonom *gej* voditelja u radio emisiji, govoreći o brizi za pacijente s AIDS-om. Na kraju emisije naveo je i ime svoje crkve, kao i adresu.

Uskoro su se u njegovoj crkvi počeli pojavljivati *gej* muškarci – i to ne nužno kako bi se pokajali. Ponekad bi došli i u paru. Jednostavno su dolazili čuti što to ima za reći ovaj čovjek koji je u radijskoj emisiji bio tako otvoren, pun ljubavi i blagosti. U zajednici se počela stvarati nervoza. Ljudi su govorili, «Pastore, dolaze homoseksualci! U crkvu dolaze u paru! Što ćemo sad?» On im je odgovorio, «Pa valjda ne mogu sjediti uz idolopoklonike, ogovarače bludnike i kurvare. Napravite im mjesta!»

Potom je s propovjedaonice izjavio, «Kada poučavam o spolnome moralu govorim da je pogrešno sve osim heteroseksualnoga, monogamnoga braka. Ako ste otvoreni homoseksualac i prakticirate taj grijeh ne pokajavši se zbog njega, ne možete imati položaj u ovoj crkvi. Ne mogu ozakoniti vašu vezu u tome smislu. Neću vas štedjeti kada budem poučavao Riječ Božju, međutim, ako ste lezbijka ili *gej* muškarac, i došli ste ovdje k nama, izuzetno nam je drago što ste tu. Dobrodošli. Želimo da čujete evanđelje i želimo vam biti prijatelji.»

41. U svojoj mjesnoj zajednici i crkvi radim s mladima. Što mogu učiniti kako bih stvorio pozitivno i sigurno ozračje u kojemu će se ugroženi mladi ljudi osjećati dobrodošlima i u kojemu o spolnosti možemo raspravljati na zdrav način.?

U svojoj knjizi *An Ounce of Prevention*, autor Don Schmierer predlaže 12 *pozitivnih koraka* koje možete poduzeti ako duboko želite dovesti do promjene u životima mladih koje muči problem spolnoga identiteta.⁴ Razmotrimo što nam on to predlaže:

1. Sve što radite neka bude u svjetlu Božje Riječi i Njegove ljubavi.

Schmierer navodi da bi idealna točka od koje možete početi bila «grupno poučavanje o biblijski stavovima po pitanju homoseksualnosti, uključujući i činjenice i neistine vezano za tu temu, kao i otvorena rasprava o stigmi koja je povezana s njome...»⁵ «Ova rasprava pomoći će vam pri postizanju razumijevanja među studentima da u Bogu nema *slobodnoga manevarskoga prostora* po pitanju zdrave seksualnosti.

«S ovom je temom povezana iznimna količina straha, posebice među muškim adolescentima,» objašnjava Schmierer. «To je tema koja potiče bespoštedno ismijavanje, šale u sportskoj svlačionici, kao i nesmiljene predrasude... Kršćanska ljubav je krajnji cilj, a poučavanje mladih kako voljeti *one koji ne nadahnjuju ljubav* je ključna životna lekcija.»

Ako ste pak vi kao vođa, ne daj Bože, sudjelovali u bilo kojoj vrsti neprikladnog ismijavanja drugih, javno se ispovjedite i posvetite stvaranju atmosfere u kojoj nema tolerancije za maltretiranje i ruganje.

2. Uvijek treba nastojati uključiti sve prisutne.

Kako bi stvorili atmosferu dobrodošlice – u kojoj nema situacija kojima se dodatno izolira neko dijete – zaduženi (kao na primjer omladinski pastori i učitelji) trebaju uvijek nastojati stvarati atmosferu koja uključuje sve prisutne.

Schmierer predlaže jedan od načina da se to postigne, a to je izbjegavanjem svih situacija u kojima neki učenici mogu doći u neugodan položaj ili biti neizravni odbačeni, kao na primjer kada su izabrani posljednji prilikom formiranja timova za različite aktivnosti.

3. Uvedite pozitivne primjere ponašanja

U današnjem društvu, kada se androgenost, promiskuitet i drugi oblici nemorala promiču kao posljednja moda, djeca imaju snažnu potrebu za pozitivnim osobnim primjerom kojim se pokazuje pobožnost. Stoga će svako plansko izlaganje zdravim heteroseksualnim uzorima među pripadnicima istoga spola doprinijeti procesu zdrave socijalizacije.»

4. Nametnite zdravi spolni identitet.

Schmierer navodi da «afirmiranje cijele osobe, njegovoga ili njezinoga postignuća, izgleda, i spolno prikladnoga ponašanja može iscijeliti razrušene dijelove srca i duše mlade osobe.»

Uvijek tražite priliku da to i sami učinite i da o tomu poučite one koji rade s mladima.

5. Pronađite način pristupanja problemu zlostavljanja.

«Ako je to moguće, pokušajte identificirati problem zlostavljanja ili maltretiranja, i pružite mladoj osobi kršćanski savjet,» kaže Schmierer. «Neka svi savjetnici koji su uključeni u rad imaju biblijski i dobro informirani stav o homoseksualnosti, odnosno, ne bi smjeli smatrati da se radi o *genetskoj predodređenosti*.»

6. Uočite potencijalne hormonske probleme.

Schmierer naglašava da je «izuzetno uočljivo ponašanje u nesuglasju sa spolnim identitetom ponekad odraz hormonalnoga poremećaja, a kvalificirani liječnici mogu hormonalni poremećaj staviti pod kontrolu.» Iako su ovakve situacije iznimno rijetke, mogu se odnositi na stvaran problem i može ih se uspješno liječiti. Ipak, samo hormonalno liječenje neće *izliječiti* učenikov potencijal za kasnije homoseksualne probleme. Spolni identitet je spoj mnoštva čimbenika – od kojih su neki biološke prirode, a neki utjecaj okoliša.

«Ukoliko posumnjate da bi se moglo raditi o ovomu,» savjetuje Schmierer, «pokušajte o problemu razgovarati s roditeljima dotične mlade osobe, i predložite im medicinski pregled,» koliko vam god takav razgovor bio neugodan.

7. Komunicirajte!

Stvorite sigurno ozračje u kojemu ljudi mogu slobodno i na prikladan način razgovarati o temama koje bi inače bile neugodne. «Pažljivo slušajte što učenici govore i budite dovoljno potkovani da ste u stanju odgovoriti na pitanja do kojih bi moglo doći.»

8. Pohvalite svaki pozitivni napor.

Uočite li bilo koju naznaku poremećaja spolnoga identiteta, pažljivo ukažite na zdravi pravac kretanja kako bi se učenik zainteresirao i počeo truditi. Schmierer nas podsjeća da mnoga potencijalno rizična djeca pokušavaju zadovoljiti legitimnu ali nezadovoljenu emocionalnu potrebu. Dakle, «takva mlada osoba kreće se u području zablude – potrudite se što češće i što

poletnije naglasiti istinu» kako bi ta mlada osoba pronašla istinsko zadovoljenje umjesto da se zadovoljava krivotvorinom.

9. Poučavajte Bibliju.

Božja istina o spolnosti nije jedino područje koje traži jasnoću i poučavanje. «Čitavu omladinsku grupu, kao i svaku mladu osobu napose, treba dobro poučiti o kršćanskim principima vezano za homoseksualnost, moralnost, opraštanje, kontroliranje vlastitih misli, i *mijenjanje kroz obnovu uma*.»

10. Ako to baš morate raditi, mlade u javnosti ispravljajte veoma oprezno.

«Ako je javna ispravka neizbježna, izvedite ju mudro, diskretno i uz molitvu,» kaže Schmierer. «A što god da radite, nikada nemojte optuživati!» Djetetu koje je već izloženo riziku malo toga može nanijeti toliko duboku štetu kao što to može pogrešno karakteriziranje.

11. Potičite otvorenost.

«Omogućite emocionalne izljeve, i neka vas ne iznenadi burna navala osjećaja i strahova,» govori nam Schmierer. «Ako vam se čini da problem zahtijeva profesionalni tretman, omogućite susret sa stručnim savjetnikom odnosno psihologom.» S druge strane, savjetuje nam i da postavimo neke granice. «Međutim, to ne znači da morate stalno slušati žalopojke o osobnim problemima ili iznošenje *priljavoga rublja*. Pristup tipa javne medijske rasprave može dovesti do toga da pogrešno ponašanje neke osobe dođe u središte svačije pozornosti, te može na izopačen način djelovati kao *nagrada* za loše postupke.»

12. Pripremite se za iskrenu ispovijed.

Schmierer napominje da vam neki učenici, nakon što s vama izgrade odnos povjerenja, mogu izraziti sumnju u vlastitu homoseksualnost, ili se čak definitivno tako identificirati. U tome slučaju djelujte preventivno – pronađite potrebne izvore informacija kako biste učeniku i njegovoj odnosno njezinoj obitelji pomogli da pravilno pristupe problemu. Nemojte misliti da to znači kako je vaš zadatak *riješiti* situaciju. Naprotiv, vaša je uloga izraziti zabrinutost i želju da i dalje ostanete uključeni u situaciju, pomažući mladoj osobi i obitelji da pronađu dugoročnu profesionalnu pomoć od stručnjaka za probleme spolnoga identiteta.

Slijedeći ovih dvanaest smjernica pomoći ćete učenicima da iskuse pozitivne međuljudske odnose. Oni će pak u takvome okruženju pronaći veliku utjehu i iscjeljenje – posebice oni čiji je spolni identitet već krhak – tu gdje mogu izraziti svoje tjeskobe, svoju bol, i iskusiti bezuvjetnu ljubav i prihvaćenost.

42. Veći dio evangelizacijskoga posla kao da se odvija unutar crkava. Jeste li već doživjeli uspješnu evangelizaciju homoseksualaca na njihovome vlastitom teritoriju?

Svi mi koji smo uključeni u pokret izlaska iz *gej* kulture oduševljeni smo vidjevši da sve veći broj crkvi postaje utočište istine i milosti. Ipak, ti naponi sami za sebe nisu dovoljni. Moramo biti spremni od sebe dati još i više i istupiti iz vlastite sigurnosne zone, i pokušati doprijeti do onih koji izbjegavaju ili čak preziru upravo ono što mi zastupamo. Suočimo se sa činjenicama – *gej* populacija ne dolazi nam baš na vrata tražiti pomoć. Kako bismo pomogli tim ljudima, moramo razvaliti vlastite zidove i susresti se s njima onako kako se Isus susreće s nama – na mjestu na kojemu se nalazimo.

Za to je pak potrebno mnogo mudrosti i raspoznavanja. «*Gej* teritorij» nije uvijek mjesto koje po svojoj prirodi navodi na odnose kakve osoba treba kako bi predala život Kristu i počela hoditi s Gospodinom. Na primjer, mnogi dobronamjerni Kršćani odlaze na *gej* parade i slične

događaje kojima se afirmira homoseksualnost, i nadaju se da će za Krista doprijeti do izgubljenih duša. Međutim, takvi skupovi veoma su rijetko povoljni za evangelizaciju. Naprotiv, prisutni često na kršćanska nastojanja u tome kontekstu gledaju s gnušanjem. Moj osobni prijedlog je usredotočiti napore na ulaganje u život *gej* pojedinca, i to na neutralnome terenu. Na kraju krajeva, ni na jednome ekstremnome kraju – bilo crkvenome ili *gej* teritoriju – žetva neće biti najobilnija. Neutralno je optimalno, a kada netko otvori srce i počne vjerovati, možemo se nadati da će crkva postati mjesto na kojemu će ta osoba doživjeti iscjeljenje i usvajanje discipline, na kojemu će dobiti ohrabrenje, duhovnu njegu, i iznad svega – ljubav.

43. U kojemu se slučaju odlomak 1 Korinćanima 5 odnosi na nemoralne odnose među Kršćanima u crkvi?

Godine 1991 ušao sam u sustav *Love In Action*, cjelodnevni program udruge *Exodus International* kojim se muškarcima i ženama pomaže pri izbavljenju od neželjene homoseksualnosti. Kako je ovaj program usko povezan s crkvom *Church of the Open Door* u San Rafaelu u Kaliforniji, to je ujedno bila i moja crkva tijekom trajanja mogega učešća u programu. Nakon šest mjeseci, upravo kada sam polako počeo vjerovati crkvenome vodstvu, moj tadašnji pastor ustao je pred cijelom zajednicom kako bi objavio da se jednoga dotadašnjega člana zajednice više neće smatrati članom. Ta osoba (žena koja se ujedno borila s homoseksualnošću) imala se otad nadalje smatrati udaljenom iz te crkve, a članovi se više s njom nisu trebali povezivati ni na koji način.

Nisam mogao vjerovati vlastitim ušima! *Isus nikada ne bi učinio takvo što*, pomislio sam tada. Kako ovi ljudi, koji izgledaju tako uravnoteženi i puni ljubavi, mogu uraditi nešto slično drugoj osobi? Sljedećih sam nekoliko tjedana dopustio da u meni ključa bijes. Naposljetku sam odlučio osobno ispitati o čemu se tu zapravo radilo (i potom otvoreno reći pastoru kako smatram da je bio pregrub).

Kad sam nakon nekoliko dana otišao na sastanak s pastorom Mikeom, nisam oklijevao sve mu kazati u lice.

«Pastore Mike,» otpočeo sam, dok mi je istovremeno bilo teško izgovarati te riječi jer nisam mogao ni zamisliti kako se taj čovjek uopće može nazivati pastorom. «Želim da mi objasnite kako ste mogli biti tako okrutni. Kako ste samo mogli od nekoga tražiti da istupi iz vaše crkve?»

Pastor Mike je otpočeo s uvažavanjem mojih osjećaja. «Sigurno ti sve ovo nije bilo lako, ali molim te da mi dopustiš da ti objasnim. Mike, vjeruješ li da trebamo slijediti cjelokupno Pismo?»

«Naravno da vjerujem,» ispalio sam.

Počeo mi je čitati: «*Općenito se čuje o bludnosti među vama, i to takvoj bludnosti kakve nema ni među poganima: da netko ima očevu ženu. I vi mi se uznijeli, mjesto da žalujete pa da se iskorijeni iz vaše sredine onaj koji takvo djelo počini... Snagom Gospodina našega Isusa, neka se takav preda Sotoni na propast tijela da bi se spasio duh u Dan Gospodina Isusa... Zar ne znate da malo kvasca sve tijesto ukvasa? Očistite stari kvasac da budete novo tijesto, kao što i jeste beskvasni jer već je žrtvovana Pasha naša, Krist. Zato svetkujmo, ne sa starim kvascem ni s kvascem zloće i pakosti, nego s beskvasnim kruhovima čistoće i istine. Napisah vam u poslanici da se ne miješate s bludnicima - ne općenito s bludnicima ovoga svijeta, ili lakomcima, ili razbojnicima, ili idolopoklonicima jer biste inače morali iz svijeta izići. Napisah vam zapravo da se ne miješate s nazovibratom koji bi bio bludnik, ili lakomac, ili idolopoklonik, ili pogrđivač, ili pijanica, ili razbojnik. S takvim ni za stol!»*

Nisam mogao vjerovati da to čujem. Zar to stvarno piše u Riječi Božjoj? Ljutnja mi je splasnula dok mi je pastor suzna oka prepričavao koliko mu je bilo teško, ali koliko je bio u pravu – ne samo radi sebe, nego i radi zajednice, a što je najvažnije – i radi sestre od koje su

zatražili da ode. Pastor Mike proveo je sljedećih nekoliko sati objašnjavajući mi proces, usko slijedeći Riječ Božju čitavo to vrijeme.

Kad sam shvatio da će mi ovo pitanje trebati kod objavljivanja ove knjige, nazvao sam *svojega pastora* (on će uvijek biti *moj pastor*) i zamolio ga da umjesto mene odgovori na njega.

Dakle, čast mi je predstaviti vam pastora Mikea Rileya:

Tijekom mnogih godina koje sam proveo služeći kao pastor, najteži su mi trenutci bili oni kada smo kao crkveno vodstvo zaključili da je nužno nekoga udaljiti iz crkvene zajednice. Isključivanje nekog iz zajednice biva nužno kada osoba svojevolumno, svjesno i bez kajanja ili želje da se promijeni, odlučuje živjeti načinom života ili ponašanja kojim se krši Božji standard našega življenja sukladno Bibliji.

Glavni primjer ovoga procesa nalazimo u Pavlovoj prvoj poslanici Korinćanima u kojoj kori crkvu zbog općeg toleriranja čovjeka koji je stupio u spolni odnos sa suprugom vlastitoga oca.

U tome odlomku Pavao jasno govori da je smisao uklanjanja nekoga iz crkvene zajednice dvostruki čin. Kao prvo, prijestupnika će se prizvati pameti vezano za vlastiti grijeh, zbog čega će se biti voljan promijeniti i prihvatiti pomoć koja mu u tome procesu bude potrebna. Kao drugo, sama crkva neće pasti pod utjecaj bezbožnoga ponašanja te osobe. Ovdje se Pavao koristi primjerom male količine kvasa čije se djelovanje širi kroz cjelokupnu količinu tijesta. Poanta je u tomu da bi dvostruki standard, kada bi bio dopušten, s vremenom oslabio odluku ili želju ostalih članova da održavaju Božji standard ili plan za njihove živote.

Vezano za proces udaljavanja osobe iz crkvenoga zajedništva, treba naglasiti nekoliko stvari. Kao prvo, kod Boga nema igre favorita. Drugim riječima, ne smijemo za jedan grijeh progledavati kroz prste, dok istovremeno osuđujemo neki drugi grijeh. Ne smijemo diskriminirati. Božje discipliniranje uvijek ima otkupljujuću vrijednost. Cilj mu je uvijek iscijeliti i obnoviti. Uklanjanje nekoga iz zajedništva crkve ne bi smjelo biti u osvetničkom ili samopravednome duhu, niti s ciljem kažnjavanja. Kao treće, kao što je otac prihvatio sina razmetnoga kada se ovaj opametio, i crkva uvijek mora biti voljna i željna zabludjeloga pokajnika primiti natrag u zajedništvo. I kao četvrto, neka Božja ljubav i milost upravljaju situacijom. Budite strpljivi i dajte osobi svaku moguću priliku da se ipak složi s Bogom, prije negoli poduzmete bilo kakav korak.⁶

Ne mogu završiti ovaj odgovor a da vam ne kažem da je tijekom mojega četverogodišnjega boravka u zajednici *Church of the Open Door*, još dvoje ljudi udaljeno iz crkvenoga zajedništva. Zapanjujuća činjenica vezano za rezultat tih postupaka je da se svaka od spomenute tri osobe na kraju pokajala i doživjela dobrodošlicu u ovoj obitelji koja živi Božju istinu. Onima koji su zastranili, vodstvo ove crkvene zajednice bilo je primjer milosti i istine, na slavu njihovoga Spasitelja.

5.

Odgovori za muškarce

Naturalizam ljude svodi na puke životinje. Mogu samo zamisliti kakav je to smrad u Božjim nosnicama. On je Svoju dragocjenu krv prolio za nas, ali malo je ljudi koji istinski razumiju vlastitu vrijednost. Nikakvo čudo da tolike mase muškaraca prihvaćaju homoseksualni identitet u potrazi za smislom, međuljudskim odnosom i ljubavlju. Istinska čovjekova priroda nalazi se u činjenici da je stvoren na sliku i priliku svemogućega Boga. Iscjeljenje za sve ljude

nalazi se u razumijevanju ove istine. Živjeti kao istinski sin Božji, i željeti ugoditi nebeskome Ocu, znači pronaći mir, slobodu i sigurnost kojima teže svi ljudi. Nebeski Otac želi svakomu pokazati zaštitne ograde koje je postavio kako bi nas zaštitio od zla. Neka vas ovi odgovori uprave na pravi put pronalaženja onoga istinskoga Čovjeka koji vam treba. «Blago čovjeku koji me sluša i bdi na mojim vratima svaki dan i koji čuva do vratnike moje. Jer tko nalazi mene, nalazi život» (Izreke 8:34-35a).

44. Kako kod muškaraca dolazi do homoseksualnosti?

Kao što ćete vidjeti u jedanaestome poglavlju, nema dokaza o genetskim uzrocima homoseksualnosti. Mnogo je razvojnih čimbenika koji navode čovjeka da prihvati homoseksualnu orijentaciju. Dok budete razmatrali te probleme, pokušajte ne pridavati više važnosti jednome od njih nauštrb drugih. Kombinacija niza čimbenika uzrokuje jedinstvenu borbu u svakome zasebnome homoseksualnom muškarcu.

- silovanje ili eksperimentiranje s drugim dječacima ili muškarcima
- incest ili spolno zlostavljanje
- izloženost pornografiji
- negativni duhovni utjecaji
- medijski utjecaj
- osobnost i temperament
- negativna slika o vlastitome tijelu
- maltretiranje vršnjaka, etiketiranje ili odbacivanje
- strah od suprotnoga spola ili nesposobnost vezivanja za suprotni spol
- poremećeni odnosi u obitelji

Ovaj posljednji čimbenik možda je najučestaliji, posebice u slučaju odnosa dječaka i oca. Razmotrimo zašto je tomu tako.

Djetetova prva važna emocionalna veza je s majkom. «U početnome stadiju života dijete dobiva osjećaj temeljne sigurnosti od najbliže osobe – dakle, od majke. Beba zapravo osjeća emocionalnu atmosferu iz indikatora kao što je na primjer ton glasa. Dodir je za bebe također veoma važan izvor informacija.»¹ Veoma mali dječacić *temeljnu sigurnost* ostvaruje u prvotnome odnosu s majkom, a to mu pomaže u sljedećim fazama razvoja.

U vremenu između 18 mjeseci i pet godina starosti dječak mora primati i verbalnu i fizičku potvrdu svojega spolnog identiteta. Njegova percepcija vlastitoga spolnoga identiteta formirat će se utjecajem primarnih osoba u njegovome životu – roditelja.

Počevši otprilike s 18 mjeseci starosti, dijete počinje razlikovati muško od ženskoga. Počet će primjećivati da je različit od majke i da je njegovo tijelo nalik očevu. Lik tate time dobiva na važnosti i dječak mu se želi približiti, povezati se. Taj proces Dr. Joseph Nicolosi naziva «fazom razdvajanja osobnosti.»²

Taj će proces logički dovesti do zdravog spolnog identiteta – ako je dječakov odnos s ocem zdrave prirode.

Ako je otac pristupačan i uzvraća, sin će biti u stanju proći kroz ovu fazu. Moći će preusmjeriti identificiranje s majkom i povezati se s ocem kako bi ostvario prirodan muški poriv i postigao sigurnost u svoj spolni identitet. Međutim, ako je otac hladan, dalek, nezainteresiran, kritički nastrojen, ili pak odbacuje dječaka – sukladno dječakovo percepciji – tada će dijete doživjeti bol povrijeđenosti ili odbačenosti, što pak nazivamo *narcisističkom povrijeđenošću*.³

Takva narcisistička povrijeđenost često mladoga dječaka navodi na ograđivanje od onoga što vidi kao beskorisno nastojanje da ostvari muško povezivanje – i od boli koju povezuje s odbacivanjem kojega percipira od strane svojega oca. Takva iskustva često mogu dovesti do

još većih problema kada dječak uđe u sljedeću fazu razvoja muškoga identiteta – identificiranje s vršnjacima istoga spola. Ako dječaku nedostaje muško samopouzdanje, njegovi će odnosi s drugim dječacima izgledati strani, nelagodni i usiljeni. Takvu će interakciju vjerojatno nastojati izbjeći na jedan od dva načina: izolirat će se, tražeći sigurnost u samoći, ili će pak gravitirati ženskoj strani društva.

Početkom adolescencije se može dogoditi da dječak kojega muče takvi osjećaji odbačenosti i izolacije počne seksualizirati svoje nezadovoljene emocionalne potrebe. Za razliku od dječaka koji razvijaju heteroseksualnost, njihova pak fasciniranost neće biti upravljena prema onomu što je drugačije od njih samih – djevojčicama. Umjesto toga,

U ovome stadiju života pred-homoseksualac je već ograđen od oca, muških prijatelja i svoje seksualnosti. Njegova mu je muška narav potpuni misterij. U tome slučaju adolescenta, zbog osjećaja muške neadekvatnosti, najviše privlače curice jer među njima osjeća sigurnost i odsutnost svake prijetnje. Svijet dječaka i muškaraca potpuno mu je stran. Doprijeti onamo izgleda mu poput prelaženja preko nepremostivoga kanjona. Stoga, dok heteroseksualca žene intrigiraju kao one koje imaju nešto što on nema, na isti način i pred-homoseksualnoga dječaka intrigiraju pripadnici istoga spola.⁴

Ova promjena se odigrava u procesu kojega Nicolosi naziva *fazom erotske transakcije*. On također tvrdi da je homoseksualno ponašanje zapravo simbolički pokušaj spoznavanja vlastitoga tijela kroz tijela drugih muškaraca.»⁵

Iako homoseksualnost postaje sve šire prihvaćena u društvu, a čak ju se i promiče kao privlačan i poželjan način života... većina dječaka u srednjoj školi ne žele biti *gej*. Najčešće se nadaju da je ono što osjećaju samo *prolazna faza*. Mnogi od njih svoje zbunjujuće osjećaje drže za sebe. Kršćanima se jednostavno kaže da *se mole u vezi toga*. Neki se pokušavaju zabavljati s pripadnicama suprotnoga spola kako bi se izbacili od vlastitih želja. Ali ništa od toga ne pomaže onima koji se bore s ovim problemom, jer im nitko nikada nije objasnio narav njihovih osjećaja i poriva. Ostaju zbunjeni, a mnogi od njih vlastitom će logikom zaključiti da su sigurno homoseksualci. Riječi kao što su *peder* ili *topli brat* tada ih jednako bole kao i kada su ih prvi put čuli. S još nižim samopoštovanjem oni kreću dalje ususret onomu što ih čeka u budućnosti, nastojeći prihvatiti činjenicu da su vjerojatno *gej*, a samim time nema nikakvog razloga da ne ostvare svoje porive i počnu se ponašati kao homoseksualci...

Posljednji korak u razvitku homoseksualnoga identiteta obično nastupa nakon srednje škole, kada se čovjeku otvaraju raznorazne opcije u životu. Ostavljajući za sobom graničenja rodnoga doma i crkve, mladić najčešće otkriva svijet koji ga željno nastoji uvesti u homoseksualnu zajednicu. Uz pristupačne *gej* barove, *gej* teretane, *gej* plaže, pa čak i Internet, brojne prilike dozivaju zbunjenoga mladića i stavljaju ga u poziciju u kojoj je poželjan drugim muškarcima i u kojoj može tražiti odnos s njima.⁶

Ovim razvojnim smjernicama dodajte još i bilo koji od prethodno spomenutih čimbenika – da i ne spominjemo tendenciozne poruke o homoseksualnosti koje ispaljuju mediji, a naša ih kultura potvrđuje – i nije nikakvo čudo što se sve više mladića bori s istospolnom privlačnošću, i to u sve ranijoj životnoj dobi. Psiholog Dr. Uriel Meshoulam drugim riječima iskazuje ovu istu istinu: «Prečesto se događa da na terapiji vidim ljude koji su spolno konfliktni i zbunjeni, čiji problem još dodatno otežava i društveni pritisak... Dobronamjerne afirmativne poruke tipa «budi dosljedan sebi,» zapravo impliciraju fiksnu *istinsku* i vjerojatno urođenu spolnu orijentaciju.»⁷

Stoga morao svakoga dječaka ili muškarca gledati onako kako ih Bog vidi – kao nekoga tko ima osobnu vrijednost i tko je različit a istovremeno stvoren na Božju sliku i priliku, i kao nekoga tko se treba vratiti u tu činjeničnu stvarnost, s nadom da će nadići problem koji ga muči.

45. Kakav utjecaj na dječake ima spolno eksperimentiranje u djetinjstvu?

Spolno eksperimentiranje u djetinjstvu daleko je češće kod dječaka negoli kod djevojčica. Tri glavne stvari koje valja uzeti u obzir kod dječaka su životna dob u kojoj je došlo do eksperimentiranja, trajanje eksperimentiranja i vrsta ponašanja pri eksperimentiranju.

Dječaci često igraju igrice tipa, «*Pokazat ću ti mojega ako mi pokažeš svojega,*» a to u kasnijem životu ostavlja vrlo malo ili pak nimalo negativnoga učinka. Kod dječaka je takva vrsta radoznalosti uobičajena. Zbog toga zdrav oblik izloženosti neodjevenome ocu ili starijemu bratu ima dobar učinak na dječake. Ako se pak muško tijelo stalno prikriva i obavlja nezdravom količinom tajne, kod mladih dječaka može doći do poticanja zanimanja, i potom do erotiziranja ideje.

Kod pred-adolescentnoga dječaka ovakva vrsta ponašanja najčešće nema trajan učinak. Pozabavite se slučajevima takve vrste aktivnosti, ali glavno i osnovno pravilo da ni u kojemu slučaju pritom ne osramotite ili ponizite dječaka. Ukoliko se pak mladac upušta u takve aktivnosti tijekom ili nakon puberteta, posljedice mogu biti daleko ozbiljnije. Prirodna radoznalost može se pretvoriti u fiksaciju koja se pak može pretvoriti u pravu homoseksualnu privlačnost.

Normalno je da dječaci reagiraju na vlastitu radoznalost ne-seksualnim uspoređivanjem, ali nekim se dječacima ta aktivnost može izuzetno svidjeti i u nju se mogu upuštati mjesecima ili čak godinama, tijekom čega se navikavaju na neprikladan odnos s drugima. Mnogi muškarci s kojima sam razgovarao, kako heteroseksualni tako i homoseksualni, sjećaju se faze radoznalosti koja bi kulminirala *promatranjem* ili *pokazivanjem*. Takvo ponašanje spada u *normalni* razvoj znatiželjnih dječaka. Međutim, ako se ta radoznalost pretvori u fiksaciju, tada takvi dječaci često zadržavaju poriv da i dalje nastave s tom aktivnošću. Takvo stalno seksualno eksperimentiranje može vrlo lako preći u naviku, koja pak postaje utvrda problema u emocionalnim odnosima ako se njome nitko ne pozabavi. Ako je već došlo do ovakvoga ponašanja, nemojte odustati. Razgovarajte o tomu i poduzmite sve oblike predostrožnosti kako do njih više ne bi došlo.

Naposljetku, razmotrite vrstu eksperimentiranja u koje se dječak upustio. Ukoliko se radi o nečemu ozbiljnijem od igre «pokazat ću ti mojega ako mi pokažeš svojega» – ako je čak došlo do oralnoga ili analnoga seksa – tada je vrijeme za veću brigu i oprez. Mnogi dječaci koji su se upustili u neke od takvih ozbiljnijih aktivnosti proživljavaju jedan od dva osnovna ishoda. Neki dječaci pokušavaju *povratiti* muževnost za koju vjeruju da su je izgubili takvim eksperimentiranjem. Time se pretvaraju u ženskare ili pak svoju muževnost pokušavaju dokazati kada je god to moguće. Drugi dječaci koji su nesigurni u vlastiti spolni identitet često zaključuju da ih takvo ponašanje povezuje s vršnjacima na način koji naizgled zadovoljava legitimnu potrebu za bliskošću i odnosom s drugim osobama. Svako spolno zadovoljstvo koje dječak doživi osnažit će takvo povezivanje. Homoseksualni odnosi time postaju glavni način zadovoljavanja homo-emocionalnih potreba i rezultiraju problemom homoseksualnosti.

46. Ako homoseksualnost nije genetski uvjetovana, zašto su brojni pripadnici *gej* populacije feminizirani u govoru, pokretima i ponašanju?

Izravni odgovor na ovo pitanje bio bi ukazati na riječ *brojni*. Da je homoseksualnost genetski uvjetovana, zar onda ne bi svi homoseksualci imali te iste odlike?

Do nešto konkretnijega odgovora ćemo pak doći razmatrajući korijenske uzroke homoseksualnosti kod muškaraca. Uzmimo za primjer dječaka koji je odgojen u kući bez pozitivnoga muškog uzora. Otac je možda odsutan zbog razvoda ili smrti, ili se možda sin osjeća emocionalno izgladnio zbog toga što otac nije emocionalno dostupan. Do determinističke reakcije može doći nakon što se dječak pokuša integrirati u svijet svojega oca (ili drugih muškaraca) ali potom odustaje jer njegovi pokušaji uporno ostaju bez uspjeha. Takova frustracija može se manifestirati izražajnim ponašanjem kojim dječak nastoji privući željenu pažnju muškaraca.

Unutar nezdravoga obiteljskoga sustava ovakvo se pokazivanje protesta ignorira ili u nekim slučajevima kažnjava. To dječaku daje na znanje da izravnim negodovanjem neće ništa postići – zapravo, time može dodatno pogoršati stvari. Kada roditelji ne reagiraju na dječakovo prosvjedovanje, on s vremenom pada u stanje

bespomoćnosti i predaje se. Lekcija koju izvlači iz neuspjeloga protestiranja je da nema druge alternative doli vratiti se k majci... Kako bi se zaštitio od budućih povreda, on se u svoju obranu ograđuje od oca (Moberly, 1983). Ova krajnja faza samozaštite subjektivno se doživljava kao odluka «*nikad više*» (Schechter, 1987). Time se govori, «Ograđujem se od tebe i od onoga što predstavljaš – od tvoje muževnosti.»⁸

To je izvor feminiziranog afektiranja kod nekih muškaraca. Zamislite samo mladoga dječaka koji ne želi imati ništa s muževnošću kakvu poznaje. Svoj život tada počinje uobličavati prema onima s kojima se osjeća dobro – ženama. Kada o tomu dobro razmislite, nema velike razlike ni s naglaskom u govoru, neki ljudi govore s primorskim naglaskom, neki pak velegradskim ili šatrovačkim. Počinjemo se kretati, govoriti i izražavati se poput onih koji nas okružuju, posebice poput onih koje bismo htjeli oponašati. Te manire preuzimamo odnosno *učimo* – što je klasični scenarij utjecaja okoline na razvoj osobe, u staroj debati o urođenim čimbenicima nasuprot onih usvojenih.

Jedan od mojih najdražih prijatelja je Alan Chambers, izvršni direktor društva *Exodus International*. Obratite pažnju na njegova sjećanja o tomu kako je namjerno prihvatio feminizirane oznake zbog straha od «*svega muškoga*»:

Dok sam odrastao za majku sam imao pravu verziju June Cleaver – samo što moja nije bila glumica koja je profesionalno odrađivala ulogu. Mama bi pripremala po tri slasna obroka dnevno, naša je kuća bila najčistija u gradu, odjeća nam je uvijek bila čista i ispeglana (čak i potkošulje), i svima je bilo jasno da uistinu uživa u svojoj ulozi, u svojoj obitelji i u svojem životu. Mama je bila članica Udruge roditelja i učitelja, često je bila pratilja na dječjim izletima, svima omiljena mama za volanom, a volio ju je čak i prometnik ispred naše škole. Vidala je rane, uvečer bi me pokrila pred spavanje, i nikada ne bi propustila izraziti riječju ili djelom koliko voli i cijeni svoju obitelj. Moja mi je mama bila najbolji prijatelj i veliki uzor.

Kao dijete tatu sam doživljavao kao nekakav misterij. Često je bio odsutan zbog poslovnih putovanja, nije imao udjela u našim svakodnevnim aktivnostima i životu, a kada je i bio tu, uvijek je zahtijevao disciplinu – i bio je vrlo strog. Mami je malo toga moglo promaknuti, ali disciplina koju je ona nametala bila je puna strpljenja, životnih lekcija, a povremene batine uvijek bi popratila nekakvom utjehom. Tata je, naprotiv, znao lako planuti, a njegove riječ i djela ostavljali su me u strahu da mu se ne zamjerim. Nije bio ni zabavan ni dosljedan kao mama.

Od svojih najranijih dana sjećam se da mi je mama bila draža od tate. Htio sam izgledati kao ona, ponašati se kao ona i, kada odrastem, biti baš kao ona. Kad mi je bilo šest godina, omiljena igra s društvom bila je «igrati se obitelji,» a ja sam uvijek htio biti majka, ili sestra. Također se sjećam da sam otprilike u tim godinama počeo oponašati majčine kretnje. Na primjer, kada bi ona, za stolom, uzela zalogaj, i ja bih to učinio; kada bi obrisala usta ubrusom, i ja bih ih sebi obrisao. Hodao sam poput nje, govorio poput nje, i očajnički želio da drugi primijete nevjerovatnu sličnost među nama. U mojem životu ona bila simbol svega dobrog, a ja sam smatrao da nema boljeg cilja negoli postati baš kao mama.

Sjećam se da mi je mama nastojala pomoći da budem više kao drugi dječaci. Upisivala me na nogomet i bejzbol; tražila je od mog brata da me nauči bacati loptu, a čak mi je pokušala pomoći i da trčim kao pravo muško. S druge strane, tata me je korio zbog ženskastog ponašanja, dečki u školi su mi se rugali, a ostali muškarci u obitelji jednostavno su me smatrali čudakom. Nisam uspijevaio pojmiti činjenicu da sam dječak; sve što sam naučio o dječastvu, naučio sam od mame.

Nikakvo čudo da sam veći dio svojega dječakova doba bio feminiziran. Jesam li od rođenja genetski predodređen da budem feminiziran? Ne. Jednostavno sam živio prema modelu koji mi je bio pred očima, i ponašao se kao osoba koju sam najviše poštovao.⁹

Alanova priča ponavlja se češće negoli to mislite. Mnogi muškarci koji su bilo kod mene na savjetovanju sjećaju se istih takvih osjećaja, postupaka i strahova. Razumijevanje njihovih osjećaja pomaže nam shvatiti korijene feminiziranoga ponašanja kod mnogih *gej* muškaraca.

47. Zašto muška homoseksualnost često uključuje promiskuitetno ponašanje?

Jedna od najvećih iluzija koje obećava *gej* zajednica je ideja monogamne i trajne veze. «Dok su lezbijske veze općenito trajnije od muško-muških odnosa,»¹⁰ vjerojatnost da će neki *gej* muškarac pronaći doživotno vjernog partnera ostaje skoro ravna nuli.

Najvažnije istraživanje na ovu temu proveo je nitko drugi doli stanoviti *gej* par: David McWirther, psihijatar, i Andrew Mattison, psiholog. U njihovoj knjizi *The Male Couple*,

proučili su 156 parova čija je veza trajala od jedne do 37 godina.¹¹ I što su otkrili? Da su svi parovi čija je veza trajala više od pet godina ujedno uključivali i neki vid spolne aktivnosti s drugim partnerima.¹² Da vam ponovim: Niti jedan par koji je zajedno živio više od pet godina nije bio u stanju održati monogamnu situaciju.

A zašto je tomu tako? U svojoj knjizi *The Reparative Therapy of Male Homosexuality*, Dr. Nicolosi sublimira niz objašnjenja promiskuiteta homoseksualnih muškaraca.

Mnogi istraživači smatraju da vjerojatnije da će se muškarac upuštati u anonimne spolne aktivnosti što više drži u tajnosti svoju sklonost. Neki pak istraživači za *gej* promiskuitet krive nedostatak ograničenja kojega sobom donosi utjecaj žene. Također se govori da je za nevjeru djelomično zaslužna i sama *gej* kultura, koja u sebi nosi cijelu strukturu prilike za seks.¹³

Međutim, najčešći razlog promiskuiteta *gej* muškaraca nudi nam sama *gej* zajednica: Homoseksualci kao krivca često navode nedostatak kulturološke podrške od strane društva. Nicolosi sažimlje njihove argumente: «*Gej* parovi nemaju uspješne uzore od kojih bi mogli učiti, posebno stoga što im njihovi heteroseksualni roditelji nisu mogli poslužiti kao uzor. Kaže se da će homoseksualni parovi ostajati dulje zajedno kada *gej* način života postane vidljiv i društveno prihvatljiv.»

Hoće li se u budućnosti to pokazati istinitim? Ako je tako, onda bismo već trebali vidjeti povećanje učestalosti monogamnih veza u onim dijelovima svijeta u kojima se tolerancija homoseksualnosti nameće kao norma. Amsterdam je oduvijek poznat po prihvaćanju homoseksualnosti. Nizozemska je *gej* populaciji vjerojatno najsklonija zemlja na svijetu, a to potvrđuje i autor novijega istraživanja provedenoga ondje: «Nizozemska društvena klima vezano za homoseksualce već je odavno znatno tolerantnija» od drugih država.¹⁵ Još je znakovitija činjenica da je Nizozemska jedna od prvih država koje su legalizirale istospolni brak.

Dakle, mogli bismo zaključiti da istospolni brakovi u Nizozemskoj odražavaju monogamiju, zar ne? Ni govora. Rezultati proučavanja objavljenoga 2003 godine pokazali su da je prosječno trajanje muške homoseksualne veze «0.75-2.25 godina.»¹⁶ Pritom su i oni ispitanici u ovome istraživanju koji su ustvrdili da su u stalnoj vezi otkrili također da godišnje promijene u prosjeku osam neobaveznih seksualnih partnera, uz osobu s kojom su u stalnoj vezi.¹⁷

Kako to dokazi potvrđuju, ideja *otvorene veze*, u kojoj *gej* parovi toleriraju ili čak idealiziraju preljub, zapravo nije nekakva anti-senzacija koju guraju «desničarski, *anti-gej* konzervativci.» Ta se ideja glorificira i veliča u *gej* krugovima. Razmotrite ovaj hvalospjev kojega nudi homoseksualni autor Michelangelo Signorile kada kaže, «umjesto da ih institucija braka mijenja, *gej* muškarci – od kojih su neki koncepciju *otvorene veze* uzdigli do umjetničke forme – jednostavno mijenjaju samu tu instituciju, čineći ju otvorenijom za seks, pa čak i djelujući tako i na heteroseksualne veze.»¹⁸ A homoseksualni autor Andrew Sullivan u svojoj knjizi *Virtually Normal* veliča homoseksualnu vezu govoreći da bi ona mogla biti čak i superiornija u usporedbi s heteroseksualnim brakom, i to zbog razumijevanja homoseksualaca za potrebu za odnosima izvan stalne veze.¹⁹

Dakle, evo zaključka: Koliko god bilo koje društvo prihvaćalo *gej* populaciju, u toj će grupi promiskuitet uvijek ostati norma ponašanja. Kako to Dr. Nicolosi objašnjava, «Suočeni s tim stalnim ponavljanjem preljuba, neki psiholozi savjetuju homoseksualce da porade na monogamnome odnosu. Ipak, istinsko razumijevanje uzroka homoseksualnosti – simbolične potrage za vlastitom muževnosti – pokazuje koliko je takav savjet zapravo naivan.»²⁰

48. Već neko vrijeme pokušavam promijeniti svoj način života i odreći se homoseksualnosti, ali još me uvijek muči mnoštvo iskušenja i privlačnost drugih

muškaraca. Kako se boriti s vlastitim mislima kada naidem na nekoga tko mi je privlačan (što mi se danas čini kao svakodnevna pojava)?

Razumijevanje korijena privlačnosti koju osjećate prema drugim muškarcima od ključne je važnosti. Ova *svakodnevna pojava* zasniva se na dvjema stvarima. Prva se može povezati s najčešćim korijenskim problemom u životu ljudi koji se bore s istospolnom privlačnošću. To je korijenje duboko uraslo u plodno tlo zavisti.

Ako ste muškarac kojega muči istospolna privlačnost, napravimo jednu malu provjeru. Uzmite list papira i zapišite sve ono što vam se ne sviđa u vezi vas osobno, na primjer, «predebeo sam,» «nemam impresivnu opću kulturu,» «u društvu drugih muškaraca nisam samopouzdan,» ili pak «kosa mi je pretjerano kovrčava.» Kada sve zapišete, odložite taj papir sa strane.

Potom uzmite drugi list papira i sjetite se muškaraca koji su vam privlačni. (Molim vas da shvatite da vam ovime ne odobravam požudu.) Kritički procijenite njihovu privlačnost: Što vas točno privlači? Zapišite sve to. Kada završite, usporedite ova dva lista papira. Usudio bih se pretpostaviti da ćete većinu stvari koje kod sebe vidite kao slabosti, obrnute osobine kod drugih vidjeti kao privlačne detalje. Dakle, što se zapravo događa?

Mnogi promatrači tu logiku vide kao nekakav nesvjesni kanibalizam – krajnji oblik zavisti. Možda vam moje vlastito iskustvo pomogne da bolje shvatite ovaj fenomen.

Imam tanke noge. Kako ih ne možete vidjeti, dočarat ću vam: Kada gležanj zahvatim palcem i srednjim prstom, oni se zapravo *dotiču*. Da se dalje ne ponižavam, pitam vas samo: što mislite što me privlačilo kod drugih muškaraca? Naravno – mišićave noge.

Razumijevanje ovoga mehanizma donijelo mi je izuzetnu slobodu. Morao sam se suočiti s osobnom slaboću (tankim nogama) i shvatiti da nikakva količina pažnje od strane drugoga muškarca, koliko god njegove noge bile mišićave, neće moje noge učiniti išta krupnijima. U stanju sam raskrinkati laž takve privlačnosti i krenuti dalje. Ta ista moć dostupna je i vama. Razmislite i dobro procijenite ono što vas privlači.. Vidjet ćete da se ta privlačnost zasniva na zavisti, te da vas popuštanje pred iskušenjem na kraju ostavlja na istoj poziciji kao i prije – s onim istim nedostatkom koji vas je i potaknuo da tražite afirmaciju.

U Društvu anonimnih alkoholičara to nazivaju ludilom – to uporno ponavljanje istoga postupka uz nadu da će sljedeći put ishod ipak biti drugačiji. Znae da će ishod biti uvijek isti. Još uvijek imate negativan stav prema svemu onom što kod sebe niste prihvatili, a sam spolni čin ostavit će u vama još gori osjećaj – stid, nelagodu i prazninu.

Drugi čimbenik koji potiče privlačnost povezan je s osobnom usredotočenošću. Pokušajmo s jednom drugo provjerom. Obratite pažnju na ono što vam kažem: Ne mislite na broj osam. Ne razmišljajte o njemu. Pazite... nemojte misliti na broj osam!

O čemu razmišljate upravo sada? Naravno – mislite na broj osam. Dok se pokušavate osloboditi svojih homoseksualnih maštarija i privlačnosti, još ste ih više svjesni, čak i kada u tomu stvarno odlučite uspjeti. Tako da na kraju stalno mislite baš na ono na što ne želite misliti.

Upravo je zbog toga osobna odgovornost toliko bitna u početnim fazama procesa iscjeljenja. Pokušavate se riješiti nečega što vam je nekoć upravljalo mislima, i možda još uvijek njima upravlja.

Imajte vjere. Preispitajte bez zadržke ono što vas privlači. A kada se nađete u iskušenju, preispitajte i vlastito stanje uma.

Jeff Konrad, moj najbolji prijatelj i autor knjige *You Don't Have to Be Gay*²¹ (koja je, uzgred budi rečeno, nastala kao nusproizvod njegovoga truda dok mi je pomagao da pronađem slobodu) uvijek mi je govorio da provjerim jesam li *U.B.O.G.*

Kada bih se nalazi na iskušenju, postavljao bi mi ova pitanja: «Jesi li **Umoran**? Jesi li **Bijesan**? Jesi li **Osamljen**? Jesi li **Gladan**?»

Dobro je razumio koliko je važno brinuti se za mene, posebice dok sam se borio sa seksualnim iskušenjima. To isto pokušajte i sami: Pobrinite se za sebe, zatražite pomoć, naučite razumijevati vlastite želje, i ne budite preoštri prema sebi. Nitko o ovomu ne može misliti cijeli dan, i to svaki dan. Kada osjetite da ste umorni od borbe, možda morate preusmjeriti pažnju na nešto drugo. «Uprimo pogled u Početnika i Dovršitelja (*naše vlastite*) vjere, Isusa, koji umjesto radosti što je stajala pred njim podnese križ, prezrevši sramotu te *sjedi zdesna* prijestolja Božjega. Doista pomno promotrite njega, koji podnese toliko... da - premoreni - ne klonete duhom» (Hebrejima 12:2-3).

49. Bivši sam homoseksualac i želio bih izaći s nekom djevojkom. Bih li trebao potencijalnoj djevojci ispričati o svojoj prošlosti, i ako da, kada?

Točka na kojoj počinje odgovor na vaše pitanje datira mnogo prije vašega rođenja. Zapravo, datira prije rođenja oca vašega čukundjeda, i vodi nas sve do priče o Adamu i Evi i njihovome padu pred iskušenjem, gdje nailazimo na Božje kletve zbog njihove neposlušnosti.

Adamu je Bog rekao, «Zemlja neka je zbog tebe prokleta: s trudom ćeš se od nje hraniti svega vijeka svoga» (Postanak 3:17). Evi je pak kazao, «Trudnoći tvojoj muke ću umnožiti, u mukama djecu ćeš rađati.» Ali Evina kazna ne prestaje mukama u trudnoći. Bog nastavlja, govoreći, «Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodariti nad tobom» (Postanak 3:16). Ova se žudnja u vezama često pokazuje u vidu pritužbe da ženama kao da nikada nije dovoljno ono što im njihov muškarac daje od sebe. Neke možda govore, «Kada bi on barem sa mnom podijelio sve što mu je na srcu,» ili pak «Nikad mi ga nije dosta.» Žene kao da su programirane da emocionalno reagiraju na muškarca koji im se otvara. S ovime u vidu, muškarci se moraju pažljivo odnositi prema toj njihovoj želji, i pozvani su da štite tu ženinu slabost. Dakle, vi ste, kao muškarac, dužni paziti na njezino srce.

To je kontekst unutar kojega leži odgovor na vaše pitanje. Najbolji način da riješite temu svoje bivše homoseksualnosti je da ženi s kojom izlazite kažete za to prije svakoga tjelesnog iskaza ljubavi – čak i prije negoli ju uzmete za ruku. Vidite, Bog je u Svojemu planu muškarce stvorio da budu veoma različiti od žena. Te razlike, ako ih se ne shvati, mogu dovesti do ozbiljne zabune.

Dat ću vam primjer. Držanje žene za ruku može kod vas dovesti do fiziološke odnosno seksualne reakcije, ali njoj to vrlo često može značiti nešto sasvim drugo. Kada joj uputite neku tjelesnu gestu, ona vaš postupak prima *emocionalno*. Vama je držanje za ruku zabavno. A ona je pritom već odabrala vjenčanicu, djeveruše, i odlučila se za prevladavajuće boje na slavlju. Kao muškarac u toj vezi – zaštitnik – morate joj pružiti priliku da u srcu sagleda što joj sve veza s vama može donijeti. Brak je već i sam po sebi zahtjevna stvar, a započeti ga neiskreno može samo pogoršati situaciju. Priznanje u nekom kasnijemu trenutku, pogotovo nakon stupanja u brak, može bilo kojoj ženi pasti veoma teško.

50. Zašto neki muškarci postaju homoseksualcima nakon stupanja u brak?

Većina muškaraca koji okreću leđa bračnome savezu radi homoseksualne veze to čine kada se suoče s neriješenim problemom istospolne privlačnosti. Za razliku od žena, većina muških homoseksualaca te su osjećaje imali dugo prije negoli su stupili u brak – dok su se osjećali prisiljenima skrivati ili poricati takvu privlačnosti, u nadi da će ona jednostavno nestati. Kada su neki hrabri muškarci zatražili pomoć od kršćanskih prijatelja ili crkve, mnoge se pogrešno savjetovalo da odmah pronađu dobru i nježnu ženu. Nažalost, mnogo je njih koji su prihvatili ovaj krajnje užasan savjet.

Problem je u tomu što nakon dugih godina poricanja ovih osjećaja, neriješena seksualna privlačnost jednostavno eksplodira. Eto zbog čega muškarci moraju stupiti u brak sa ženom kako bi ona *upotpunila* njihovu muževnost, a ne kako bi ju *popravila*. Ulaženje u brak uz neriješen problem istospolne privlačnosti jedan je od najsigurnijih načina da bilo kojega

muškarca spriječite da doživi bliskost i intimnost sa svojom suprugom, za kojima čezne i koje mu trebaju. Tek nakon što se potruži nadvladati istospolnu privlačnost zdravim i pobožnim procesom, muškarac može ući u svetost braka.

6.

Odgovori za žene

Nema ljepše, ženstvenije i čistije stvari negoli je to žena koja je spoznala svoj istinski identitet kćeri Kraljeve. Neke obitelji, naša općenita kultura, a nažalost i neke naše crkve i denominacije, često podržavaju ženski ideal koji je u suprotnosti s Božjim planom. Ranjive žene to može povrijediti, pa čak i dovesti do toga da neke od njih usvoje krivotvoreni homoseksualni identitet. Kristovo ponašanje prema ženama u Pismu – bilo da se radi o Njegovoj majci, ženi na zdencu, ili pak ženi uhvaćenoj u preljubu – pokazuje koliko ih On ljubi, poštuje i želi zaštititi. I mi bismo trebali slijediti Njegov primjer i pomoći svakoj ženi da odražava Njegovu sliku i priliku. Kako bih bio u stanju pomoći, zatražio sam stručnu pomoć žena izuzetne mudrosti i iskustva u radu sa svojim sestrama u Kristu. «Mnoge su žene bile vrsne, ali ti ih sve nadmašuješ. Lažna je ljupkost, tašta je ljepota: žena sa strahom Gospodnjim zaslužuje hvalu» (Izreke 31:29-30).

51. Kako dolazi do homoseksualnosti kod žena?

Donedavno je velika većina istraživanja homoseksualnosti odražavala veliki naglasak na muškoj populaciji. Etiološke sličnosti između muške i ženske homoseksualnosti uistinu postoje, međutim ne smiju se zanemariti veoma važne razlike.

U izuzetno korisnoj knjizi Anne Paulk, *Restoring Sexual Identity*, autorica identificira i objašnjava mnoštvo čimbenika koji kod mlade žene mogu dovesti do preuzimanja lezbijskoga identiteta. «Mnogo je vanjskih utjecaja koji su uključeni u razvoj istospolne privlačnosti,» navodi ona, nabrajajući, «traume iz djetinjstva, uključujući i epizode spolnoga zlostavljanja, odbijanje uloge vlastitoga spola, netipični obrasci igranja u djetinjstvu, poremećeni odnosi između majke i kćeri, nezdravi odnos oca i kćeri, kao i osobni temperament.»¹

Kako bih odgovorio na ovo pitanje, želim sažeti zaključke istraživanja koje je Paulkova provela, i omogućiti joj – jer je stručnjakinja na ovome području – da objasni dobivene rezultate. Istraživanje je provedeno na velikome broju žena iz svih područja zanimanja, ali prvenstveno na onima koje su se borile ili se još uvijek bore s lezbijskim problemom. Anne je rezultate dvogodišnjega istraživanja u svojoj knjizi sintetizirala i iznijela u vidu tablica. Razmotrimo ukratko svaki od čimbenika za koje autorica smatra da potencijalno doprinose problemu bilo koje žene.

Trauma iz djetinjstva

Malo je ljudi koji su se uključili u plemenitu zadaću pomaganja ljudima da nadvladaju istospolnu privlačnost, a koji bi pritom mogli zanemariti prevladavajuću učestalost trauma iz djetinjstva u životima žena pogođenih ovim problemom. Oni koji su na bilo koji način svjesni nečijega iskustva zlostavljanja u djetinjstvu – bilo verbalnog, tjelesnog ili spolnog – ne mogu poreći štetu koju takva iskustva nanose spolnome razvoju mladih djevojaka.

«Zapanjujući broj od devedeset posto» žena iz njezinoga istraživanja, navodi Anne, «prošle su osobno kroz neki oblik zlostavljanja.» Potom navodi, «Tri najučestalija oblika zlostavljanja doživljenoga prije osamnaeste godine starosti kod ovih žena su emocionalno (skoro 70%), spolno (više od 60%), i verbalno zlostavljanje (više od polovice njih).»²

Nakon detaljnog pregleda ove žalosne statistike, Paulkova ukazuje na koban utjecaj kojega takva iskustva mogu imati na stvaranje istospolne privlačnosti kod žena. Ona citira doktora Stanton Jonesa koji kaže da «iskustvo spolnoga zlostavljanja u djetinjstvu u najmanju ruku utrostručuje vjerojatnost kasnije homoseksualne orijentacije.»³

Bilo koja vrsta zlostavljanja izazvat će nered u zdravome odrastanju bilo kojega djeteta. Zlorabljenje bilo čega što predstavlja ženskost može kod djevojčice u razvoju izazvati odbojnost prema vlastitome spolu. Paulk tomu u prilog kaže, «Zlostavljanje u djetinjstvu ili svjedočenje zlostavljanju može djevojčicu navesti da u ranoj dobi odbaci vlastiti ženski identitet.»⁴

Međutim, Paulk također naglašava da zlostavljanje također šteti i djevojčicama koje nisu izravne žrtve zlostavljanja. Čak i uloga promatrača može imati negativan utjecaj na veoma mladu žensku osobu. «Više od 60% njih također su bile svjedocima nekoga oblika zlostavljanja člana obitelji.»⁵

Odbijanje uloge vlastitoga spola

Paulkova odbacivanje uloge vlastitoga spola objašnjava kao «namjerno, skoro neprekidno, i donekle nepokolebljivo preuzimanje muških interesa i atributa od strane ženskoga djeteta.»⁶

George Rekers, jedan od najistaknutijih stručnjaka na temu spolnih problema djetinjstva i adolescencije, navodi:

Takozvano «*muškobanjasto*» ponašanje kod djevojčica daleko je učestalije negoli ženskasto ili feminizirano ponašanje kod dječaka, a vjerojatnost da se radi o čisto prolaznoj fazi također je daleko veća⁷ (Rekers & Mead, 1980). Normalne djevojčice koje u djetinjstvu preferiraju muške aktivnosti uglavnom su sigurne u svoj ženski identitet, a obično se događa da tijekom razvoja, u adolescenciji, preuzmu uobičajene ženske interese (Brown, 1957; Saghir & Robins, 1973). Za razliku od normalnih djevojčica, *muškaračko* ponašanje djevojaka s poremećajem spolnoga identiteta nastavlja se i kroz adolescenciju i dalje, i daleko je vjerojatnije da će u odrasloj dobi rezultirati stanjem... homoseksualnosti.⁸

Poanta? Nemojte se previše bojati ako vaša kći pokazuje neke znakove dječakoga ponašanja. Da, obratite pažnju na to, ali muškaračko ponašanje samo po sebi nije predznak potpunoga odbacivanja uloge vlastitoga spola. Paulkova ipak sugerira da je zabrinutost na mjestu kada takvo ponašanje postane nešto više od imidža «*muškobanjaste* curice» i počne se povezivati s «ne-identificiranjem sa ženskim uzorom – majkom.»⁹

Netipični obrasci igranja u djetinjstvu

U svojem članku «*Childhood Sex-Typed Behavior and Sexual Orientation*,» autori J. Michael Bailey i Kenneth J. Zucker otkrivaju da «i za muškarce i za žene, istraživanje jasno pokazuje da se homoseksualni ispitanici iz djetinjstva sjećaju većega udjela ponašanja netipičnog za njihov spol, negoli je to pak slučaj s heteroseksualnim ispitanicima.»¹⁰

Anne Paulk dodatno pojašnjava opasnosti ovoga fenomena, dok istovremeno upozorava da netipični obrasci igranja roditelje ne moraju nužno otjerati u pandemiju panike.

Određeno ponašanje u ranome djetinjstvu, kao na primjer izbjegavanje tipičnih ženskih igara i aktivnosti, preferiranje muških umjesto ženskih učesnika u igri, kao i odbacivanje ili nezanimanje za tipične ženske interese na rutinski ili žestok i odlučan način mogu biti znakoviti. Te bi stvari trebalo gledati kao pokazatelje koji govore o načinu na koji djevojčica vidi i prihvaća sebe kao žensku osobu u djetinjstvu.

Imajte ipak na umu da višegodišnje istraživanje koje je proveo Dr. Rekers pokazuje da su kratke epizode ulaska u igru suprotnoga spola samo dio učenja o tomu kako biti djevojčica. Osim toga, sve ovo samo za sebe ne stvara predispozicije za žensku homoseksualnost u kasnijem životu.¹¹

Poremećeni odnosi majke i kćeri

Povrede koje nastaju narušavanjem ove veze mogu početi veoma rano u životu. Paulkova ovako postavlja mogući scenarij:

U najranijemu razdoblju života, od rođenja do druge i pol godine starosti, djevojčica se vezuje za primarnoga negovatelja, učeći da je majka pouzdana i sigurna... Ovim procesom mala djevojčica se usko povezuje s majkom. Kao što možete zamisliti, zanemarivanje od strane majke ili primarnoga negovatelja može unijeti nered u taj očekivani ishod. Umjesto da se nauči sigurnosti te da je negovatelj pouzdana figura, djevojčica umjesto toga može dobiti poruku da kod majke (ili druge osobe) nema pouzdanosti. Posljedica toga može biti da se odluči ne identificirati s majkom niti joj vjerovati.¹²

Paulkova dodaje da majke koje emocionalno nisu zdrave imaju tendenciju postavljati vlastite potrebe ispred potreba djevojčice u razvoju. «Ili pak majka svojoj kćeri nije emocionalno dostupna. Emocionalno odbacivanje je za malo dijete zastrašujuće iskustvo.»¹³

Svoj sažetak na temu poremećenih odnosa između majke i kćeri, autorica zaključuje citirajući Dr. Elaine Siegel iz njezinoga istraživanja provedenoga na ženama koje su se izjasnile za istospolnu privlačnost. «Kćeri se izuzetno detaljno sjećaju kako su često emocionalno odbacivane i kako su nastojale ugoditi majkama. Naravno, za neuspjeh u tomu u potpunosti su krivile sebe.»¹⁴

Nezdravi odnos oca i kćeri

Tijekom normalnoga razvoja, djevojčica se prvo uči sigurnosti u odnosu s majkom, a sljedeća velika avantura je prihvaćanje nježnoga tatinog zagrljaja.

Otac bi djevojčici trebao pokazivati njezinu vrijednost ženske jedinke, izražavajući koliko ju cijeni i voli. Nažalost, neki očevi nisu u stanju pružiti sigurno okruženje, ili su pak emocionalno nedostupni, pa kod svoje kćeri ne potiču tu «radost ženskosti.» Ako otac zlostavlja suprugu, ako mu na neki način kćerina ženskost predstavlja prijetnju, ili ako zlostavlja samu kćer, šanse da će ona uživati u svojem ženskom identitetu su smanjene. Ako je otac neprijateljski nastrojen, ako je zlostavljač ili nije emocionalno dostupan, on time svojoj kćeri šalje negativnu poruku vezano za ženski identitet.¹⁵

A to pak može dovesti do poremećaja spolnoga identiteta, koji potom potpaljuje plamen istospolne privlačnosti.

Osobni temperament

Svako se dijete rađa s osobnošću koju mu je Bog dodijelio. Roditelji često od djevojčica očekuju da budu nježne, tihe i popustljive, a kada one to nisu, neki roditelji ne znaju što bi. Kćeri im se ponekad osjećaju povrijeđenima i odbačenima.¹⁶ Ako je djevojčina osobnost ranjiva, vjerojatnost kasnije otvorenosti za lezbijstvo se uvećava.

Žensku homoseksualnost pokreću neseksualni, emocionalni i međuljudski deficiti koji se često – ali ne i isključivo – temelje na jednome ili više (prethodnih) preduvjetnih čimbenika... molim vas da držite na umu kako je homoseksualnost kompleksna pojava, te da kombinacija različitih aktivnih čimbenika dovodi do toga stanja. Pretjerano je pojednostavljen pristup pripisivanja glavnoga utjecaja bilo kojemu zasebnome čimbeniku. Svaki

preduvjetni čimbenik kojega ovdje navodimo, kao i ostali o kojima nije bilo govora, može uništiti djevojinu zdravu percepciju ženskoga identiteta, i često na kraju dovesti do istospolne privlačnosti.¹⁷

52. Možete li mi pomoći da bolje shvatim lezbijsku problematiku? Čini mi se tako kompliciranom – daleko kompleksnijom negoli je to muška homoseksualnost.

Dok sam provodio istraživanja za nastanak ove knjige, naletio sam na sjajan članak pod naslovom «*Understanding the Lesbian Client*,» koji mi je pomogao da objasnim «specifične karakteristike ženske homoseksualne veze.»¹⁸ Autorica teksta, Andria L. Sigler-Smalz, radila je s mnoštvom ljudi koji se bore s problemima spolnoga identiteta, kako muškarcima, tako i ženama.

Ona započinje s objašnjenjem da ne postoje dva iskustva dviju različitih žena koja će rezultirati identičnom etiologijom. Međutim, neki zajednički problemi uočljivi su u životu žena koje se identificiraju kao lezbijke – a to su problemi koji nisu karakteristični za muške homoseksualce.

Slijedi odlomak iz njezinoga detaljnog i pronicljivoga članka. Taj će vam tekst pomoći da sebi razjasnite kompleksnu dinamiku koja se često povezuje s lezbijstvom, i koja se razlikuje od situacije s muškom homoseksualnošću:

Prva stvar – koja ujedno odražava i temeljnu razliku između muškaraca i žena – je da seks i spolna privlačnost nisu nužno ključne komponente lezbijske veze. U mnogim je slučajevima uloga seksa minorna, a ponekad je čak ni nema. Umjesto toga, najcjelovitija tjelesna aktivnost je grljenje i izražavanje bliskosti. U slučajevima kada je spolni odnos kritično važna komponenta, to je stoga što on simbolizira emocionalnu intimnost... Za homoseksualne žene emocionalna privlačnost ima daleko kritičniju ulogu negoli ju ima spolna privlačnost... Nadalje, takve veze kao da imaju sposobnost izrazito snažne vezanosti. Ipak, pobliže ispitivanje otkriva načine ponašanja koji ukazuju na krhke međuljudske veze prepune straha i tjeskobe. Suštinski konflikti vide se iz učestalih tema vezanih za formaciju identiteta. Na primjer, vidimo strah od napuštanja i/ili potpunog obuzimanja, borbu vezanu za moć (odnosno bespomoćnost) i kontrolu, i želju za međusobnim prožimanjem kako bi se postigao osjećaj sigurnosti i važnosti...

Ženske homoseksualne veze više su sklone društvenome isključivanju negoli uključivanju, a ženski par nerijetko reducira kontakte s članovima obitelji i nekadašnjim prijateljima. To postupno isključivanje ima za cilj osiguravanje kontrole i štiti od razdvajanja i eventualnih prijetnji za taj krhki odnos...

Nije neobično da lezbijske ljubavnice međusobno pokazuju stav koji govori «*nema mi života bez tebe*.» Izvjesna klijentica mi je jednom rekla, «Ne znam kako bih preživjela bez nje. Prije negoli je ušla u moj život bila sam tako prazna. Ona je sada cijeli moj život.»¹⁹

Razumijevanje suštinskih ženskih potreba bit će veoma korisno onima koji žele pomoći voljenoj osobi pogođenoj lezbijstvom da shvati kako koristi krivotvorena rješenja za svoje legitimne potrebe. Kada se te potrebe zadovolje istinski bezuvjetnom ljubavlju i prihvaćanjem, njezina želja da ih zadovolji istospolnim odnosom nestat će i ostaviti prostor za Onoga koji ljubi njezinu dušu, kako bi On zauzeo Svoje pravo i apsolutno mjesto.

53. Primijetio sam da mnoge lezbijke izgledaju muškarački i neženstveno. Zašto je tomu tako?

(Moja druga draga prijateljica je Melissa Fryrear. Čast mi je raditi s Melissom u udruzi *Focus on the Family*. Njoj je najdraže svjedočiti o silnome djelu koje je Gospodin izveo u njezinome životu. Omogućio je da se njezina istinska unutarnja ljepota pokaže i na njezinoj vanjštini. Gospodnje iscjeljenje je očigledno. Vjerujte mi – vidio sam slike! Slijedi njezina priča o Božjoj sili iscjeljenja.)

S majkom sam stajala u redu restorana za samoposluživanje. Bilo mi je tada devetnaest godina i vratila sam se iz koledža kući za božićne praznike. Majka i ja cijeloga smo dana obavljale razne zadatke i u tome smo se trenutku samo zaustavile da na brzinu nešto prezalogajimo. Čovjek za pultom preuzeo je majčinu narudžbu te se potom okrenuo prema meni i obratio mi se, «Izvolite, gospodine?» Kad sam mu odgovorila visokim ženskim glasom, vrlo je brzo shvatio da sam djevojka a ne nekakav muškarac. Ni majci ni meni ta situacija nije bila smiješna.

Njoj je bilo neugodno što joj jedina kći izgleda poput muškarca, a iako sam ja osjećala zadovoljstvo činjenicom da me se ne percipira kao ženu, bila sam do boli odgovorna za majčinu nelagodu.

No to nije bilo prvi put da me netko pogrešno percipira kao muškarca, a svakako nije bio ni posljednji. Tijekom deset godina koje sam proživjela kao lezbijka, češće se događalo da me zamijene za muškarca negoli da me prepoznaju kao ženu. Izvana sam izgledala veoma muškarački. Odijevala sam ili mušku ili potpuno androgenu odjeću. Omiljena *uniforma* mi se sastojala od muških traperica i prevelike košulje na kopčanje. Kosu sam šišala veoma kratko, nokte rezala do samih jagodica, a šminka je za mene bila tabu. Čak sam si stavljala i mušku kolonjsku vodu. Trudila sam se iz svojega izgleda eliminirati svaki trag ženstvenosti. A nisam bila nikakva iznimka. Anne Paulk, bivša lezbijka i autorica knjige *Restoring Sexual Identity: Hope for Women Who Struggle with Same-Sex Attraction*, pratila je 265 žena u procesu nadvladavanja lezbijstva. Tim proučavanjem je uvidjela da su se 87% tih žena u djetinjstvu deklarirale kao «*muškobanjaste*,» njih 61% u nekome je trenutku djetinjstva doživjelo da ih se brka s dječacima, a skoro 90% ispitanica osjećalo je nesigurnost ili izrazito nezadovoljstvo vlastitim ženskim spolom.²⁰

Većina *gej* žena izgleda muškarački iz nekolicine razloga. Svoju sam *lažnu muževnost* nosila kao kakav bojni oklop kako bih se zaštitila. Nakon što me jedan muškarac silovao, nisam htjela da me muškarci ikada više zamijete, a još manje da im budem privlačna. Smatrala sam da je to opasna zona. Odijevanje u mušku odjeću također mi je davalo određeni osjećaj snage i moći – osjećaj koji je oprečan stanju žrtve. Također sam više cijenila muževnost negoli ženstvenost. Mrzila sam vlastitu ženskost i prezirala sve što je vezano za nju. Znala sam dobro da nisam nikakav muškarac, iako sam priželjkivala biti muško, tako da je muška odjeća potpirivala tu nutarnju želju.

Što je najčudnije, također sam mislila da ću lezbijkama biti fizički privlačnija budem li izgledala poput muškarca. Naravno, veliku većinu žena (njih 96 do 98 posto) uistinu privlače muškarci, a tako i treba biti. Iz toga sam zaključila da ću, budem li izgledala kao muškarac, možda privlačiti žene. Ta logika nema nikakvoga smisla. *gej* žene ne privlače muškarci, nego druge žene. Međutim, nastojala sam zadovoljiti lažni ideal muškosti. Izgled muškarca i veza sa ženom pružali su mi upravo takav osjećaj.

Danas se pak ponosim svojom ženskošću i ženstvenošću. Već me godinama nisu zamijenili za muškarca! Moja se *uniforma* danas sastoji od suknji, bluza i cipela s visokim potpeticama. Svida mi se moja duga kosa, a osjećam se dobro i kada se našminkam. Ipak, te vanjske promjene ne čine me ženom. Neke od najženstvenijih žena koje znam ne šminkaju se niti nose uske hlače. Za mene je danas moj vanjski izgled odraz nutarnjega osjećaja. Bog me stvorio kao ženu, i to je dobro!

54. Ponekad kada me neka žena emocionalno privlači, osjećam i seksualno iskušenje. Kako se nositi s takvim mislima?

(Za ovaj odgovor pomoć sam potražio izravno od Janelle Hallman – jedne od najistaknutijih stručnjakinja za područje problema spolnoga identiteta kod žena. Janelle je licencirana profesionalna savjetnica koja je radila sa stotinama žena koje se bore s istospolnom privlačnošću. Kao što ćete vidjeti, njezin odgovor je prepun istine, milosti i dobrote – a te odlike inače pokazuje u svemu što radi.)

Uživanje u društvu druge žene nije grijeh. Suštinski osjećaj privlačnosti potreban je dio svakoga zdravog prijateljstva. Nažalost, ponekad se dogodi da se takvi prirodni osjećaji naklonosti pobrkaju sa spolnom željom – posebice ako ste već otvorili vrata požudnim mislima ili spolnim aktivnostima s drugim ženama.

Mnogo toga možete poduzeti kako biste odijelili seksualne primisli od Bogom dane želje za međuljudskim odnosom. Kao prvo, zapamtite da ste vi mnogo više od samog seksualnoga iskušenja kojega osjećate. Žena ste koju je Bog stvorio kako bi željela, pa čak i trebala prijateljstvo i intimu s drugim ženama. Emocionalna težnja k drugoj ženi je dio Božjega plana. Naučite spoznati i prihvatiti taj dio sebe. Mislim da duboko u srcu čak i žudite za čistoćom i čednošću u vašemu odnosu. Suprotstavite se sramoti koja vam možda govori nešto drugo.

Kao savjetnica zamijetila sam da žene koje su nekoć bile lezbijke često izbjegavaju zadovoljiti želju da se upoznaju s drugom ženom, jer se boje nove emocionalne ovisnosti ili čak seksualnog povezivanja. Te su žene često uvjerene da su opasne zbog snažnoga utjecaja seksualnoga iskušenja. Nažalost, takvo izbjegavanje samo uvećava njihovu duboku osamljenost i potrebu, čineći ih pritom još ranjivijima za kakvu neprikladnu vezu u

budućnosti. Izbjegavanje nije nikakvo rješenje. Možda se neko vrijeme budete morali boriti s porivima, sve dok ne naučite odvojiti Bogom danu želju za prijateljstvom od spolnoga poriva, ali uvijek se sjetite da je ovo prvo zapravo istinita odlika vašega srca.

Kao drugo, zapitajte se zašto vas neka određena žena privlači. Možda vam se sviđa kako se odnosi s drugim ljudima. Možda vam se čini lijepom i ženstvenom. Možda osjećate njezinu snagu i karakter. Moglo bi se dogoditi da na kraju shvatite kako zapravo želite biti poput nje. Bez žurbe razmotrite što točno vidite da ta žena ima (kao na primjer, narav, način odnošenja, ili pak fizički izgled), a za što možda vjerujete da sami nemate. Ne možete prisvojiti nečije vrline, ali uz Božju se pomoć možete potruditi otkriti i razviti vlastite posebne odlike i kvalitete.

Treće što možete učiniti je razmotriti hipotetski što vjerujete da biste mogli iskusiti ili dobiti tjelesnim odnosno spolnim kontaktom s tom ženom. Ovo nipošto *nije* poziv na senzualno maštanje, nego na dublju analizu vlastitoga srca. Kada moje klijentice poduzmu ovaj korak, uglavnom se iznenade činjenicom da zapravo uopće ne mare za seksualni čin, nego samo očajnički žele osjećati da ih netko voli, prihvaća i pazi na njih. Kada god smo u stanju razdvojiti ove suštinske težnje od površne želje za seksom ili spajanjem s drugom osobom, možemo početi nalaziti zdrav i pobožan način ispunjenja tih težnji. Puka seksualna veza, ili pak ona koja stvara emocionalnu ovisnost, na kraju biva samo krivotvorina istinske ljubavi koju tražimo.

Četvrti korak je potražiti mudar savjet. Razgovarajte o svojoj spremnosti da održite zdravo i otvoreno prijateljstvo s tom ženom. Iskreni prijatelji koji znaju raspoznati situaciju bit će vam od velike pomoći. Možda vam budu savjetovali da ne ulazite u to prijateljstvo, osjete li da se možda i ta druga žena bori sa sličnim problemom i zbunjenošću. Možda na ovoj točki vašega napretka nije moguće izbjeći ponovno padanje u stare, nezdrave načine odnošenja s drugima. I vi i ta druga žena vrijedne ste ljubavi i poštivanja u najčistijem obliku. Čuvanje vlastitoga srca – a možda i njezinoga – dubok je način pružanja ljubavi i sebi i njoj. Ustraje li snažna seksualna želja za njom, možda budete morali zatražiti pomoć profesionalnoga savjetnika koji će vam pomoći da istražite dublje potrebe i uvjerenja pod površinom ovih iskušenja.

S druge strane, vaš prijatelj i savjetnik možda vas potakne da provedete više vremena s tom ženom, kako biste uistinu upoznali njezinu stvarnu osobnost. Možda vam to isprva bude zastrašujuće, stoga napređujte korak po korak. Uz podršku prijatelja od povjerenja, obratite se ženi koja vas zanima, uz stav koji kaže da joj imate što ponuditi. Često se događa da su moje klijentice šokirane idejom da bi one mogle biti te koje drugoj osobi donose blagoslov, umjesto da ga uvijek samo primaju.

Kraljeva ste kći, stvorena na sliku i priliku veličanstvenoga dobrog Boga, pozvana da korača s drugima kao subaštinica i sestra u Kristu. S ovom istinom uza se, možete s pouzdanjem ulaziti u prijateljstva koja vam je Bog pripremio, i otkriti da možete biti divna prijateljica.

(Dodatne informacije o Janelle i njezinoj mudrosti vezano za ženske probleme, posjetite www.JanelleHallman.com.)

55. Zašto neke žene postaju lezbijke nakon stupanja u brak?

Općenito govoreći, rijetko se događa da žene ostavljaju muževe zbog neriješenoga problema istospolne privlačnosti.

Ipak, žene koje nikada nisu osjetile, niti čak pomislile na emocionalnu ili spolnu privlačnost druge ženske osobe, mogu se ponekad naći na ovome stranom teritoriju kada se pokaže da im u braku nisu zadovoljene emocionalne potrebe.

Takav nedostatak emocionalnoga zadovoljenja potiče ih da izvan braka potraže *nekoga tko će ih razumjeti*. Ženama treba netko za razmjenu emocija, razgovor i osjećaj sigurnosti. Mnogo je muževa koji zbog nerazumijevanja – ili što je još gore, zbog nebrige – tjeraju svoje supruge da se same pobrinu za sebe.

Ako suprug ne zadovoljava ženine potrebe, ona može pronaći drugu ženu (ili drugoga muškarca) u uvjerenju da će ta druga osoba to učiniti. Ako je pak ova druga žena nesigurna, nema podršku, nezdrava i neafirmirana po pitanju svojega ženskog identiteta, situacija može postati tragična.

Sve je više žena (čak i unutar crkve) koje se nalaze u neprikladnim emocionalnim vezama koje se mogu razviti u spolni odnos. Iako mnoge od takvih veza nikada ne prijeđu granicu seksualne čistoće, nanosena šteta još je uvijek veoma opipljiva. Bilo koja žena koja ostavi svojega muža (radilo se o njegovoj krivici ili ne), kako bi na krivi način zadovoljila svoje emocionalne potrebe, još je uvijek odgovorna za svoje odluke i požet će žetvu sramote, krivnje i još većega udaljavanja od svojega supruža.

Dodatne informacije o problemu veza koje se definiraju kao emocionalna ovisnost, pročitajte tekst Lori Rentzel, *Emotional Dependency*.²¹

56. Kako je moguće da spolno zlostavljanje može i muškarce i žene navesti na homoseksualnost? Zar po nekoj logici ne bi bilo vjerojatnije da će zlostavljani muškarci biti heteroseksualni?

Ovo je logično pitanje. Kratka rasprava o različitosti reakcije muških i ženskih osoba na spolno zlostavljanje možda vam pomogne da bolje shvatite ovu očiglednu proturječnost. Iako je spolno zlostavljanje emocionalna trauma za dječake, njima ono često zna donijeti i određenu tjelesnu ugodu. Kada dječaci prolaze kroz takvo zlostavljanje, mnogi od njih doživljavaju osjet koji im fizički pruža nekakvo zadovoljstvo. S druge strane, većina žena takvo iskustvo opisuje kao agresiju, nasilništvo, traumu i nanošenje boli.

Djevojčice koje su doživjele silovanje često se boje muškaraca i muškosti. Stoga se takve žene okreću k drugim ženama iz straha od muškaraca, a dječaci koji prihvaćaju homoseksualnost često tako postupaju u potrazi za «ugodom» koju su iskusili. Zlostavljanje narušava formiranje spolnoga identiteta kod oba spola.

7.

Odgovori za one koji žele promjenu

Put izlaska iz homoseksualnosti je dugačak i često naporan, ali nagrade su zato velike. Mnogi koji su tim putem prošli prije vas kažu da se radi o bitci kakvu nikomu ne bi poželjeli, ali nakon svega su zahvalni zbog onoga što su na tome putovanju naučili. Time su dobili sve ono što u životu najviše cijene – obitelj, prijatelje, zajedništvo s drugim vjernicima, a što je najvažnije, ovisnost Kristu i blizak odnos s Njime, kakav nikada ne bi bili u stanju postići bez ove bitke. Život bez iskušenja ne postoji ni za koga s ove strane života, ali život u pobjedi upravo ovdje i već sada moguć je svim ljudima. Možete postati čovjekom Božjim ili ženom Božjom, kako je Bog to oduvijek želio za vas. A krajnja nagrada vidi se u Njegovome obećanju: «Tako će pobjednik biti odjeven u bijele haljine i neću izbrisati imena njegova iz

knjige života i priznat ću ime njegovo pred Ocem svojim i anđelima njegovim» (Otkrivenje 3:5).

57. Mogu li se homoseksualci uistinu promijeniti?

Ako vjerujete u svemogućega Boga, očigledni odgovor na ovo pitanje je najglasnije moguće «DA!» U šestome poglavlju Prve Poslanice Korinćanima to se jasno i veličanstveno iskazuje objavom da homoseksualci slobodu mogu pronaći u onome životnome izrazu kojeg nalazimo u prvome dijelu jedanaestoga retka: «To evo, *bijahu* neki od vas.» Nakon navođenja niza grijeha s ciljem usmjeravanja na našu potrebu za Kristovim oprostjenjem, Pavao objavljuje ovu istinu koja važi za cijelo čovječanstvo – koji god bio grijeh koji muči pojedinu osobu – činjenicu da je istinska promjena moguća kroz Krista.

Međutim, stvar nije tako jednostavna u slučaju ljudi koji se godinama mole tome istom Bogu da ih oslobodi neželjene homoseksualnosti – i još uvijek doživljavaju poraz pred vlastitim željama.

Takvim ljudima – a i ja sam bio jedan od njih – božanski potencijal za promjenu izgleda samo kao puko sanjarenje. Oni su ti koji prvo moraju doživjeti Isusovu ljubav kroz odnos s prijateljima i bliskim osobama. Samo će tako ikada biti u stanju povjerovati u silu otkupljenja Isusa Krista.

A što je s onima koji se osobno ne bore s homoseksualnošću, nego su jednostavno pali u zamku plana i programa *gej* aktivista? Kako njih uvjeriti da je promjena moguća? Dobro je započeti sa znanstvenim pristupom, jer su najnoviji rezultati istraživanja potkrijepili Božje obećanje o slobodi, a dolaze od najmanje očekivane strane – od Dr. Roberta Spitzera. Možda ste već čuli za njega: Zapravo je jedan do začetnika pokreta koji se unutar psihijatrijske zajednice zalagao za ukidanje definicije homoseksualnosti kao poremećaja (vidi 98. pitanje). Dr. Spitzer kaže, «Godine 1973 suprotstavio sam se prevladavajućemu krutom stavu unutar moje profesije, pokrenuvši inicijativu da se homoseksualnost ukloni s popisa psihijatrijskih poremećaja. Zbog toga su me liberali i *gej* zajednica poštovali.»¹

Međutim, godine 2001 to je njihovo poštovanje izgubio jer je objavio rezultate novoga proučavanja koje je imalo pokazati mogu li ljudi koji ne žele biti homoseksualci uistinu učinkovito promijeniti spolnu orijentaciju. Njegovo otkriće bilo je u suglasju s ranijim rezultatima Irvinga Biebera koji je zaključio da, «terapijski rezultati našega istraživanja pružaju dobre razloge za optimizam. Mnogi su homoseksualci postali isključivo heteroseksualni... Iako je takvu promjenu na nekima možda lakše provesti negoli na drugima, naše je mišljenje da je heteroseksualna promjena moguća svim homoseksualcima koji su izrazito motivirani za promjenu.»²

Spitzer je to ovako formulirao: «Pokazalo se da je kod mnogih došlo do značajnih promjena i u spolnome uzbuđivanju i maštanju – a ne samo u ponašanju.» Nažalost, ti su ga zaključci izložili bijesu onih *gej* aktivista čije ciljeve on još uvijek izrazito podupire:

Sada, 2001 godine, nalazim se u položaju preispitivanja novoga krutoga stava. Zbog toga me izazova neki percipiraju kao neprijatelja *gej* zajednice, kao i mnogih pripadnika psihijatrijske i akademske zajednice. Pretpostavka koju danas preispitujem je sljedeća: da je svaka želja za promjenom spolne orijentacije uvijek rezultat društvenoga pritiska, a nikada rezultat racionalnoga i svjesnoga određivanja vlastitih ciljeva. Tim novim *politički korektnim uvjerenjem* tvrdi se da je pojedincu koji je godinama bio predominantno homoseksualan nemoguće primijeniti spolnu orijentaciju – i to ne samo spolno ponašanje, nego i osjećaj privlačnosti i maštanje – i postati heteroseksualan. Mnogi stručnjaci čak idu tako daleko da tvrde kako je neetično da profesionalac s područja mentalnoga zdravlja na zahtjev pacijenta poduzima takvu psihoterapiju.³

Dakle, je li promjena moguća? Da, ali bilo da homoseksualac u potrazi za promjenom traži odgovore u nepristranome psihološkome istraživanju – poput Spitzerovoga – ili pak u nepobitnoj biblijskoj istini koju vidimo u 1 Poslanici Korinćanima, ta osoba mora biti izrazito

motivirana i mora čuvati «nepokolebljivu vjeru nade jer je vjeran Onaj koji daje obećanje» (Hebrejima 10:23).

58. Kako osoba koja se bori s homoseksualnošću postaje heteroseksualna?

Nema jedinstvene metode za sve kako bi došlo do ove promjene. Taj je proces raznovrstan baš kao što su to i osobe koje se u njega upuštaju. Ipak, postoje neke zajedničke točke koje označavaju put nadvladavanja istospolne privlačnosti i prihvatanja heteroseksualnoga identiteta.

Kao što sam već spomenuo u odgovorima na druga pitanja u ovoj knjizi, cijeli je niz uzroka koji mogu dovesti do toga da bilo koja osoba prihvati homoseksualnu orijentaciju, uključujući i stvaranje poremećaja spolnoga identiteta u ranom djetinjstvu, ismijavanje vršnjaka, nedostatak povezivanja i identifikacije s vršnjacima svojega spola, poremećeni odnos bilo s majkom ili pak s ocem, kao i spolno zlostavljanje. Kako bi došlo do učinkovite promjene, ovi korijenski problemi moraju se razotkriti, iščupati i zamijeniti – što je proces koji se često najbolje izvodi uz osobno savjetovanje ili uključivanje u rad udruge *Exodus International* ili nekoga sličnoga društva. Osobno proučavanje problema i analiza su nužni, ali najčešće nisu dovoljni sami za sebe. Homoseksualac koji želi promjenu trebat će podršku, a dio te podrške može doći i od strane dobre mjesne crkve. Oni koji se integriraju i uključe u rad crkve najčešće dobiju ubrzanje u svojem procesu promjene.

Ako vam je cilj promijeniti se, vidjet ćete da tijelu Kristovome imate mnogo toga za dati. Gospodin vas je nadario i želi vas potaknuti da i vi dajete Njemu i onima koje On ljubi. Nemojte ni na trenutak nasjesti na sotonsku varku kojom vas pokušava uvjeriti da je «vaš slučaj drugačiji» ili da ste svoju vrijednost za kraljevstvo Božje na zemlji «poništili» svojim nekadašnjim životom. «Ta neopozivi su dani i poziv Božji» (Rimljanima 11:29).

Jednom kada shvatite koji su ključni čimbenici na djelu u vašoj bitci protiv istospolne privlačnosti, od presudne je važnosti skovati plan obračunavanja s njima. Ali, prije negoli poduzmete taj korak, pronađite grupu od tri do pet osoba vašega spola kojima ćete se moći povjeriti i od kojih ćete moći zatražiti pomoć, molitvu i pozivanje na odgovornost. Suočavanje s čimbenicima koji dovode do homoseksualnosti može na vidjelo izvući stare rane, pa će vam na tome putu trebati pomoć prijatelja.

Čimbenici koji doprinose problemu mogu se ovako sumirati: Erotizirate nezadovoljene emocionalne potrebe. Stoga proces iscjeljenja uključuje pronalaženje pravih načina zadovoljavanja tih legitimnih potreba kroz zdrave aktivnosti i odnose. Dok budete tako postupali, vidjet ćete kako se želja za neprikladnim aktivnostima i odnosima jednostavno otapa i nestaje.

Sjećam se da sam u ranoj fazi mogega iscjeljenja otkrio bolne uspomene na to da se tijekom odrastanja nikada nisam osjećao prihvaćenim od strane drugih dječaka. Na njihovome području nije mi bilo ugodno. Tako sam, uz ohrabrenje Jeffa Konrada, mogega najboljeg prijatelja i autora knjige *You Don't Have to Be Gay*, krenuo *ususret* svojim strahovima. Počeo sam se, uz nemalu količinu strepnje, približavati situacijama kakve bi me godinama ranije skamenile od straha. Još su mi uvijek izgledale zastrašujućima, ali sam na kraju iz njih izlazio s osjećajem samopouzdanja, sigurnosti, i s pozitivnim stavom vezano za sebe u svijetu muškaraca. Nakon nadvladavanja nekog od tih strahova zamijetio bih da bi prošli čitavi tjedni bez seksualnoga iskušenja, i to bez velikog ili skoro ikakvoga napora s moje strane. Što se tu zapravo događalo? Odgovor je da sam sada svoje potrebe zadovoljavao na pravi način, umjesto da tražim prolaznu utjehu u seksualnome iskustvu.

Svaki *gej* muškarac ili žena koji se žele promijeniti moraju shvatiti da taj proces nije lagan. Pismo nas potiče da prije upuštanja u bilo što prvo procijenimo trošak (Luka 14:28). Rješenje ovoga procesa može potrajati godinama, stoga budite strpljivi.

Ne možete očekivati da će već sutra sve biti riješeno. Zapravo, i nakon skoro 20 godina još uvijek vidim da Gospodin želi iscijeliti neke dijelova mog života, dok me postupno oblikuje u muškarca kakav želi da budem.

Detaljniji uvid u sam proces iscjeljenja potražite u knjizi *Coming Out of Homosexuality*, autorskoga tandema Davies i Rentzel. Knjigu je na engleskome objavila izdavačka kuća *InterVarsity Press*.

59. Upravo sam počeo istraživati podatke o procesu iscjeljenja. Koji program vam se čini najuspješnijim?

Ovo je uobičajeno pitanje osoba koje su se nedavno odlučile osloboditi homoseksualnosti. Ipak, problem je u tomu što ne postoji jedan općeniti odgovor jer su programi, metode i tehnike jednako raznoliki kao što su to i osobe kojima treba pomoć. Mark Yarhouse i Lori Burkett slažu se s ovim zaključkom, što se vidi i u njihovoj knjizi *Sexual Identity*:

Nema pristupa koji je idealan za baš svakoga, niti će neki određeni pristup pomoći baš svakomu. Suprotno popularnome uvjerenju, ne postoje neke sistematske čudesne vježbe vršenjem kojih se postiže «iscjeljenje» od homoseksualnosti. Svaka je osoba jedinstvena. Svi smo mi različiti, baš kao i naši otisci prsta, i svatko od nas pred prijestolje milosti ponizno donosi gomilu isprepletenih iskustava i postupaka koji utječu na svaki dio našega života. Borba s istospolnom privlačnošću bit će u nekim slučajevima slična, ali ipak izrazito različita kod svake osobe, a takvo će biti i vaše napredovanje prema specifičnim životnim ciljevima.⁴

Prije negoli procijenite opcije koje su vam dostupne, razmislite o dvjema stvarima: Kao prvo, morate biti nepokolebljivi i odlučni u tome procesu, koliko god bio bolan, naporan ili dugotrajan. Kao drugo, morate shvatiti da nema metode, procesa ili tehnike koje bi bile važnije od srca koje je Bogu poslušno i predano.

Ali, postoje uistinu razne vrste podrške. Neke, koje se ponekad nazivaju «grupama za navraćanje» zapravo su terapijske grupe koje zahtijevaju malo predanosti, izuzev navraćanja kada vam je do toga. Druga vrsta grupa, koje se ponekad nazivaju «predanim grupama», podrazumijeva daleko konkretnija pravila. Učešće u takvoj grupi često podrazumijeva i informativni razgovor, određeno financijsko sudjelovanje, i izraženu odlučnost u prisustvovanju, kao i proučavanju. Takve grupe često traju određeni period vremena – najčešće do šest mjeseci – a vaše prisustvo na velikoj većini sastanaka je obavezno. Takav grupni rad bit će učinkovit jedino ako ste voljni prihvatiti stroga pravila ponašanja i ako ste se u prisutnosti drugih spremni suočiti sa svojim bolima, tajnama i sumnjama.

Ako vam niti jedna od ovih opcija ne zvuči prihvatljivo u ovome trenutku, možete se odlučiti i za terapiju u vidu jedan-na-jedan. Ali zapamtite, nema toga terapeuta koji bi bio dovoljan sam za sebe. Mnogo je dobrotornih psihologa koji jednostavno nisu dobro potkovani na području kompleksnih problema koji upravljaju spolnim identitetom. Tu biste i sami morali obaviti velik dio istraživanja: Kolikome je broju osoba s homoseksualnim problemom taj-i-taj psiholog pomogao? Kakvo je njegovo uvjerenje o homoseksualnosti, korijenima istospolne privlačnosti, procesu promjene i oporavku? Ako se stavovi određenoga psihoterapeuta kose s Božjom Riječju, zaobiđite ga.

Među drugim opcijama su i programi koji nude tretman uz boravak – kako kratkotrajni, tako i dugotrajan. Svakako istražite koji su preduvjeti za ulazak, kao i opis programa i njegov tematski sadržaj.

Stvar koju valja imati na umu dok istražujete dostupne opcije je da vrlo slične vrste grupa mogu imati različit pristup. Neki programi pristupaju homoseksualnosti s kliničkoga gledišta, dok drugi pak zauzimaju više duhovan stav. Molim vas da zapamtite kako među njima ni jedan nije bolji, a drugi lošiji. Međutim, grupa za koju se odlučite – bez obzira na način, tehniku ili pristup – nikada ne smije biti u suprotnosti s biblijskim učenjem i istinom.

60. Upravo sam odlučio osloboditi se homoseksualnosti. Što bih sve trebao znati? Što ste dosad vidjeli u životu onih koji su u tomu uspjeli?

Nemojte se zavaravati – oslobođenje od homoseksualnosti nije lak posao. Mnogo je homoseksualnih ljudi koji *započnu* s procesom iscjeljenja, ali potom odustanu kad zagusti. Sjećam se svoje prve konferencije *Exodus Internationala*, u ljeto godine 1990, u Teksasu. Bio mi je to jedan od najtežih trenutaka u životu. Upravo sam bio napustio jedino društvo koje sam poznao dvanaest godina. Užasno su mi nedostajali moji *gej* prijatelji, dok mi se istovremeno činilo da nimalo ne napredujem u suzdržavanju od homoseksualnih aktivnosti. Molio sam da tu, na toj konferenciji, pronađem neka praktična sredstva koja će mi pomoći u borbi, ili barem kakvu lampu uz pomoć koje ću lakše napredovati kroz tamu. S konferencije sam se pak vratio s nečim još važnijim, nečim za što je Bog znao da mi treba – s nadom! Godinama kasnije imao sam priliku govoriti na jednoj od konferencija *Exodus Internationala*. Dok sam u molitvi tražio smjernice za svoj govor, Gospodin me podsjetio na ono što sam tako očajnički želio na početku svojega procesa iscjeljenja. Stoga sam, u želji za nečim konkretnim – nečim što bi mi pomoglo da procijenim svoje stanje i napredak – dobio i konkretnu ideju. Prisutne na konferenciji *2002 Exodus International* upoznat ću s pet glavnih karakteristika onih koji pronalaze trajnu slobodu od homoseksualnosti.⁵

Popis od spomenutih pet karakteristika zasnovao sam ne samo na vlastitome iskustvu, nego i na savjetima stručnjaka kao što su Bob Davies, direktor udruge *Exodus International* i autor niza knjiga na tu temu; Frank Worthen, autor i suosnivač udruge *Exodus International*; njegova supruga Anita, autorica knjige *Someone I Love Is Gay*; Sy Rogers, nekadašnji predsjednik odbora *Exodus Internationala* i svjetski poznati govornik; Jeff Konrad, autor knjige *You Don't Have to Be Gay* i čovjek čija mi je bezuvjetna ljubav pomogla da se izvučem iz homoseksualnosti; i Anne Paulk, autorica glavne knjige o ovoj temi za žene, *Restoring Sexual Identity*.

Evo što smo svi mi odredili kao najčešće odlike onih koji se uspiju zauvijek ostaviti homoseksualnosti.

1. Prava motivacija

Tipični stav koji odražava ovu osobinu je nepokolebljiva odlučnost pri nadvladavanju homoseksualnog načina života. Morate očajnički htjeti promjenu. Autor knjige *Thoughts from the Diary of a Desperate Man* to ovako postavlja: «Kršćanstvo je vjera spasenja, stvorena za očajnike. Baš kao što je svijest o vlastitoj opasnosti nužna za svetost, tako je i osjećaj očaja, koji se manifestira u stalnoj slomljenosti i ovisnosti, u samome srcu vjernikova života u Kristu.»⁶ Odlomak iz Evanđelja po Marku 5:24-29 jasno prikazuje tu činjenicu kroz priču o očajnoj ženi koja je godinama bolovala:

Za njim je išao silan svijet i pritiskao ga. A neka je žena dvanaest godina bolovala od krvarenja, mnogo pretrpjela od pustih liječnika, razdala sve svoje i ništa nije koristilo; štoviše, bivalo joj je sve gore. Čuvši za Isusa, priđe mu među mnoštvom odostraga i dotaknu se njegove haljine. Mislila je: "Dotaknem li se samo njegovih haljina, bit ću spašena." I odmah prestane njezino krvarenje te osjeti u tijelu da je ozdravila od zla.

Mislite li da je očajnički željela iscjeljenje? Pogledajte samo kroza što je sve prošla. Više je nego vjerojatno da je bila anemična zbog gubitka krvi, koji je vjerojatno bio povezan s menstrualnim tegobama. Uz to, u ono je vrijeme žena s takvom bolešću svakako bila označena kao nečista, nedobrodošla u javnosti i vjerojatno predmet ozbiljnoga javnog osuđivanja. A ipak je ustrajala. Krenula je prema Isusu s takvim očajem da je On to odmah zamijetio. Dodirnula se Njegovih haljina i odmah dobila iscjeljenje.

Jeste li svjesni svoje očajničke situacije? Gledate li isključivo u Isusa, ili vam je pogled usmjeren i prema poznatome teritoriju vašega grijeha? Jeste li spremni podnijeti javno

ismijavanje od strane *gej* zajednice? To su samo neka pitanja koja sebi trebate postaviti vezano za vlastitu motivaciju.

2. Novi cilj

Jedini stvarni cilj koji podržava ustrajnost potrebnu za ovakvo putovanje sažima se u samo jednoj riječi – poslušnost. Ako ste odlučili postići heteroseksualnost a da pritom ne postignete poslušnost, šanse za neuspjeh su vam ogromne. To je stoga što oprečni ekstrem homoseksualnosti nije heteroseksualnost, nego *svetost*. A kada idemo ususret svetosti kako bismo postali više nalik Kristu, želje tijela nestaju, a mi polako dobivamo slobodu kakvu nikada ranije nismo poznavali. Ta sloboda *kod nekih* uključuje i heteroseksualne želje. Ako osjećate da ste u svojem odnosu s Kristom zakočeni i kao da jednostavno niste u stanju biti poslušni, zapamtite što o tomu kaže Jane Boyer, nekadašnja članica odbora *Exodus Internationala*: «Bog vam o Sebi neće otkriti još više istine, sve dok ne budete poslušni onomu što ste dosad već o Njemu spoznali.»⁷ Jeste li poslušni? Je li vaš cilj postići svetost ili heteroseksualnost?

3. Izmijenjeni odnosi

Osoba koja se uspješno rješava svoje homoseksualnosti ustrajno radi na zdravim međuljudskim odnosima – posebice na području iskrene, otvorene i izražene odgovornosti za vlastite postupke. Jakovljeva 5:16 nam kaže, «Ispovijedajte dakle jedni drugima grijehe i molite jedni za druge da ozdravite.» Istinsko iscjeljenje nalazi se u ispovijedanju i iznošenju svojih slabosti na svjetlo, bez obzira na stid ili strah koje pritom osjećamo. Zapamtite, naš Bog je Bog koji oprašta grijehe kada ih ispovjedimo. On nas za njih ne osuđuje.

4. Odlučno djelovanje

Idete li naprijed prema svojim strahovima ili pak sjedite i čekate da vam netko posluži iscjeljenje na srebrenome pladnju? Čitate li knjige, pamтите li retke iz Pisma, tražite li podršku aktivno i dosljedno? Druga Petrova 1:3-33 nudi praktične savjete onima koji su motivirani i žele uspjeti:

Božanska nas je snaga njegova obdarila svime za život i pobožnost. Time smo obdareni dragocjenim, najvećim obećanjima da po njima postanete zajedničari božanske naravi umakavši pokvarenosti koja je u svijetu zbog požude. Zbog toga svim marom prionite: vjerom osigurajte krepost, krepošću spoznaje, spoznanjem uzdržljivost, uzdržljivošću postojanost, postojanošću pobožnost, pobožnošću bratoljublje, bratoljubljem ljubav. Jer ako to imate i u tom napredujete, nećete biti besposleni i neplodni za spoznanje Isusa Krista. A tko toga nema, slijep je, kratkovidan; zaboravio je da je očišćen od svojih prijašnjih grijeha. Zato, braćo, to revnije uznastojte učvrstiti svoj poziv i izabranje: to čineći - ne, nećete posrnuti nikada! Tako će vam se bogato osigurati ulazak u vječno kraljevstvo Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista.

Želite li uspjeti? Tu vam je recept.

5. Druga vrsta strasti

Uspjeh u svladavanju homoseksualnosti – odnosno bilo kojeg grješnog načina života – skoro je nemoguće postići ukoliko želja vašega srca nije spoznati Krista i činiti ono što je Njemu ugodno. Druga poslanica Timoteju 2:3-4 ovako objašnjava tu žarku želju: «S njima se zlopoti kao dobar vojnik Krista Isusa. Tko vojuje, ne zapleće se u svagdanje poslove kako bi se vojskovođi svidio.»

Razmotrite ovaj primjer koji je doduše pomalo izvan konteksta. Davnih sedamdesetih godina prošloga stoljeća palestinska oslobodilačka organizacija (*PLO*) izvodila je niz otmica aviona, posluživši se tako terorističkim akcijama na isti način na koji to u novije vrijeme radi *Al Qaeda*. Tijekom jedne od tih otmica, izvjesnome je putniku pošlo za rukom uvući jednoga

od terorista u vrlo znakovit razgovor u vidu serije pitanja s ciljem podsjećanja na moguće posljedice njegovih djela ako bi ga vlasti uhvatile:

«Zar ne znaš da je policija alarmirana?»

«Zar ti nije jasno da će te uhvatiti?»

«Ne misliš li da bi zbog ovoga mogao umrijeti?»

«Zar se ne bojiš umrijeti?»

Otmičarov odgovor bio je vrlo jasan: «*Umro sam u trenutku kad sam se priključio Organizaciji.*»

Prijatelju, to je *strast* – iako upravljena u krivome smjeru, ali ipak strast. Kad bismo barem i vi i ja slijedili Krista tako srčano.

Preispitajte svoj život u svjetlu ovih pet odlika. Nemojte se osjetiti pobijedenima ako zaključite da vam nešto od toga nedostaje, nego se umjesto toga bacite na molitvu i zatražite od Gospodina da vam otkrije Svoje smjernice. Potom čekajte, slušajte i ostanite vjerni.

61. Što je sa stručnim profesionalcima na području psihoterapije? Jesu li terapeuti koji odobravaju mogućnost promjene otkrili neke čimbenike koji uvećavaju vjerojatnost pozitivnoga ishoda?

Neki čimbenici svakako povećavaju vjerojatnost za uspjeh u pokušaju da se osoba oslobodi homoseksualnosti. O tim se čimbenicima naveliko raspravljalo, provode se i dalje mnoga istraživanja, a činjenica je da oni svakomu uvećavaju šanse za postizanje slobode od homoseksualnosti.

Daleko najznačajniji čimbenik u predviđanju pozitivnoga rezultata je osobna motivacija. Studije su pokazale da postoji snažna korelacija između nepokolebljive motivacije i krajnjega ishoda. Čak je i sam Dr. Robert Spitzer, pokretač psihijatarske inicijative da se homoseksualnost ukloni s popisa psiholoških poremećaja, kasnije u svojim istraživanjima otkrio kako je ova korelacija izražen indikator uspjeha.⁸

Na ovome području rada nema mnogo profesionalaca koji bi bili stručniji od doktora Josepha Nicolosija. Radio je na slučajevima više od tisuću ljudi, i predsjednik je nacionalne udruge NARTH (*National Association for the Research and Treatment of Homosexuality*). Kako ja pak imam osobno iskustvo, ali ne i kliničke spoznaje, prepustio sam doktoru Nicolosiju govor o čimbenicima koji potiču uspješne rezultate.

Drugi indikatori za povoljnu prognozu su nedostatak sklonosti samosažaljenju, pozitivan stav prema sebi, nutarnja snaga za toleriranje stresa i frustracija. Heteroseksualne maštarije i težnje također su vrlo dobar pokazatelj. Uz to, što je snažnija povezanost s obitelji klijenta, to je i prognoza bolja...

Tradicionalne vrijednosti i osjećaj pripadnosti heteroseksualnome društvu također snažno potiču i stvaraju temelj s kojega osoba može preispitati vlastito homoseksualno iskustvo... Drugi čimbenici koji utječu na uspjeh tretmana su i sposobnost odolijevanja impulzivnome ponašanju i odgađanja ugođe, sposobnost postavljanja ciljeva, kao i moć razmatranja, verbaliziranja i učenja iz prošlih iskustava...

Muškarci koji su bili manje spolno aktivni imaju bolju prognozu. S obzirom na to da spolno djelovanje po svojoj prirodi stvara navike, što je klijent homoseksualno aktivniji, to je teži proces iscjeljenja...

Naposljetku, još su dvije odlike od neprocjenjive vrijednosti – od kojih je jedino važnija motivacija za promjenom – a to su *strpljenje* sa samim sobom i *prihvatanje* same naravi borbe koja se odvija unutar čovjeka.⁹

Dakle, bilo da se želite promijeniti, ili se pak borite za uspjeh neke druge osobe, ovo su odlike za koje je dobro moliti. Zatražite od Gospodina da ojača te karakteristike u vama, vašemu prijatelju ili osobi do koje vam je stalo. Uvijek se držite Kristovoga obećanja da vas nikada neće opteretiti više negoli to možete podnijeti, te da će vam uvijek pružiti neki izlaz ako bi došlo do negativnoga razvoja događaja (1 Korinćanima 10:13).

62. Je li masturbacija nešto što bi me trebalo brinuti?

Uobičajeno je da oni koji su u istospolnome seksu pronašli utjehu ili olakšanje zbog neriješenih problema spolnoga identiteta i dalje nastave imati izraženu potrebu za masturbiranjem još dugo nakon što su se prestali upuštati u takve spolne odnose. Mnogi tako postupaju dok se istovremeno pitaju griješe li pritom. Iako Biblija ne kaže izravno i nedvojbeno da je takvo ponašanje grješno, postoje dvije važne stvari koje nam valja razmotriti.

Prva se odnosi na pitanje je li masturbacija za Kršćanina ispravna ili pogrešna. Kod većine ljudi koji se upuštaju u masturbiranje – bilo da su homoseksualni ili heteroseksualni – uključeno je i veoma aktivno erotsko maštanje. Isus ne okoliša kada govori o stvarnosti grijeha u našem misaonome životu. «Tko god s požudom pogleda (*bilo koga*), već je s (*njome ili njime*) učinio preljub u srcu» (Matej 5:28). Stoga bi nam prvu brigu trebale predstavljati požudne maštarije koje idu uz masturbiranje.

Kao drugo, zapitajte se pomaže li masturbiranje vašemu iscjeljenju. Mnogi vjeruju da time umanjuju želje tijela ili ovisnost, nakon što se prestanu upuštati u spolne odnose s drugim osobama. Istina je upravo suprotna. Vidite, tijelo i um ne raspoznaju razliku između orgazma postignutog tjelesnim kontaktom s drugom osobom i onoga postignutog masturbiranjem uz seksualne maštarije. A koji je ishod? Nastavljate i dalje jačati te nezdrave seksualne želje i ponašanje, i time održavate ovisnost. Osim toga, masturbiranje se često koristi kao mehanizam opuštanja, utjehe i pomoći kod nošenja sa situacijom kada se osjećate neuspješnima ili kad vam je dosta suočavanja s osjećajima koje biste radije izbjegli. Međutim, proces iscjeljenja podrazumijeva učenje kako se izravno nositi s ovim osjećajima i kako pronaći zdravije načine podnošenja situacije. Tu nastupa istinska sloboda – sloboda od nedoličnoga ponašanja, uz zadovoljavanje zdravih želja pravim međuljudskim odnosima – odnosima koji mogu doprijeti do skrovitih uglova vašega srca za koje vam se to prije činilo nemogućim.

63. Hoće li moja nutarnja borba ikada potpuno prestati?

Ovo pitanje mori mnoge ljude koji nastoje nadvladati homoseksualne porive. Osobna motivacija uistinu pomaže kod predviđanja uspjeha, ali sam trud nije uvijek odgovor na sva pitanja.

Mark Yarhouse i Lori Burkett u svojoj knjizi *Sexual Identity* pišu:

Važno je razumjeti da uloženi trud ne može uvijek jamčiti uspjeh kod promjene spolne orijentacije. Mnogo je ljudi koji se godinama trude, emocionalno i financijski ulažu u program iscjeljenja kako bi na kraju barem povremeno ipak osjećali istospolnu privlačnost. Često ih povrijede Kršćani koji im kažu da se jednostavno nisu dovoljno potrudili, ili da jednostavno nemaju dovoljno vjere u Božje iscjeljenje... Iako vjerujemo da Bog može čudesno intervenirati u nečijemu životu, i time izmijeniti bilo kakvu situaciju, uključujući i neželjenu spolnu orijentaciju, u većini slučajeva Bog ne djeluje na takav način. Kao i kod većine drugih poremećaja koji kontroliraju osobni život, Bog može dati iscjeljenje, ali On to često radije ne čini. Ni u kojem zasebnome slučaju ne znamo zašto Bog dopušta da osoba i dalje živi s nekim poremećajem, ili čak više njih, ali znamo da nam Bog obećava da nas neće ostaviti dok prolazimo kroz kušnje.¹⁰

To važi i za moj osobni slučaj. Iako se iskušenja još uvijek povremeno jave, za mene su ona samo kao kakve dosadne mušice. Okome se na mene i gnjave me za trenutak pa ih otjeram i više ih nema. Moram sebe često podsjećati na činjenicu da sam u duhu novo stvorenje u Kristu (2 Korinćanima 5:17), međutim, u tjelesnome ću se svijetu i dalje susretati s iskušenjima. Ipak, to ne poriče činjenicu da živim u potpunoj pobjedi.

Nitko od nas s ove strane života nije potpuno slobodan od iskušenja. Zbog toga nam se Isus nudi riječima, «Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti» (Matej 11:28). A govoreći to, On nam također obećava biti vjeran. «Ta vjeran je Bog: neće pustiti da budete kušani preko svojih sila, nego će s kušnjom dati i ishod da možete izdržati» (1 Korinćanima 10:13).

64. Što biste preporučili vjerniku koji nije Kršćanin (Muslimanu, Budistu ili Hinduistu) koji bi se volio riješiti homoseksualnosti?

Iscjeljenje od homoseksualnosti nije nešto što bi samo Kršćani mogli postići. Pripadnici raznih vjera i religija nastoje se osloboditi homoseksualnosti kada ne mogu pomiriti svoju istospolnu privlačnost sa svojim duhovnim uvjerenjima. Ipak, za razliku od Kršćanstva, nije baš svaka vjera tako prikladna za pomaganje ljudima da to postignu. Neke religije smatraju da promjena nije moguća. A u nekim religijama kazna za ispovijedanje homoseksualnosti može biti i smrt.

Religijska vjera nije nezaobilazni preduvjet za promjenu. Istaknuti stručnjaci s područja medicine i mentalnoga zdravlja još od tridesetih godina prošloga stoljeća pomažu ljudima da nadvladaju neželjenu homoseksualnost i povrate heteroseksualni identitet.¹¹ Mnogo je uvaženih liječnika koji potvrđuju da je iz psihološke perspektive ta promjena moguća.

- Američki Nacionalni institut za mentalno zdravlje navodi da je moguće pomoći više od 50% homoseksualno orijentiranih (i aktivnih) osoba željnih promjene kako bi se postigla heteroseksualnost.¹²

- Doktor Charles Socarides, nekadašnji profesor na koledžu *Albert Einstein College of Medicine*, tvrdi da «Trenutno postoji dovoljno dokaza da se u većini slučajeva homoseksualnost može uspješno liječiti psihoanalizom.»¹³

- Svjetski renomirani seksolozi William Masters i Virginia Johnson, nakon šestogodišnjega proučavanja iznose dokaze za stopu od 71.6% uspješnoga liječenja pacijenata koji se bore s vlastitom homoseksualnošću.¹⁴

Ali najimpresivniji sažetak dokumentiranih iscjeljenja od homoseksualnosti prikupljen je i ilustriran u knjizi doktora Jeffreya Santinovera, *Homosexuality and the Politics of Truth*. Dr. Satinover je stope uspješnoga liječenja različitih istraživača izložio u tabelama, naglašavajući njihove metodologije i postotke uspjeha sukladno broju tretiranih klijenata.

On bilježi da «zbir dobivenih rezultata daje cjelokupnu stopu uspjeha od preko 50% - a uspjeh «postizanja promjene» je time označen kao «znatan.»¹⁵

Što bih, dakle, poručio osobi koja se želi riješiti homoseksualnosti, a čija se vjera razlikuje od moje, ili pak uopće nije vjernik? Vjera u Isusa Krista pomogla je meni i mnogim drugima, ali i u svakome drugom slučaju ima nade za promjenu!

65. Osoba sam koja se nekoć borila s homoseksualnošću. Kada ću biti na dostatnoj razini iscjeljenosti da mogu pomoći i drugima?

Veoma cijenim vašu želju da *sve koji su u nevolji tješite onom utjehom kojom (vas) same tješi Bog* (2 Korinćanima 1:4). Ipak, bio bih nemaran kada u taj vaš osjećaj ne bih dodao i malo opreza. Nekoga tko se još bori moći ćete dovesti samo do točke do koje ste i sami stigli. Stoga trebate iskreno procijeniti vlastiti napredak. Koje su vaše slabosti? Koja su vaša iskušenja?

Kojim se problemima još uvijek morate pozabaviti?

Pomaganje drugima bacit će svjetlo na područja vašega života koja još uvijek trebaju iscjeljenje. To samo po sebi nije negativno, ali bez sigurnosne mreže koju imate kada netko treći pazi na vas, takova situacija može postati rizična. Zadržite li se i dalje u stavu odgovornosti trećoj osobi koja vas nadgleda, time sebi ostavljate sigurnosni prostor za povlačenje ako bi se vaša želja da nekomu pomognete pokazala snažnija od vaše odluke da ćete napredovati s iscjeljenjem.

Jedan od najsigurnijih načina da provjerite koliko ste spremni pomagati drugima je djelovanje u grupnoj situaciji. Time imate priliku podijeliti odgovornost, još uvijek možete pomoći, ali također imate s kime podijeliti i brige, borbu i druge probleme treće osobe. Zapamtite, «spasenje je u mnogim savjetnicima» (Izreke 11:14).

Rijetko kada bih poticao nekoga da pomaže trećoj osobi po sistemu jedan-na-jedan – posebice kada se radi o ovome području života. Ako vjerujete da vas Bog ipak poziva da to činite,

svakako preporučam djelovanje u javnome okružju. Ljudi poput vas, koji su spremni nadići vlastitu borbu i drugima davati od sebe također i sami iscjeljuju brže. Neka vam Gospodin bogato blagoslovi svaki trud!

8.

Teološki odgovori

Teološku raspravu o tomu što Božja Riječ zapravo govori o homoseksualnosti mogli bismo nazvati razmjerno novim fenomenom. Postmodernističko društvo pogazilo je istinu o Božjemu stvorenju, a istinsku je slobodu zamijenilo lažima ovoga svijeta. Oporba Božjoj istini o seksualnosti živa je i snažna. Nadam se da će vam ovi odgovori pomoći da uočite neke od načina na koje neki ljudi umjesto Božje životna istine podvaljuju laži koje donose tamu, sumnju i smrt.

66. Imam prijatelja koji vjeruje da je u redu biti *gej* jer Krist nigdje u evanđeljima ne spominje ništa konkretno vezano za homoseksualnost. Kako odgovarate na to?

Ovakav način razmišljanja pretpostavlja da ukoliko Krist izravno ne zabranjuje neku vrstu ponašanja, tada je takvo ponašanje potpuno u redu. Međutim, Isus u Bibliji ne govori ni o ekološkim problemima, pravima životinja ili pak o zanemarivanju starijih. Zar to znači da On blagoslivlja uništavanje tropskih prašuma, mučenje mačića ili maltretiranje bake? Zasnivamo li svoje životne standarde samo na zabilježenim riječima koje je Krist izgovorio, niz moralnih pitanja ostat će otvoreni za raspravljanje, a među njima su i zlostavljanje bračnih partnera i pedofilija. Ali Bog nam je dao cjelovito Pismo na kojemu trebamo zasnivati svoju vjeru i prema kojemu možemo svoja uvjerenja postaviti sukladno Njemu.

67. Koje bih biblijske odlomke o homoseksualnosti trebao dobro poznavati?

Postoji šest glavnih odlomaka koji se odnose na homoseksualnost, a s kojima bi svaki Kršćanin trebao biti upoznat. Prva tri nalaze se u Starome Zavjetu, počevši s Postankom 19. Tu čitamo o Božjoj osudi koja pada na Sodomu i Gomoru. Iako priča o uništenju tih gradova spominje i homoseksualnost, Kršćani ne bi trebali sudbinu Sodome i Gomore pripisivati isključivo tomu. Božja Riječ jasno navodi koji je razlog njihovoga uništenja – njihova potpuna opaćina, koje je homoseksualnost bila samo jedan dio. Sljedeće izravno spominjanje homoseksualnosti nalazimo u dvama skoro identičnim redcima iz Levitskoga Zakonika. Prvi se nalazi u osamnaestome poglavlju: «Ne lijegaj s muškarcem kako se liježe sa ženom! To bi bila grozota» (redak 22). Drugi je redak iz dvadesetoga poglavlja: «Ako bi muškarac legao s muškarcem kao što se liježe sa ženom, obojica bi počinila odvratno djelo. Neka se smaknu i krv njihova neka padne na njih» (redak 13).

Istina o grješnosti homoseksualnoga postupka ostaje nepromijenjena, ali kazna ne mora biti ista. Rođenje, smrt i uskrsnuće našega Spasitelja pružaju drugu opciju za one koji vjeruju u Njegovo ime.

Sljedeći odlomak koji se često navodi vezano za ovu temu, i prvi iz Novoga Zavjeta, je iz Poslanice Rimljanima, 1:24-27:

Zato ih je Bog po pohotama srdaca njihovih predao nečistoći te sami obeščašćuju svoja tijela, oni što su Istinu - Boga zamijenili lažju, častili i štivali stvorenje umjesto Stvoritelja, koji je blagoslovljen u vjekove. Amen. Stoga ih je Bog predao sramotnim strastima: njihove žene zamijeniše naravno općenje protunaravnim, a tako su i muškarci napustili naravno općenje sa ženom i raspalili se pohotom jedni za drugima te muškarci s muškarcima sramotno čine i sami na sebi primaju zasluženu plaću svoga zastranjenja.

Robert Gagnon je autor knjige *The Bible and Homosexual Practice*, djela koje temeljito istražuje biblijski odnos prema homoseksualnosti. U svojoj knjizi Gagnon analizira ovaj odlomak iz Poslanice Rimljanima.

Rimljanima 1:24-27 se s dobrim razlogom najčešće tretira kao centralni tekst na temu homoseksualnoga ponašanja, na temelju kojega Kršćanin mora zasnovati svoju moralnu doktrinu. To je istina iz više razloga. U cijeloj je Bibliji ovo najšira i najjasnija rasprava o ovoj temi. Našazimo ju u Novome Zavjetu. Daje nam jasnu tvrdnju ne samo o istospolnome snošaju među muškarcima, nego i o lezbijstvu. A našazimo ju unutar znatne količine teksta istoga pisca, čime tumač poslanica ima priliku piščev stav o homoseksualnosti staviti u pravi kontekst. Rimljanima 1:24-27 je također i najteža prepreka koju zagovornici homoseksualnoga načina života teško mogu zaobići.¹

Prva poslanica Korinćanima 6:9-11 odlomak je koji se najčešće koristi za ohrabrenje onih koji se bore s istospolnom privlačnošću, ili pak za obaranje argumenata onih koji ne vjeruju da je promjena moguća. U devetom i desetom retku Pavao – božanskim nadahnućem Duha Svetoga – jasno definira područje grijeha: «Ili zar ne znate da nepravednici neće baštiniti kraljevstva Božjega? Ne varajte se! Ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubnici, ni mekoputnici, ni muškoložnici, ni kradljivci, ni lakomci, ni pijanice, ni psovači, ni razbojnici neće baštiniti kraljevstva Božjega.» Malo je onih koji, čitajući ovo, smatraju da se radi o veoma opširnoma popisu stvari koje čovjeka mogu spriječiti da baštini Božje kraljevstvo. Daleko je relevantnija istina ovih redaka u tomu da nitko neće ući u Njegovo kraljevstvo osim po spasonosnoj spoznaji Isusa Krista. Pavao kao da time kaže, «Gledajte ljudi, svi mi u svojem životu imamo ono nešto što nam može prepriječiti ulazak u puninu života u Kristu kada budemo odlazili s ovoga svijeta.» Homoseksualnost nije ni najveći ni najmanji grijeh među njima – to je samo još jedan od njih, i može bilo koga spriječiti da iskusi ono najbolje što Bog ima za njega. Ali pokajanje i spasenje postoje za svakoga: «To evo, bijahu neki od vas, ali oprali ste se, ali posvetili ste se, ali opravdali ste se u imenu Gospodina našega Isusa Krista i u Duhu Boga našega» (redak 11).

I naposljetku, zadnji od šest odlomaka koji se najčešće koriste u teološkoj raspravi o homoseksualnosti je 1 Timoteju 1:8-10:

A mi znamo da je Zakon dobar ako se tko njime služi zakonito, svjestan toga da je Zakon tu ne za pravednika nego za bezakonike i nepokornike, nepobožnike i grešnike, bezbožnike i svetogrdnike, ocoubojice i materoubojice, koljače, bludnike, muškoložnike (*arsenokoitai*), trgovce ljudima, varalice, krivokletnike, i ima li još što protivno zdravom nauku - po evanđelju Slave blaženoga Boga koje je meni povjereno.

Neke verzije prijevoda ne daju izravno značenje riječi *arsenokoitai*, ali ona se u grčkome jeziku odnosi na *muškarce koji odlaze u postelju s drugim muškarcima*. Dakle, odnosi se na homoseksualce.²

Poanta za sve Kršćane koji vjeruju Bibliji je da Božja Riječ ne ostavlja prostora uvijanju vezano za temu homoseksualnosti. Pismo nam jasno daje na znanje da je homoseksualnost protivna Božjemu planu za čovječanstvo. Jednostavnije rečeno, homoseksualnost je grijeh.

68. Naš pastor kaže da će svi homoseksualci završiti u paklu. Je li to istina?

Vjeruje li vaš pastor također i da će svi alkoholičari završiti u paklu? I svi ogovarači? Svi lažljivci? Spasenje ne ovisi o nekakvome silaznom popisu koji navodi čiji su grijesi ozbiljniji od drugih. Svatko od nas mora vjerovati, priznati i podložiti se Isusu Kristu kao svom Gospodinu. Ako je slomljena ljudska narav kriterij za sprječavanje nekoga da uđe u nebo, tada ne poznajem nikoga tko bi uopće bio prikladan da onamo uđe. Spasenje ljudi ne ovisi o našim djelima, nego o našoj vjeri u Njegovo djelo.

Mnogo je ljudi koji vjeruju u Krista – bilo da su homoseksualni ili heteroseksualni – ali još uvijek nisu spoznali punu Božju istinu o određenim moralnim temama, iskušenjima ili grijesima. Upravo je zato Isus naredio «Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i *učeci ih čuvati sve što sam vam zapovjedio!*» Otkrivenje najboljega dijela Božje istine često se mora poučavati da bi se razumjelo.

Jednom kada netko spozna istinu a i dalje nastavi živjeti u otvorenome buntovništvu, treba preispitati ljubav te osobe prema Bogu. Ovo nije moja istina, nego Njegova: «Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati» (Ivan 14:15). Bog nas ne poziva da sudimo o nečijemu spasenju, nego da cijelome čovječanstvu objavljujemo na sva zvona ono najbolje što o Njemu znamo, u nadi da će i drugi iskusiti istinsku slobodu i živjeti u Njegovoj punini, koja se pak jedino može pronaći slijedeći Krista i držeći se Njegovih zapovijedi.

Nažalost, Kršćani ne slijede uvijek ovaj primjer. Kako to znamo? Iako ne postoje crkve koje su namijenjene isključivo ovisnicima o opijatima, niti crkve za žene koje su abortirale, niti one za preljubnike, *uistinu postoje* crkve čiji su članovi uglavnom aktivni homoseksualci, bilo muški ili pak ženski. Primjer toga je crkvena mreža *Metropolitan Community Churches*.

Jedino objašnjenje je da je to stoga što *uistinu postoje* homoseksualci koji žele ljubiti Isusa, koji nisu bili dobrodošli u zajednicama u kojima se pak opraštao grijeh ovisnika, žena koje su abortirale ili preljubnika koji su se pokajali. Stoga su, nažalost, te homoseksualne osobe potražile svoje mjesto u kompromitiranim denominacijama koje su spremne ignorirati ili iskriviti istinu o Božjemu planu za spolnost, kako bi članovima bile što privlačnije.

Pavao je ovaj fenomen definirao u svojoj drugoj poslanici Timoteju: «Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrava nauka nego će sebi po vlastitim požudama nagomilavati učitelje kako im godi ušima; od istine će uho odvrćati, a bajkama se priklanjati» (2 Timoteju 4:3-4). U spomenutim se zajednicama propovijeda uvjerenje koje se na nekim područjima spolnosti i idolopoklonstva protivi Pismu, i to u pogrešnoj nadi da je moguće voditi Bogu ugodan život, a da se pritom ne odreknu grijeha.

69. Odakle nekim crkvama ideja da za homoseksualce nema otkupljenja?

Ideja da Bog neće otkupiti homoseksualce, na koju nailazimo u nekim crkvama, temelji se na tekstu poslanice Rimljanima 1. Mnoge novije verzije prijevoda Biblije ispred osamnaestoga retka imaju podnaslov koji se odnosi na *Božji gnjev nad čovječanstvom*. Redci koji potom slijede govore nam o Božjemu gnjevu do kojega je došlo zbog ljudske «bezbožnosti i nepravедnosti» (Rimljanima 1:18). Nadalje nam se objašnjava da je Božja istina jasno iznesena, a ljudi su je odbacili štujući stvorenje umjesto Stvoritelja, te zbog toga «ishlapiše u mozganjima svojim te se pomrači bezumno srce njihovo» (Rimljanima 1:21). Međutim, redci koji se navode kao temeljni dokaz Božjega potpunoga «gnjeva nad homoseksualcima» su: «Zato ih je Bog po pohotama srdaca njihovih *predao* nečistoći te sami obeščašćuju svoja tijela... Stoga ih je Bog *predao* sramotnim strastima: njihove žene zamijeniše naravno općenje protunaravnim» (Rimljanima 1:24, 26, kurziv je naknadno dodan).

Neki ljudi vjeruju da se ove četiri riječi – *Bog ih je predao* – odnose na vječno prokletstvo. Njihovo slobodno tumačenje Božje Riječi slijedi otprilike ovu logiku: «Ako ih je Bog predao, znači da se na njih otkupljenje ne odnosi jer Bog neće Sam Sebi proturječiti tako što će promijeniti mišljenje i ipak im ponuditi spasenje.» Drugim riječima, oni vjeruju da kada se čovjek jednom baci niz liticu homoseksualnosti, za njega više nema nade, osim fatalnoga udarca o tlo.

Takvim ljudima promakle su dvije važne istine. Prva je nezaobilazna za vjeru svakoga Kršćanina, a ta se istina odnosi na *Kristovo svršeno djelo spasenja na križu*. Druga je pak istina da je homoseksualnost samo jedan od mnogih grijeha koji se navode u 1 Korinćanima 6:9-10.

Hvala Bogu za 1 Korinćanima 6:11: «To evo, bijahu neki od vas, ali oprali ste se, ali posvetili ste se, ali opravdali ste se u imenu Gospodina našega Isusa Krista i u Duhu Boga našega.» AMEN!

Ako se pokušavate riješiti homoseksualnosti i muči vas sumnja u vaše osobno spasenje, prestanite se zamarati onim što drugi govore, zanemarite «znanost,» ne obraćajte pažnju na glas medija i poruke *gej* zajednice koje govore da iscjeljenje nije moguće. Riječ Božja to jasno govori, Isus je umro radi toga – i to je dovoljno!

70. Moj gej prijatelj tvrdi da je Bog Sodomu i Gomoru uništio zbog negostoljubivosti, a ne zbog homoseksualnosti. Je li to istina?

Zagovornici *pro-gej* Kršćanske ideologije već odavno koriste taj argument – i pritom iskrivljuju Pismo. Sporna izvorna riječ je *yada*, hebrejski izraz kojega se koristi u Postanku 19:5: «Zovnu Lota pa mu reknu: "Gdje su ljudi što su noćas došli k tebi? Izvedi nam ih da ih (*yada*).»

Izraz *yada* ima dva značenja. Jedan je jednostavno «upoznati, upoznati se;» drugi je pak «spoznati nekoga u tjelesnome smislu.»³ *Gej* osobe koje traže biblijsko odobrenje za vlastitu homoseksualnost biraju ono prvo značenje, iako pritom ignoriraju jasan kontekst cijeloga odlomka.

Zar bismo uistinu trebali povjerovati da su «građani Sodome, mladi i stari, sav narod do posljednjeg čovjeka» (Postanak 19:4) – prekršili drevni zakon gostoprimstva opkolivši Lotovu kuću i zatražili od njega da svoje anđeoske posjetitelje pošalje vani kako bi «se upoznali s njima»? Redci koji slijede u najmanju ruku bacaju sumnju na takvo tumačenje: «"Braćo moja," reče on, "molim vas, ne činite toga zla! Imam, evo, dvije kćeri s kojima još čovjek nije imao dodira: njih ću vam izvesti pa činite s njima što želite..."»

Zašto bi Lot počinio nešto tako odvratno – ponudio vlastite kćeri koje nijedan muškarac još nije (*yada*) – osim ako namjere tih ljudi nisu bile očigledno seksualne prirode? Oni nisu jednostavno navratili provjeriti jesu li Lotovi gosti kakvi uljezi – namjera im je bila spolno općiti s njima.

I još jedan komentar o ovoj temi: u Judinoj poslanici 7 kaže se «kao Sodoma i Gomora i okolni gradovi, koji su se poput njih podali bludu i otišli za drugom puti.» Radi se o jasnom i konkretnom jeziku koji se ne odnosi na gostoljubivost, nego jasno govori o homoseksualnoj aktivnosti.

71. Ako homoseksualnost nije gora od ostalih grijeha, zašto je onda Bog zbog nje uništio dva grada i nazvao ju odvratnim djelom?

Nekoliko je odlomaka u Pismu koji se odnose na uništenje Sodome i Gomore, a da pritom ne izoliraju homoseksualnost kao jedini razlog. Neki uopće ni ne spominju homoseksualnost kada govore o bestidnoj opaćini Sodome i Gomore.

- «Ali u proroka jeruzalemskih vidjeh strahote: preljub, prijevarne putove, jačaju ruke zločincima, te se nitko od zločina svojih ne obraća. Svi su mi oni kao Sodoma, a žitelji kao Gomora!» (Jeremija 23:14).

- «Evo opačina sestre tvoje Sodome: gizzdavo, u izobilju kruha i bezbrižno življaše ona i kćeri njezine, a sirotinju i bijednike ne pomagahu. Uzoholiše se i gadosti pred očima mojim činjahu, i zato ih zatrijeh, kao što vidje!» (Ezekiel 16:49-50).

Drugi pak odlomci, ne spominjući izravno homoseksualnost, očito podrazumijevaju da je prihvaćanje seksualnih perverzija u tom gradovima bilo razlog njihovoga uništenja.

- «...kao Sodoma i Gomora i okolni gradovi, koji su se poput njih podali bludu i otišli za drugom puti, stoje za primjer, ispaštajući kaznu u vječnom ognju» (Judina 7; vidi također 2 Petrova 2:7).

Što nam je dakle zaključiti? Užasne opačine bile su svakodnevna stvar u Sodomi i Gomori. Božji gnjev obrušio se na njih zbog svih tih zala, a ne zbog samo jednoga od njih.

A to nas pak dovodi do Božjega opisa homoseksualnosti kao *grozote*. Poruka retka iz Levitskog zakonika 18:22 je jasna: «Ne lijegaj s muškarcem kako se liježe sa ženom! To bi bila grozota.» S druge strane, izvrtanje ove istine kako bi se homoseksualce prikazalo grješnijima od bilo koga drugog jednako je nesavjesno kao što su to i pokušaji *gej* aktivista da preokrenu poruku Pisma kako bi opravdali svoje ponašanje.

Na kraju krajeva, homoseksualnost nije baš jedina stvar koju se u Bibliji naziva grozotom ili odvratnim djelom: pohlepa (Ponovljeni zakon 7:25), idolopoklonstvo (Ponovljeni zakon 12:31), i vršenje nepravde (Ponovljeni zakon 25:16) samo su neke od ostalih. Osim toga, ne zaboravite, «Šest je stvari koje Gospod *mrzi*, a sedam ih je *gnusoba* njegovu biću: ohole oči, lažljiv jezik, ruke koje prolijevaju krv nevinu, srce koje smišlja grešne misli, noge koje hitaju na zlo, lažan svjedok koji širi laži, i čovjek koji zameće svađe među braćom» (Izreke 6:16-19). Oni koji se ponose jer su pravedniji od homoseksualaca moraju ponizno shvatiti da Bog *mrzi* naša ohola srca baš kao što *mrzi* i svaki drugi grijeh.

Svi mi trebamo Spasitelja jednako koliko ga trebaju i homoseksualci: «Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja» (Rimljanima 3:23). Bez Kristovoga djela na križu svi bismo mi slijedili Sodomu i Gomoru na širokome putu prema vечноj propasti.

72. Jedan gej pastor kojega sam upoznao kaže da se propis o homoseksualnosti iz Levitskoga zakonika zapravo više odnosi na idolopoklonstvo negoli na samu homoseksualnost, te da se u suštini više ne može primijeniti na današnje društvo. Kako da odgovorim na to?

Takve izjave nisu uopće neobične među *gej* svećenstvom ili njegovim pobornicima. A često su popraćene komentarima kao što su, «Zašto kršćanski fundamentalisti prvo citiraju starozavjetne odlomke o homoseksualnosti, a potom ignoriraju zapovijedi kojima se zabranjuje jedenje školjaka ili nošenje odjeće od miješanih vlakana? Kako možete ignorirati neke propise, a istovremeno se držati drugih, posebice vezano za homoseksualnost?»

Prvo ću se pozabaviti ovim posljednjim argumentom jer se s njime najčešće susrećem kada me intervjuijaju *gej* aktivisti i pobornici čije je razumijevanje Biblije veoma površno. Zapravo, svojedobno su od mene zatražili da se očitujem vezano za odlomak iz knjige *The Lord Is My Shepherd and He Knows I'm Gay*, čiji je autor Troy Perry, zaređeni pobornik *gej* prava. U tome odlomku on navodi svoj razgovor s jednom Kršćankom:

Rekla mi je, «Mladiću, zar ne znate što se kaže u Levitskome zakoniku?»

Odgovorio sam joj, «Naravno da znam! Tu se kaže da je za ženu grijeh nositi crvenu haljinu, a za muškarca kombinaciju pamučne majice i vunelih hlača, da je grijeh jesti škampe, školjke ili jastoge – ili nedovoljno pečen odrezak.»

Na to mi je odvrtila, «Nisam mislila na to.»

Kazao sam joj, «Znam, draga, da niste mislili na to, ali jednostavno zaboravljate sve te druge užasne grijehe koji su također zapisani u toj istoj Bibliji.»

Da bismo shvatili koji je najbolji način odgovaranja na Perryjev napad, moramo prvo pobliže razmotriti sadržaj Levitskoga zakonika. Poglavlja 18-20 poznata su i kao *Zakonik svetosti* i sadrže niz propisa koji se daju izraelskome narodu kao smjernice osobnoga i obiteljskoga života.

Kao što to Joe Dallas kaže u svojoj odličnoj knjizi *A Strong Delusion*:

Pristupimo li Bibliji zdravim razumom, vidjet ćemo da danas više nije nužno slijediti neke ceremonijske i prehrambene propise Staroga Zavjeta, kao što su oni koje navodi Perry. Kršćani, hvala Bogu, nisu pod Mojsijevim Zakonom (Galaćanima 3:17-25). Međutim, biblijske zapovijedi o homoseksualnosti uopće se ne pojavljuju u istim odlomcima, zajedno s prehrambenim i ceremonijskim propisima; u Levitskome zakoniku... one se navode zajedno s ostalim spolnim grijesima koji se zabranjuju i u Starome i u Novome Zavjetu.⁵

A što se tiče tvrdnje *gej* pobornika među teolozima da se Levitski zakonik više bavi idolopoklonstvom negoli homoseksualnošću, logika koja stoji iza takvoga gledišta je da homoseksualnost nije istinski problem – nego da je ona grijeh samo kada se prakticira kao dio štovanja idola. Oni zastupaju ideju da Bog nikada nije osudio homoseksualnost kao takvu, nego samo onaj njezin pojavni oblik vezan za idolopoklonstvo. Međutim, ovaj se argument sam od sebe raspada ako uzmete u obzir da se preljub i incest u tim odlomcima spominju zajedno s homoseksualnošću. Trebamo li dakle zaključiti da je varanje supruge i silovanje vlastite kćeri sasvim u redu – osim ako se izvode u kontekstu štovanja idola?

Istina je da su svi ti obrasci ponašanja izvan Božjega plana za pravilno izražavanje seksualnosti; i sve ih se zabranjuje kako u Starom tako i u Novome Zavjetu. Svakom Kršćaninu koji se s ovom istinom iskreno želi obratiti *gej* zajednici savjetujem da pročitaju knjigu *A Strong Delusion*. Međutim, ako *gej* pobornici pred vas iznesu svoju verziju teologije prije negoli stignete detaljnije proučiti tu temu, ne pokušavajte ušutkati svoje «protivnike.» Zahvalite im što su vam skrenuli pažnju na to očigledno nepodudaranje. Kažite im da ste spremni i voljni istražiti tu temu, zatražiti savjet od drugih, i pozabaviti se problemom kako biste se ponovo mogli susresti i nadalje raspraviti o svemu.

73. Čuo sam da neke gej zajednici sklone crkve poučavaju kako su David i Jonatan bili homoseksualni ljubavnici. Odakle im takvo što?

Ova pogrešna ideja, baš kao i svi pokušaji da se preokrene smisao Pisma kako bi se opravdala homoseksualnost, temelji se na nekolicini krivo protumačenih biblijskih redaka. Priča o Jonatanu i Davidu proteže se kroz nekoliko poglavlja dviju biblijskih knjiga, Samuel 1 i 2. Ta su se dvojica upoznala nedugo nakon što je David ubio Golijata, kada je Šaul (Jonatanov otac) Davidu iskazao čast uvevši ga u svoju kuću (1 Samuel 18:2). To je bio jedan od najviših oblika prihvatanja sa Šaulove strane jer je on bio kralj te zemlje. Jonatan i David zbližili su se poput rođene braće, a «Jonatanova se duša prikloni Davidovoj duši i Jonatan ga zavojuje kao samoga sebe» (1 Samuel 18:1).

Ljudi koji bi htjeli «dokazati» homoseksualnu narav Davidovoga i Jonatanovoga prijateljstva ukazuju na dva događaja. Prvi započinje sve većom naklonošću koju je David stjecao u očima naroda, što je toliko razjarilo Šaula da je počeo Davidu raditi o glavi. U tim je teškim trenucima Šaul korio svojega sina Jonatana jer je ovaj održavao kontakt s «tim izdajicom,» o čemu je Jonatan izvijestio Davida, potičući Davida da se spasi bijegom. 1 Samuel 20:41 donosi nam prikaz dvojice prijatelja koji se opraštaju: «David... pade ničice na zemlju i

pokloni se tri puta (što govori o Jonatanovome autoritetu kraljevoga sina). Potom se izljubiše i plakahu zajedno dok se nisu isplakali.»

Oni koji žele potvrditi njihovu homoseksualnost vjeruju da se radilo o ljubljenju u seksualnome smislu. Zapravo je istina potpuno obratna, ako je vjerovati stručnjacima: «U drevnome društvu bliskoga istoka nije bilo ničega homoseksualnog u poljupcu dvojice muškaraca. Nije se radilo o erotskim poljupcima, nego o poljupcima žalosti kojima se izražavala duboka emocionalna bol jer su okolnosti izvan njihovoga utjecaja nametnule rascjep u njihovome bliskome prijateljstvu i savezništvu.»⁶

Drugi je slučaj Davidovih riječi kojima je godinama kasnije hvalio Jonatana, a koje se pogrešno tumače kao dokaz njihove homoseksualnosti: «Zao mi je tebe, brate, Jonatane! Kako li mi drag bijaše ti veoma! Ljubav tvoja bješe meni još od ženske čudesnija» (2 Samuel 1:26). Duboka bliskost njihovoga prijateljstva «nadilazila je sve što je David ikada doživio u erotskome odnosu sa ženim.»⁷

Međutim, koliko god da je stručna analiza ljudi kao što je Robert Gagnon dobrodošla, ona zapravo nije nužna da bi se opovrgle tvrdnje *gej* aktivista. Na kraju krajeva, ovdje govorimo o Davidu – čovjeku kojemu je Ahilova peta bila požuda i neutaživa želja za ženama. Sjetimo se, to je onaj isti čovjek koji je imao brojne suložnice i supruge, i još mu uvijek nije bilo dosta, pa je uzeo i ženu drugoga čovjeka – Bat-Šebu – u upriličio pogibiju njezinoga muža kako bi prikrrio svoj grijeh. To nimalo ne podsjeća na *gej* muškarce koje ja poznajem.

Osim toga, kada je uopće Pismo prikrivalo neprikladne seksualne odnose? Da je Bog htio da ovaj prijateljski odnos bude odobrenje za homoseksualnost (što bi bilo u suprotnosti s Njegovom naravi i ostatkom Biblije), Biblijski bi tekst sadržavao otprilike nešto ovakvo: «I Jonatan spozna Davida» ili «I Jonatan legne s Davidom.» Biblija ni na kojem mjestu nije nejasna kada se radi o očiglednim seksualnim odnosima.

Jedini način da se zaobiđe istinsko značenje ovih odlomaka – koji govore o najbliskijem i najčišćem odnosu dvojice muškaraca – podrazumijeva žrtvovanje Božje istine na oltaru samozavaravanja.

9.

Kulturološki odgovori

Serije *Will i Grace* ili *Queer Eye for the Straight Guy*, zaredivanje *gej* svećenstva, bitka za novu definiciju braka, poučavanje homoseksualnosti u školskim učionicama... tko bi mogao zanimati da je naša kultura preplavljena porukama koje unose zabunu o istinskome Božjem planu za spolnost i odnose? Moralni kompas današnjega društva daleko je od toga da pokazuje ravno na sjever, a ishod toga su poremećeni ljudski životi. Kakvu cijenu plaćaju oni koji zastrane vezano za identitet i spolnost? Kratkotrajno zadovoljstvo i dugotrajnu muku. Ovi će vam odgovori pomoći da shvatite gdje suvremeno društvo zastranjuje i kako možete, uz

molitvu i dobro informiranje odgovore, odagnati tamu – tamu koja nikada ne može zastrti življenje u pravednosti, jer ono sjaji žarkim svjetlom.

74. Čujem da u mojem gradu živi najveća populacija homoseksualaca. Je li to istina?

Na mojim putovanjima često mi pristupaju ljudi koji mi zahvaljuju što sam njihovoj zajednici donio poruku nade. Razgovor najčešće teče ovako: «Hvala vam najljepša što ste posjetili i naš grad; stvarno nam je trebala vaša poruka. Čuli smo da je naš grad drugi na ljestvici zastupljenosti *gej* populacije u cijeloj zemlji. Zna li možda je li to istina?» Neobično je to da svaki grad kao da za sebe tvrdi to isto. Možda se radi o djelovanju *gej* lobija kako bi se proglasili masovnijom populacijom negoli to uistinu jesu.

Raščistimo, dakle, jednom zasvagda ovo pitanje. Za teritorij SAD statistika iz 2000. godine pokazuje da urbana područja više privlače istospolne parove. Otprilike 45% istospolnih parova žive u 15 najvećih gradskih središta te zemlje. Muškarci preferiraju gradske centre – *gej* muškarci gravitiraju urbanim kvartovima koji su naklonjeni homoseksualcima. *Gej* žene se pak radije okupljaju po manjim centrima i predgrađima.¹

Popis među homoseksualcima najpopularnijih urbanih sredina u SAD²

Žene

Santa Fe, NM
Burlington, VT
Portland, ME
Springfield, MA
San Francisco/Oakland, CA
Corvallis, OR
Madison, WI
Albuquerque, NM
Eugene, OR
Iowa City, IA

Muškarci

San Francisco/Oakland, CA
Miami/Ft. Lauderdale, FL
Santa Fe, NM
Atlanta, GA
San Diego, CA
Orlando, FL
Los Angeles, CA
Seattle, WA
Austin, TX
Portland, ME

75. U našoj kulturi kao da postoji sveprisutna poruka da se homoseksualnost zapravo ne razlikuje od heteroseksualnosti. Kako odgovoriti na takovu tvrdnju?

Prvo što morate razmotriti je prikrivena poruka iza izjave kao što je «Homoseksualnost je jednako normalna, zdrava i poželjna, kao što je to i heteroseksualnost.»

To je pak potpuno oprečno istini.

Homoseksualnost *nije* poželjna – jednostavno pitajte bilo koga tko sebe smatra homoseksualcem. Mnogi od njih htjeli bi drugu opciju. Međutim, mediji, neki pripadnici znanstvene zajednice, kao i *gej* politički pokret, učinili su sve što je u njihovoj moći da ušutkaju one koji tvrde da je promjena moguća. Stoga, dakle, oni koji prihvataju svoju homoseksualnost to čine automatski, ne vjerujući da uopće imaju neku drugu opciju.

Kako bi se čovjek uvjerio da homoseksualnost nije prirodna pojava dovoljno je razmotriti biologiju ljudskoga tijela – posebice muške i ženske genitalije – i istina je očigledna. Zapravo, čak ni cjelokupna *gej* zajednica ne pada na argument «prirodnoga.» Na primjer, lezbijska aktivistkinja Camille Paglia kaže sljedeće: «Homoseksualnost nije «normalna.» Naprotiv, ona je izazov svakoj normi... Priroda postoji, sviđalo se to akademikima ili ne. A u prirodi je razmnožavanje osnovno i neumoljivo pravilo. To je norma. Naša je spolnost osmišljena za reprodukciju.»³

Razmotrimo također zdravost homoseksualnosti u usporedbi s heteroseksualnošću. *Gej* zajednica i njezini pobornici htjeli bi da povjerujete kako je homoseksualnost jednako zdrava kao i heteroseksualnost. U knjizi *Human Sexuality*, autori Masters, Johnson i Kolodny kažu da «nema dokaza da bi među homoseksualcima bilo više stope emocionalne nestabilnosti ili

psihijatrijskih oboljenja, negoli je to slučaj kod heteroseksualaca.»⁴ Ova pak izjava nema nikakve veze s istinom.

Kvantitativna i kvalitativna istraživanja dokazuju upravo obratno, čak i u slučajevima kada su istraživači imali namjeru dokazati da su homoseksualnost i heteroseksualnost jednako zdrave pojave. Stanton Jones i Mark Yarhouse raskrinkali su dvije studije u kojima se tvrdi kako je homoseksualnost normalna pojava, a to im je pošlo za rukom dokazavši da je od samoga početka ispitivanja sustav biranja uzoraka bio pogrešno postavljen. «Nakon dobrovoljnoga prijavljivanja, homoseksualne kandidate se dodatno ispitivalo i isključivalo na temelju prethodnoga psihijatrijskoga liječenja. Zanimljivo je da je 14% od uzorka ženskih ispitanica i 7% uzorka muških ispitanika isključeno iz proučavanja zbog prethodne psihijatrijske hospitalizacije, dok pritom nitko od heteroseksualnih dobrovoljaca (u kontrolnoj skupini) nije isključen po istome principu.»⁵

Dakle, što proučavanja zapravo otkrivaju? Patologija (nezdravi načini nošenja sa situacijama) je daleko učestalija kod homoseksualaca negoli kod heteroseksualaca.

Učestalost konzumiranja duhanskih proizvoda

Muškarci: Jedan gej muškarac sažima cijelu istinu izjavom: «Najpouzdanije brojke koje su nam dostupne govore da skoro 40% nas puši. Ta je stopa skoro dvostruko viša negoli kod heteroseksualnih muškaraca.»⁶

Žene: Jedno istraživanje lezbijki na nacionalnoj razini pokazalo je da «unutar uzorka u cjelini postoji zabrinjavajuće visoka stopa događanja i načina ponašanja povezanih s mentalnim problemima.» Među mnoštvom ostalih koji se navode, stoji i da «skoro trećina lezbijki svakodnevno konzumira duhanske proizvode.»⁷

Povećana učestalost pretjerivanja s alkoholom

Muškarci: Studija iz *Family Planning Perspective* pokazala je da su homoseksualni muškarci izloženi značajnome riziku pretjerane konzumacije alkohola: «Među muškarcima je daleko najrizičnija grupa ona koju tvore homoseksualne i biseksualne muške osobe, kod kojih je više od devet puta vjerojatnije da postoji povijest alkoholizma negoli je to slučaj kod heteroseksualnih muških osoba.»⁸

Žene: Stručni psihološki časopis *Journal of Consulting and Clinical Psychologists* iznosi neke uočljive razlike u količini i učestalosti konzumiranja alkohola između lezbijki i heteroseksualnih žena. Također se navodi da se homoseksualne žene češće upuštaju u teško opijanje negoli to rade heteroseksualne žene (7% u usporedbi s 2.7%, i 19% u usporedbi s 11.7%).⁹

Učestalost nasilja u kući

Žene: U članku pod naslovom *Intimate Violence in Lesbian Relationships (Intimno nasilje u lezbijskim vezama, op. prev.)*, Guat Yong Lie i Sabrina Gentlewarrier tvrde da je među 1099 ispitanih lezbijki «malo više od polovice priznalo da ih je partnerica/ljubavnica na neki način zlostavljala. Najčešće navedeni oblici zlostavljanja su verbalno/emocionalno/psihološko zlostavljanje i kombinacija tjelesnoga i psihičkoga zlostavljanja.»¹⁰

Muškarci: Autori David Island i Patrick Letellier otkrili su kod gej muškaraca povećanu razinu nasilja u kući. U svojoj knjizi, *Men Who Beat the Men Who Love Them*, oni govore da je «učestalost nasilja u kući kod gej muškaraca skoro dvostruka negoli kod heteroseksualne populacije.»¹¹

Učestali mentalni poremećaji

Dr. Dean Byrd ozbiljno je zabrinut zbog prikriivanja ove istine. «Ono što posebice uznemiruje je nezainteresiranost medija za rezultate istraživanja objavljene u glasilu *Archives of General*

Psychiatry, kojime se zaključuje da kod *gej* muškaraca, lezbijki i biseksualaca postoji povećani rizik od mentalnih poremećaja, posebice suicidalnih sklonosti, opće depresije i poremećaja tjeskobe.»¹²

Učestalost promiskuitetnoga ponašanja

Muškarci: U svojoj klasičnoj studiji *Homosexualities: A Study of Diversity Among Men and Women*, autori Bell i Weinberg otkrili su da je 43% homoseksualnih bijelaca imalo spolni odnos s 500 ili više partnera, dok je 28% njih imalo spolni odnos s 1000 ili više partnera – što su brojke koje uvelike nadmašuju postotke heteroseksualne zajednice.¹³

Žene: Statistika promiskuiteta kod lezbijki daleko je od one koja se odnosi na muške homoseksualce, djelomično i zbog toga što postoji daleko manji broj znanstvenih istraživanja na temu ženskih problema i homoseksualnosti. Međutim, ipak postoje neke studije koje ukazuju na učestaliji promiskuitet kod žena koje stupaju u spolne odnose s drugim ženama. Jedno je istraživanje pokazalo da je 7% bjelkinja i 11% crnkinja imalo šest do deset seksualnih partnerica tijekom godine u kojoj je provedeno ispitivanje.¹⁴ Drugo je proučavanje pokazalo da je među heteroseksualnim ženama manje od 1% njih imalo šest ili više partnera u proteklih godinu dana.¹⁵

Kada se istraživanje preusmjeri na broj partnerica tijekom cijeloga života, dobivaju se slični brojevi. Jednim se istraživanjem pokazalo da je 13% lezbijskih bjelkinja, i 19% lezbijskih crnkinja imalo između 25 i 99 partnerica tijekom života.¹⁶ Usporedite to s rezultatima istraživanja provedenoga na heteroseksualnim ženama, kojim se pokazalo da je tek 3% ispitanica imalo 20 ili više muških partnera tijekom života.¹⁷

Ovo je tek kratki pregled niza razlika između homoseksualnosti i heteroseksualnosti, ali zaključak je nedvojbjen: Biblijsku istinu da su svi ljudi stvoreni na Božju sliku i priliku nikada ne smijemo pretvarati u uvjerenje da su različiti načini ponašanja svih ljudi jednakopravni.

76. Ako je Bog ljubav, zašto je onda pogrešno da muškarac voli muškarca, a žena ženu?

Nema ničeg pogrešnog u tomu da muškarac voli drugog muškarca, a da žena voli drugu ženu, međutim spolno izražavanje te ljubavi strogo je zabranjeno.

Pismo nam govori da je Bog ljubav (1 Ivanova 4:16). Međutim, to učenje ne može se izokrenuti s ciljem opravdavanja načina ponašanja koje je u suprotnosti s drugim biblijskim redcima u kojima se određuju Božje granice unutar kojih treba iskazivati emocionalnu i spolnu intimnost. Isus nam to nije mogao jasnije reći: «Zar niste čitali: Stvoritelj od početka *muško i žensko stvori ih* i reče: *Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu; i dvoje njih bit će jedno tijelo?* Tako više nisu dvoje, nego jedno tijelo» (Matej 19:4-6).

Nesumnjivo, Bog *jest* ljubav. Ali, istinska ljubav poznaje granice koje štite, usmjeravaju i pokazuju brigu za one koji ju imaju primiti. Beskrajno ljubim svoje sinove, ali neću im dopustiti da se bave ponašanjem za koje znam da je štetno. Neki ljudi odobravanje takvih načina ponašanja vide kao «toleranciju,» ali to uopće nije gledište našega Gospodina. Kao što to apostol Pavao kaže, «Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrava nauka nego će sebi po vlastitim požudama nagomilavati učitelje kako im godi ušima; od istine će uho odvrćati, a bajkama se priklanяти» (2 Timoteju 4:3-4).

77. Bismo li se mi kao Kršćani trebali protiviti gej brakovima? Takve veze ne štete našim vezama.

Ovakvo stajalište preplavilo je čitavo društvo, a također utječe i na općeniti stav crkve. U svojem članku pod naslovom «*Will Same-Sex Marriage Hurt Your Family?*» Glenn T. Stanton, moj prijatelj i suradnik u udruženju *Focus on the Family*, u pet jednostavnih točki definira problem kojega sobom nosi ovakvo razmišljanje.

Pod brojem jedan je činjenica da imamo veoma malo razumijevanja ili poštovanja prema instituciji braka.

Pobornici istospolnoga braka vjeruju da je brak jednostavno odnos ljubavi između dvoje ljudi, koji omogućava zakonske i zdravstvene povlastice. Istospolne zajednice pretvaraju brak u emocionalnu vezu koja je dovoljno fleksibilna da u sebi uključi bilo kakvu grupu odraslih osoba koje se vole... Istina je pak da je brak uvijek bio i da ostaje mnogo više od toga.

Pod brojem dva Glenn se obazire na utjecaj braka na društvo.

Brak postoji zbog društva baš kao što postoji i zbog samoga para. Svako društvo diljem svijeta – kroz čitavu povijest sve do današnjih dana – smatralo je da je brak osmišljen kao stalni odnos muškarca i žene koji služi općoj dobrobiti. Monogamni brak potiče muškarce da kontroliraju svoju spolnu i agresivnu energiju i bave se obiteljskim životom. Brak također ženi pruža vjernoga i brižnoga supruga koju ju štiti kako ne bi postala predmet kojega uzimaju i iskorištavaju drugi muškarci. Brak je najbolji način osiguravanja prisutnosti oca i majke tijekom odrastanja djece. Istospolni brak o ovim stvarima ne govori ništa, ali upravo su ovi čimbenici razlog zašto je baš svako ljudsko društvo uvijek smatralo da je brak nužan.¹⁸

Kao treće, Glenn ukazuje na potencijal braka da zadovolji potrebe svih uključenih.

Rijetko su kada društvene znanosti došle do sigurnijega zaključka kao po pitanju dobrobiti heteroseksualnoga braka za muškarce, žene i djecu. Muškarci i žene u braku žive dulje. Tjelesno i umno su zdraviji. Vjerojatnost da će konzumirati opijate se smanjuje. Manje je vjerojatno da će suprug ili supruga jedno drugo zlostavljati seksualno ili fizički. Ljudi u braku manje izostaju s posla, rjeđe mijenjaju poslove, a štede i ulažu više novca... Na isti način djeca vjenčanih roditelja... rjeđe moraju na liječničke preglede zbog tjelesnih ili emocionalnih problema. Znatno se bolje razvijaju na intelektualnome i obrazovnome polju. Pokazuju više suosjećanja prema drugim ljudima i manje je vjerojatno da će upadati u probleme u školi, kod kuće ili čak s policijom... Kao što su za stvaranje novoga života potrebni muškarac i žena, oboje su također potrebni za podizanje novoga života do zrelosti. Nemilosrdno je lišiti djecu očeva i majki kako bi se zadovoljila želja odraslih osoba.¹⁹

Glennova četvrta točka odnosi se na način na koji «brak afirmira ljudsku muževnost ili ženstvenost.» Nakon što je Bog stvorio Adama, shvatio je da *nije dobro da čovjek bude sam*. Stoga je Bog stvorio i Evu, koja je «svojom jedinstvenom ženstvenošću upotpunjavala Adama, baš kao što je i Adam upotpunjavao Evu... Istospolni brakovi poriču ideju da među spolovima postoje ikakve stvarne i nužne razlike... Istospolnim zajednicama nedostaje veoma važna komponenta jer su i muškarci i žene uistinu važni.»²⁰

I naposljetku, «podržavanje braka između muškarca i žene nije izraz netolerancije. Kada bi bilo tako, onda bi i sama priroda bila netolerantna. Brak nije nametnut od strane nekakve religijske institucije ili državne vlasti. Njega je uspostavio Bog, a provodi ga priroda... Značenje braka nije nešto što bi svaka nova generacija smjela nanovo definirati po vlastitome nađenju.»²¹

Dakle, kao što vidite, popuštanje pred pokušajima *gej* aktivista da redefiniraju brak imalo bi poražavajući učinak na našu kulturu, djecu, crkve, pa čak i na naše brakove.

78. Na televiziji sam vidio prilog o Rosie O'Donnell i drugim homoseksualcima koji usvajaju djecu. Izgleda da se takva situacija na djecu ne odražava loše. Što bih o tomu trebao znati kada razgovaram s ljudima koji zagovaraju usvajanje od strane gej parova?

Djeca u istospolnim brakovima razmjerno su nov fenomen, međutim niz rezultata istraživanja prikupljenih u posljednjih 40 godina jasno ukazuju na potencijalne komplikacije kod djece odgojene u domu bez oca. Ideja koja se posvuda uvlači u društvo je da kod djece ne dolazi do negativnih posljedica ako ih odgajaju istospolni roditelji. To uvjerenje ne samo da naveliko zastupaju svi mediji, nego sada već polako prodire i u sociološko-znanstvena glasila, a što je još tužnije, u pravni sustav, unutar kojega su mnoge presude utemeljene na ovoj pretpostavci.

Nepristrano istraživanje govori samo za sebe. Noviji promotivni materijal pod naslovom «*When It Comes to Raising Kids, Same-Sex Marriage Isn't The Same*» (*Po pitanju odgoja djece, istospolni brak nije isto što i tradicionalni*, op. prev.) na odličan je način ukazao na to. Istraživanja pokazuju da većina djece u istospolnim domaćinstvima žive sa ženama. Autori skupne analize rezultata istraživanja zaključuju da su djeca odgojena u takvim domaćinstvima podložnija od druge djece nizu negativnih posljedica:

- Lošije fizičko zdravlje
- Lošije emocionalno zdravlje
- Povećani rizik podnošenja tjelesnoga zlostavljanja
- Lošiji uspjeh u školi
- Lošije samopouzdanje
- Manje suosjećanja prema drugima
- Manje poštovanja prema ženama
- Povećana stopa delinkvencijskog ponašanja
- Povećana stopa seksualnog eksperimentiranja
- Ranije upuštanje u seksualno eksperimentiranje²²

Dr. David Popenoe, koji je cijeli radni vijek posvetio analizi istraživanja uloge očeva, iznosi ovakav zaključak:

Trebali bismo odbaciti ideju da «mame mogu biti i tate,» baš kao što bismo trebali odbaciti i popularnu ideju radikalnih feministica da «tate mogu biti mame.» ... Dva spola suštinski se razlikuju, i oba su – kulturološki i biološki – potrebna za optimalan razvoj ljudskoga bića.²³

Moramo biti spremni zauzeti se za one na koje se sve ovo negativno odražava – čak i po cijenu da nas ponekad proglase «netolerantnima» - kako bismo zaštitili nedužne žrtve: današnju djecu.

79. Zar djeci ne trebaju samo roditelji koji će ih voljeti – bilo da se radi o istospolnim roditeljima ili pak o muškarcu i ženi?

Naše politički korektno društvo do te je mjere otvorilo ova vrata da je na kraju interes djece postao samo nekakav dodatak cjelini. Hrpe studija dokumentirano ukazuju na štetu koja se nanosi djeci odgojenoj bez majke i oca koji ih vole. «Ni najnježnija majka na svijetu ne može dječaka poučiti kako postati muškarcem, kao što ni najpažljiviji otac ne može djevojčicu poučiti kako postati ženom. *Gej* muškarac nije u stanju djevojčici pokazati kako biti žena. *Gej* muškarac ne može poučiti sina kako voljeti i brinuti za ženu. Lezbijka ne može svoju kćer poučiti kako voljeti muškarca, niti što treba tražiti od dobrog supruga.»²⁴

Nezaobilazno je da istospolni roditelji djetetu daju nepotpuno razumijevanje i stav prema spolnim razlikama.

Poruka koju sam elektronskom poštom zaprimio od svoje drage prijateljice Brende Gilman ukazala mi je na ovu činjenicu. Dok mi je pisala novosti o svojem životu, evo priče koju mi je iznijela:

Dok sam radila u osnovnoj školi u okviru sveučilišta *University of Memphis*, u svojem razredu za trogodišnju i četverogodišnju djecu naišla sam na dijete koje ima dvije majke. Te žene nose vjenčano prstenje i imaju isto prezime. Jedna od njih je djetetova biološka majka, ali ono je obje zvalo «*mama*.» Jednoga jutra, kada su dijete dovele u školu, pozdravila sam ih kao i svakoga jutra, i pitala kako su. Odgovor je bio, «Dobro smo, ali izgleda da smo naučili i neke nove riječi ovoga tjedna.» Odgovorila sam na to, «Stvarno?» (pomalo iznenađena nezadovoljnim tonom u njezinu glasu). Odvratila mi je, «Da – i to *Power Rangers* i *tata*. Mi kod kuće svakako ne govorimo o tim stvarima, pa ih je sigurno pokupio ovdje u školi!» Nisam znala što bih rekla, pa nisam rekla

ništa. Ali, pitam se kako bi uopće to dijete trebalo ne naučiti ove riječi, posebno riječ *tata*, u javnome okruženju u kojemu svako drugo dijete u razredu priča o svojem tati, ili pak s tatom dolazi u školu.

Razmotrite sljedeću misao iz brošure pod naslovom «*Is Marriage in Jeopardy?*» (*Je li brak u opasnosti?* op. prev.) u izdanju udruge *Focus on the Family*: «Je li ljubav dovoljna kako bi dvojica *gej* tata pomogla kćeri tijekom prve menstruacije?» Ovo pitanje baca svjetlo istine na cijelu situaciju. Brošura nadalje nudi odgovor: «Oni ju ne mogu umiriti, kao što to može majka, pričom o svojem prvom iskustvu menstruacije. Dječacima i djevojčicama treba svakodnevni utjecaj ljubavi muškoga i ženskoga roditelja kako bi postali ono što trebaju biti.»²⁵

80. Kako odgovoriti pobornicima usvajanja od strane gej osoba kada me pitaju, «Zar nije bolje da dijete odraste uz dvoje istospolnih roditelja koji ga vole, nego u domu u kojemu ga zlostavljaju, ili pak u stalnoj tranziciji između raznih udomiteljskih kuća?»

U brošuri «*Is Marriage in Jeopardy?*» autor Glenn Stanton bavi se problemima koje legislativa sklona *gej* populaciji postavlja pred djecu time što redefinira brak:

Uspoređujete najgoru varijantu jedne situacije (loše heteroseksualno roditeljstvo) s najboljom varijantom druge situacije (istospolno roditeljstvo puno ljubavi). Radi se o jabukama i kruškama.

Istraživanja zapravo pokazuju da je stopa zlostavljanja djece najniža u situacijama kada djeca žive s oba biološka roditelja, u usporedbi s povišenim stopama za djecu koja žive s barem jednim nebiološkim roditeljem ili udomiteljem. Istospolno roditeljstvo onemogućava da dijete živi s oba biološka roditelja, a time se povećava i rizik zlostavljanja.

Zagovornici homoseksualnoga braka ne zahtijevaju usvajanje djece koja žive u najtežim situacijama, stoga je intelektualno nepošteno započeti raspravu s takvom tvrdnjom. Oni žele isto što žele i svi roditelji: zdravu, sretnu djecu koju će smatrati svojom. Stoga odbacimo ideju da će istospolni parovi služiti nekom višem društvenome dobru usvajajući djecu iz najtežih uvjeta. To pak nikada nisu zatražili.²⁶

Kada raspravljamo o bilo kojoj od ovih tema, nikada ne smijemo zaboraviti interes djece čiji je zdravi razvoj u pitanju.

81. Bio sam na sastanku omladinskih pastora mogega grada, i mnogo nas je koji smo govorili o novome trendu da djevojčice i djevojke govore o lezbijskim aktivnostima među svojim prijateljicama. Možete li nam pomoći da razumijemo što se tu zapravo događa?

Možda ste mislili da su među mladima najnoviji trendovi mobiteli, traperice bez struka, ili tetovaže, ali ne budite naivni! Najnoviji modni krik među tinejdžericama danas je «*mala biseksualka*.»

Jednostavno uključite televiziju i vidjet ćete trend. Dotad nečuveni poljubac Britney Spears i Madonne na dodjeli nagrada *MTV Music Awards 2003*. Epizoda serije *Prijatelji* u kojoj Joey uporno želi da se Monica i Rachel upuste u seksualne aktivnosti kako bi ih on mogao promatrati. Takozvane «*Reality*» emisije za spajanje parova, kao na primjer *The 5th Wheel* ili *ElimiDATE*, u kojima se događaju istospolna «*spajanja*» mladih djevojaka. Čak ni vaša omiljena sportska emisija ne ostaje imuna na sve to – reklame za pivo prikazuju grupu momaka kako promatraju borbu dviju cura u gradskoj fontani. Ali televizija nije jedini zagovornik ove nove pomame. Tinejdžerski časopisi, glazba, pa čak i proizvođači odjeće, kao na primjer *Abercrombie & Fitch*, energično promiču ovu ideju.

Ta se moda uvlači u sve gradove diljem zemlje. Razmotrite samo sadržaj ovih naslova nekih novijih novinskih članaka: «*Tinejdžerice iz Južne Floride otkrivaju biseksualni trend.*»²⁷ «*Djelomično gej? Za neke je tinejdžerice seksualna preferencija promjenjiva stvar.*»²⁸ «*Tinejdžerice se upuštaju u dvosmjerni seks.*»²⁹ Ipak, još provokativniji je sam sadržaj članaka pod ovim naslovima. Evo primjera:

Grupa tinejdžera okupila se na zabavi. Glazba svira; prokrijumčareno piće toči se na sve strane. Dvije cure smeteno se smješkaju jedna drugoj, dok ih gomila prijatelja potiče. Naposljetku tinejdžerice popuštaju i nagrađuju gledatelje ljubljem u usta. Nije to neobična scena, ako ćemo vjerovati srednjoškolcima iz Južne Floride, koji govore da najnoviji trend za cure nije nošenje modernih dizajnerskih traperica, niti vožnja u dobrom automobilu, nego izjašnjavanje kao biseksualke.³⁰

Druga priča ide ovako: «Grupa učenica iz privatne škole u sjeverozapadnome Washingtonu naplaćuje dečkima po deset dolara promatranje seksi scene između dvije cure. Ove godine je na školskome plesu zaduženi pratitelj morao razdvajati grupu momaka okupljenih oko dvije djevojke koje su se ljubile.»³¹

Radi li se o zabavnome i bezopasnome trendu, ili pak o još jednome pritisku na današnje mlade djevojke? Iako posljedice ovoga novog fenomena još nisu vidljive, nije baš teško procijeniti da bi te djevojke mogle zaraditi emocionalne, seksualne, tjelesne ili društvene povrede koje bi se mogle odraziti na ostatak njihovoga života. Roditelji, pastori i svi oni koji rade s omladinom morali bi početi mladim djevojkama pružati pozitivan i uvažavajući pogled na ženstvenost.

Želite li više informacija, kontaktirajte udrugu *Exodus International* i naručite CD Janelle Hallman, *The Glory of Gender*.

82. Optužili su me da sam homofob. Kako odgovoriti na takvu optužbu?

Današnja kultura relativnoga morala šalje poruku da je svatko tko se drži apsolutne istine nazadan, neprosvijećen ili staromodan. Zbog takvoga mentaliteta koji poručuje da je sve dopušteno mnogi se ljudi suzdržavaju kada im se ukaže prilika da obrane biblijsku istinu. Malo je ljudi koji se usuđuju govoriti istinu osim ako se nalaze u društvu osoba koje se s njima potpuno slažu. Nitko ne voli da ga se etiketira.

Gej aktivisti za sebe pridobivaju mase iskričljavanjem informacija i marginaliziranjem svakoga tko im se suprotstavi. Marginalizacija može dovesti do javnoga ocrnjivanja, a ocrnjivanje pak može dovesti do stavljanja van zakona, a to pak može dovesti do istinskoga progona.

Razmotrimo pobliže te stupnjeve razvoja situacije:

Ljudi koji žele stvoriti zastrašujuću atmosferu počinju s identificiranjem svojih protivnika. Pripadnici *gej* zajednice, na primjer, ne moraju previše tražiti kako bi našli veliku grupu koja se ne slaže s mnoštvom postavki iz njihovoga sustava uvjerenja. Kršćanska zajednica lijepo se uklapa u tu ulogu.

Kada je protivnička grupa jednom definirana, sljedeći je korak marginalizirati ju. Uz pomoć medija je *gej* zajednica uspjela oslikati «kršćansku desnicu» kao nerealistične lakrdijaše koji nemaju veze sa životom.

Međutim, puka marginalizacija nije dovoljna. Kršćane se nadalje ocrnjuje etiketama kao što su «homofobi,» «govornici mržnje» i «netolerantni.»

Jednom kada se određena grupa ocrnjivanjem definira kao stvarna i sveprisutna opasnost, može se očekivati postavljanje zakonskih prepreka djelovanju i govoru takve grupe. To se već događa u Kanadi, gdje se *gej* aktivisti žustro bore kako bi se zakonom protiv «govora mržnje» zabranilo pastorima da s propovjedaonice homoseksualnost definiraju kao grijeh.

SAD samo malo zaostaje za Kanadom. Još smo u fazi ocrnjivanja, i veoma se brzo približavamo fazi stavljanja van zakona. Ako se i kada legislativa protiv «govora mržnje» i «zločina mržnje» prihvati, vrlo ćemo brzo ući u fazu zakonskih barijera, a progonstvo će uslijediti nedugo nakon toga.

Važno je naglasiti dvije dodatne stvari. Kao prvo, Kršćani koji žive u SAD moraju dobro paziti kada govore o istinskome progonstvu. Mogli bismo izgledati neskromno ako se naše

pritužbe za maltretiranje – iako su možda istinite – usporede s pritužbama drugih Kršćana diljem svijeta kojima je i sam život u opasnosti zato što štiju Boga.

Druga stvar je činjenica da možemo bilo pomoći *gej* aktivistima da nas marginaliziraju, bilo suprotstaviti se njihovome djelovanju. Sjetite se ljudi koji se bore protiv abortusa tako što obilaze klinike za pobačaje, odjeveni u fina odijela, i viču na mlade djevojke koje se suočavaju sa stvarnošću neplanirane trudnoće. Predstavlja li takav čovjek Božju istinu? Slovo Božjega zakona točno je razumio, ali Gospodnju milost promašio je za cijeli kilometar. Čedo se neće spasiti ako ne pridobijemo majčino srce. Isto vrijedi i kada raspravljate o homoseksualnosti. Uvijek se trudite ne samo riječima voljeti onoga koji vas optužuje. Služite toj osobi s ljubavlju koju je teško poreći, ljubavlju koja podnosi izrugivanje društva dok se istovremeno čvrsto drži istine.

Je li to lako izvesti? Naravno da nije. Ali Isus nam nikada nije obećao lak život. Zapravo, obećao je upravo obrnuto: «Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom» (Matej 16:24).

Dodatno ohrabrenje potražite u knjizi *Why You Can't Stay Silent*, autora Toma Minneryja.

83. AIDS kao da više nije glavna vijest kakva je nekoć bio. Znači li to da smo ga stavili pod kontrolu?

Prepuštit ću doktoru Haroldu Jaffeu iz medicinskoga centra *CDC* (*U.S. Centers for Disease Control and Prevention*) prvi dio odgovora na ovo pitanje. «Epidemija AIDS-a u Americi daleko je od toga da bude pri kraju. Prošle je godine dijagnoza HIV-a kod muškaraca koji imaju spolne odnose s muškarcima porasla za 7.1%, prema podacima koje *CDC* ima iz 25 saveznih država u kojima se stalno pojavljuje o prisutnost HIV-a. Postotak novih dijagnoza unutar ove visoko rizične grupe povećan je za 17.7% od 1999 godine.»³³

Drugi članak, pod naslovom «*Proučavanje HIV-a ukazuje na porast od 4.4% stope zaraženosti kod mladih gej muškaraca,*» pojavio se u glasilu *The Wall Street Journal* (Petak, 1. lipnja, 2001) donosi sljedeći sadržaj: «Istraživanje u centru *CDC*, u Atlanti, pokazalo je da postoji porast od 4.4% pojavljivanja HIV-a, virusa koji uzrokuje AIDS, kod mladih homoseksualaca u šest velikih gradova. *'To pak znači da na svakih 100 gej mladića koji početkom ove godine nisu bili zaraženi, njih četvorica zaraze se HIV-om do kraja godine,'* kaže Linda Valleroy, epidemiologinja iz *CDC*-a koja je predvodila istraživanje. Također je izjavila da ova statistika podsjeća na brojke iz *gej* zajednice osamdesetih godina, u prvim godinama epidemije.»³⁴

Još je strašnija stopa zaraze kod mladih Afroamerikanaca. «Trideset posto mladih *gej* crnaca zaraženo je virusom AIDS-a, ako je suditi prema brojkama studije provedene u šest američkih velegradova... Proučavanje koje su proveli *CDC* centri u razdoblju između 1998 i 2000 u gradovima Baltimore, Dallas, Los Angeles, Miami, New York i Seattle, pokazalo je da mladi *gej* crnci u dvadesetim godinama života imaju višu stopu zaraze HIV-om negoli bilo koja druga rizična grupa u toj životnoj dobi.»³⁵ Glasilo *The Boston Globe* tu statistiku postavlja u realni kontekst: «Među deseticom mladih crnaca njih trojica... bi mogla biti zaražena HIV-om. Kada bi ta zajednica bila nacija, tada bi jedino Botswana imala višu stopu zaraženosti.»³⁶ Kako se sve ovo može događati uz sveprisutne poruke o «sigurnome seksu»? Problem je u tomu što mnogi *gej* mladići pogrešno pretpostavljaju da se AIDS može liječiti. Jedan od mogućih razloga za ovo nerazumijevanje je činjenica da «novi lijekovi omogućuju oboljelima od AIDS-a da žive dulje, kako kažu nadležni, pa mladi pripadnici *gej* zajednice ne vide kako im prijatelji umiru od te bolesti, te možda prevenciju ne uzimaju tako ozbiljno kao stariji homoseksualci.»³⁷

Istina je da je AIDS univerzalna bolest i da su mnoge zemlje diljem svijeta poharane ovom užasnom epidemijom (koju bismo mi Kršćani trebali vidjeti kao prigodu da služimo i

dajemo), ali ne možemo zanemariti činjenicu da se 70% novih dijagnoza zaraze HIV-om javljaju svake godine među (*gej*) muškarcima.³⁸

84. Kršćanin sam i radim kao psiholog u javnome sektoru. Što mi preporučate kao način da potaknem homoseksualca ili lezbijku da preispitaju svoj način života?

Licemjerje unutar profesije psihologa i savjetnika uistinu je smiješno. Mnogo je psihoterapeuta – a time bi trebali biti prvi koji će revno pomagati pacijentima da postignu mentalno, socijalno i emocionalno zdravlje – koji umjesto profesionalne etike biraju politički korektan stav. Trebalo bi biti više psihoterapeuta koji bi bili spremni sa svojim klijentima istražiti istinu.

Mnoštvo istraživanja ukazuje na učestalu patologiju u vezi homoseksualnosti. (Vidi sedamdeset i peto pitanje.) To bi trebalo biti motivacija za tretman, a tretman bi se trebao baviti korijenskim uzrocima ili čimbenicima koji doprinose i na kraju dovode do problema preuzimanja homoseksualnoga identiteta.

Manipuliranje ili mijenjanje cilja kojega klijent sam sebi zadaje neetički je postupak, međutim, najdosljedniji ste svojoj profesiji kada se izravno pozabavite pacijentovim duboko ukorijenjenim i nezdravim mehanizmima nošenja s problemima. Kada klijenti uvide da se njihovi postupci ne zasnivaju na genetici, nego na razvojnim, obiteljskim i okolnim uvjetima u njihovome životu, tada shvaćaju da život homoseksualnosti nije njihova jedina opcija. U ranim fazama savjetovanja pacijenta koji se bori s homoseksualnošću, rijetko ćete ili nikada izravno obrađivati samu temu homoseksualnosti. Smišljeno bavljenje dubokim problemima svakako će razotkriti činjenice koje nije moguće ne zapaziti. Kako se osoba kojoj nastojite pomoći bude približavala samoj srži svojega problema – bilo da se radi o strahu, nesigurnosti, izoliranosti, samopoštovanju, spolnome zlostavljanju, itd. – krivotvorena priroda homoseksualnosti sasvim će sigurno isplivati na površinu. Nezadovoljstvo homoseksualnošću nezaobilazno će nadjačati emocionalne spolne želje ako on ili ona uistinu žele biti iscijeljeni. Kada se bilo čije legitimne potrebe identificiraju i pravilno zadovolje, poriv da ih se zadovolji na neprikladan način svakako gubi snagu, a potom će sigurno uslijediti i potraga za istinskom slobodom od svih štetnih mehanizama zadovoljavanja.

10.

Odgovori za *gej* zajednicu i njihov plan i program

Istospolni brakovi, *gej* prava, poništavanje pojma spolnoga identiteta, spuštanje zakonske dobne granice za stupanje u spolni odnos, «tolerancija» i «različitost.» Nisu svi koji prihvaćaju *gej* identitet željni ostvarivanja svih ovih stvari, međutim, pripadnici male grupe utjecajnih zagovornika unutar *gej* zajednice ne prežu ni od čega kako bi svoje snove pred cijelim svijetom pretvorili u okrutnu stvarnost. *Gej* aktivisti svoju retoriku više zasnivaju na svojem «planu i programu» negoli na istinski razumnim argumentima, a većina ljudi neće ni

shvatiti što im se događa dok ne bude prekasno. Međutim, Božja istina još uvijek može pobijediti u životima ljudi koji se bore kako bi se oslobodili laži homoseksualnosti. Zapravo, ta istina u stanju je osloboditi i čitavu kulturu.

85. Često slušam kršćanske radio stanice i čujem da se govori o «*gej planu i programu*.» O čemu se tu zapravo radi?

Nažalost, razlog zašto ljudi najčešće kažu «*gej plan i program*» jer je to sažeti pojam za jedan kompleksni i višeslojni pokret. Ne postoji jednostavno objašnjenje.

O ovomu sam doznao nedugo nakon što sam počeo raditi u udruzi *Focus on the Family*.

Trudio sam se shvatiti i razjasniti situaciju s čitavom lepezom problema vezanih za homoseksualnost jer sam znao da će mi se često postavljati ovakva pitanja. Nakon više tjedana istraživanja naišao sam na članak koji sažimlje temeljne ciljeve *gej* pokreta bolje negoli je to uspjelo bilo komu prije toga. Naslov članka je «*Overhauling of Straight America*» (*Prestizanje heteroseksualne Amerike*, op. prev.).

Taj su članak napisali homoseksualni autori Marshall Kirk i Erastus Pill, i izvorno je objavljen u časopisu *Guide Magazine* godine 1987, a radi se o cjelovitome vodiču za ostvarivanje potpune kulturološke promjene po pitanju homoseksualnosti.

«Prvi je cilj smanjiti ili eliminirati osjetljivost američke javnosti na temu homoseksualnosti i *gej* prava,» pišu Kirk i Pill.

Za početak barem tražimo da javnost ne bude osjetljiva na to pitanje, i to je sve. Ne treba nam, niti možemo očekivati, «potpuno prihvaćanje» ili «razumijevanje» homoseksualnosti od strane prosječnoga Amerikanca. Odmah možete zaboraviti na pokušaj uvjeravanja masa da je homoseksualnost nešto dobro. Međutim, ako ih barem možemo navesti da pomisle da je to samo još jedna od bezbroj drugih stvari, i da pritom sliježu ramenima, tada smo borbu za zakonska i socijalna prava već skoro dobili.

A kako su to oni zamislili postizanje ovoga cilja? Pozvali su na «opsežnu medijsku kampanju» kako bi omogućili uspjeh na šest suštinskih fronti koje su od ključne važnosti za preokretanje «heteroseksualne Amerike» naglavačke.

1. Govoriti o homoseksualcima i homoseksualnosti što glasnije i što je moguće češće.

Cilj je normalizirati homoseksualno ponašanje time što će rasprave o tomu i primjeri toga postati svakodnevna stvar. Teorija tvrdi da će, kada se to dogodi, čak i oni koji su se isprva protivili homoseksualnosti, s vremenom prestati osjećati prijetnju ili čak prestati o njoj razmišljati. Ona će jednostavno biti prihvaćena kao rutina, kao kakav dobroćudni dio života. Ključ uspjeha, kažu autori, je spremnost medija da odigraju ulogu *gej* zagovornika, pretvarajući se u «prolaz do privatnoga svijeta heteroseksualaca, kroz kojega se može ubaciti Trojanskoga konja.»

Ovaj prvi cilj je već postignut – o čemu svjedoči opće prihvaćanje homoseksualnosti u popularnoj kulturi.

2. Oslikavati homoseksualce kao žrtve, a ne kao agresivne napadače.

Ideja o kojoj se ovdje radi je da će čak i heteroseksualci koji ne odobravaju *gej* način života ustati u obranu homoseksualaca ako ih budu percipirali kao ugnjetavane i maltretirane građane. Homoseksualci su, navodno, «žrtve sudbine,» rođeni takvi kakvi jesu, «homofobi» ih često fizički maltretiraju, a društvo ih diskriminira.

Zapanjujuća stvar u svemu ovomu, nakon toliko godina, je kako se ovaj plan ostvario bez ikakvoga zastoja, a mase su se dale manipulirati baš kako su se autori teksta nadali.

3. Pružiti razloge za zaštitnički stav.

Ovdje je cilj usredotočiti mase ne na homoseksualnost, nego na homoseksualce. «Naša kampanja ne bi trebala tražiti izravno podupiranje homoseksualne prakse,» pišu Kirk i Pill, «nego bi umjesto toga za svoju temu trebala uzeti anti-diskriminaciju.» Autori namjeravaju heteroseksualno društvo manipulacijom navesti da požele zaštititi «sirote homoseksualce.»

4. Prikazati homoseksualce u idealnome svjetlu.

Postoji jedna stara pjesma koja kaže «*naglasí ono pozitivno,*» a ova strategija veoma je slična toj poruci. Ona pak uzima dva pojavna oblika: kao prvo, stvoriti u prosječnome građaninu dojam da su homoseksualci posvuda i da predstavljaju prosjek, i kao drugo, iskoristiti svaku priliku za razotkrivanje homoseksualnosti (ili navodne homoseksualnosti) uvaženih povijesnih osoba, od Shakespearea do Michelangela. Autori članka tvrde, «U veoma kratkome roku se vještom i lukavom medijskom kampanjom *gej* zajednicu može oslikati kao pravu krsnu kumu čitave zapadne civilizacije.»

5. Prikazati protivnike u najgorem svjetlu.

Idealiziranje homoseksualaca ipak je samo jedna polovica bitke. Druga je pak marginaliziranje onih koji vjeruju da homoseksualnost nije najbolje što Bog ima za čovječanstvo. Ova strategija ima dva glavna cilja. «Kao prvo, namjera nam je zamijeniti uvriježenu samopravednost zbog homofobije stidom i sramotom zbog nje. Kao drugo, cilj nam je prikazati protivnike *gej* zajednice kao tako gadne likove da će se prosječni građani htjeti ograditi od njih.»

Dovoljan je i samo jedan pogled na način kako *gej* aktivisti prikazuju one koji se protive njihovome nastojanju oko istospolnoga braka, i jasno je da se tehnika iz čitanke Kirka i Pillsa dosljedno provodi.

6. Tražiti sredstva: U igri je novac.

Namjera je očigledna: Zatražiti od ljudi koji vjeruju u zacrtane ciljeve i podržavaju kampanju da se pokažu i u praksi. «U SAD postoji 10-15 milijuna primarno homoseksualnih odraslih osoba: kada bi svatko od njih za kampanju dao samo dva dolara, ta bi sredstva zapravo bila ravna sredstvima kojima raspolažu naši najglasniji neprijatelji. A s obzirom da homoseksualci, koji ne izdržavaju obitelj, najčešće imaju natprosječni višak sredstava, mogu sebi dopustiti da njihovi prilozi budu i daleko veći.»¹

Nadam se da sada vidite kako «*gej plan i program*» nije samo teorija – to je veoma stvaran, vrlo dobro organiziran i agresivan pokušaj realiziranja društvenih promjena koje bi pomogle kod ispunjavanja želja njegovih pobornika.

86. Svaki plan i program treba podršku kako bi se nastavio razvijati. Tko su glavni igrači koji potiču *gej plan i program*?

(Volio bih da se Paul E. Rondeau pozabavi ovim pitanjem. Gospodin Rondeau je već više od dvadeset godina na izvršnim položajima međunarodnoga svijeta prodaje i marketinga. Također je nositelj istaknutih akademskih naslova kao što su magistar menadžmenta sa specijalizacijom na području komunikacije uvjeravanja i diplomom marketinškoga menadžmenta na sveučilištu *Concordia*. Trenutno je u procesu doktoriranja na području komunikologije, sa specijalizacijom na temu retorike i masovnoga uvjeravanja. Njegovo istraživanje strategije *gej* marketinga predstavljeno je Ujedinjenim Narodima, navedeno je pred Vrhovnim američkim sudom i prevedeno na švedski i njemački jezik. Trenutno radi kao viši dopredsjednik pri jednoj agenciji za nacionalnu javnu politiku, u Washingtonu. Zvuči li vam to kao osoba koja mnogo zna o organizacijama i njihovoj sposobnosti da pokrenu svoj plan i program? I meni se tako čini, i zato mu prepuštam odgovor na ovo pitanje?)

Kampanja za ljudska prava (*HRC*), sa sjedištem u Washingtonu, najveći je homoseksualni lobi u naciji. Pozivaju se na članstvo od 400.000 osoba, a prijavljuju više od šesnaest milijuna dolara prihoda. Opis njihove djelatnosti je... predlaganje, podržavanje ili protivljenje zakonima, kao i obrana ljudskih građanskih prava. Na njihovoj web stranici objašnjava se da je *HRC* budni i dvojaki «pas čuvar» koji se posvećuje prosvjetljivanju nacionalnoga Kongresa. Među temama za koje se zalažu su i: zagovaranje legislative protiv zločina mržnje, borba protiv HIV-a/AIDS-a, zaštita naših (homoseksualnih) obitelji, i zalaganje za bolje zdravlje lezbijki. Uz lobiranje, dio njihove misije je i intenzivna obuka budućih *GLBT* (gej, lezbijskih, biseksualnih i transseksualnih) političkih aktivista.

Organizacija *GLAAD* (*Gay and lesbian Alliance Against Defamation*) dominantna je u homoseksualnome pokretu po pitanju medijskih odnosa i održavanja budnosti, a prijavljeni prihod im je 4.199.134 dolara. Njihova web stranica ponosno ističe da je *GLAAD* godine 1992 u glasilu *Entertainment Weekly* imenovan za jedan od najmoćnijih entiteta Hollywooda, te da su u novinama *Los Angeles Times* opisani kao vjerojatno najuspješnija organizacija za lobiranje u medijima. Primjer toga je da udruga *GLAAD* sebi pripisuje činjenicu da je tiskovina *New York Times* godine 1987 promijenila politiku vezano za riječ *gej*.

GLAAD tvrdi da su ne samo doprli do srži medijske industrije, nego su također utjecali i na milijune ljudi putem novina, časopisa, filmova, televizije i promidžbenih kampanja. Misija udruge *GLAAD* je obučavanje homoseksualnih organizacija za uspješno utjecanja na medije. Podupire pozitivno oslikavanje homoseksualaca, biseksualaca i transseksualaca i za njih vezane teme u medijima, ali napada svaki negativan stav. Posebno su ponosni na svoju kampanju kojom su spriječili odlazak dr. Laure Schlessinger na televiziju.

Organizacija *NGLTF* (*National Gay and Lesbian Task Force*) ima prihode veće od tri i pol milijuna dolara. Dok *HRC* naglasak stavlja na djelovanje na vladu, a *GLAAD* na medije, *NGLTF* se uz to posebno bavi djelovanjem na razini zajednice. Web stranica ove organizacije njihov rad ovako opisuje: «Ponosimo se svojim predanim razotkrivanjem *ugnjjetavanja* na osnovu rase, klase, spola i spolne orijentacije... *NGLTF* se bori protiv svake vrste zločina *mržnje* protiv homoseksualaca, biseksualaca i transseksualaca, a ta će se borba usredotočiti na stvaranje koalicija i legislative u ključnim savezima... (i eliminiranje) institucionalne *homofobije*.»

Ključna strategija uključuje *javno obrazovanje*, lokalnu obuku za razvijanje vještina aktivista, monitoriranje legislative i izvještavanje o njoj, kao i formiranje koalicija pobornika.

«Otkriti kako se nešto «naziva» prema određenome sustavu, suštinski je korak prema znanju, a kazati da je cjelokupno obrazovanje zapravo učenje kako odabrati pravilne nazive... znači ustvrditi suštinsku istinu.» Lezbijska autorica Patricia Nell Warren to još sažetije izražava: «Tko god se domogne djece, taj je stekao budućnost.»

Dvije visoko učinkovite organizacije, specijalizirane za utjecanje na obrazovne kanale su *PFLAG* (*Parents, Families and Friends of Lesbians and Gays*), i *GLSEN* (*Gay, Lesbian and Straight Education Alliance*).

PFLAG, čiji je prihod samo nešto manji od milijun i pol dolara, ima 76.000 članova i 425 lokalnih grupa. Ta organizacija promiče ideju da je *neznanje* vezano za homoseksualnost u našim školama dovelo do neprijateljske atmosfere pune straha i *mržnje*. Tvrde da prosječni srednjoškolac dnevno čuje oko dvadeset i pet objeda na račun homoseksualaca, te *da je moguće* da na homoseksualnu omladinu otpada 30% svih samoubojstava među tinejdžerima. Svojom «podrškom» oni pozivaju *neprijateljsko* društvo i *neinformiranu* javnost da pomognu pri stvaranju zdravijega društva čiji se članovi međusobno poštuju.

GLSEN, čiji prihod prelazi 1.8 milijuna dolara navodi da je njihova misija borba protiv *homofobije* i *heteroseksizma* koji podrivaju *zdravu* školsku atmosferu. Rade na *obučavanju* nastavnika, učenika i šire javnosti vezano za negativan utjecaj ovih problema koji je istovjetan utjecaju rasizma i seksizma. Obučavaju učitelje kako zaustaviti diskriminaciju i maltretiranje

na temelju spolne orijentacije, i kako pomoći homoseksualnim učiteljima i učenicima da se izbore za svoja prava. Njihov program uključuje obuku pod naslovima *Homophobia 101* i *Homophobia 102*. Ova organizacija tvrdi da su obučili osoblje u 400 škola diljem države, te da je prva državna škola koja se deklarira sigurnom za *gej* i lezbijske polaznike, pod sponzorstvom savezne države Massachusetts, zapravo rezultat modeliranja prema njihovome radu.

Fond *Lambda Legal Defense and Education Fund* ima prihod od preko deset milijuna dolara i inačica je udruženja *ACLU* (*American Civil Liberties Union*), samo što je specifično namijenjen homoseksualcima. Međutim i *ACLU* je veoma aktivan na području *gej* prava, a prihod mu prelazi 25 milijuna dolara.²

Nadam se da vam je sada jasnije kolika se moć nalazi iza ovoga planskoga djelovanja s ciljem nametanja programa *gej* zajednice putem strateškoga rada organizacija za javnu politiku, medija, lokalnih aktivista, heteroseksualnih simpatizera i obrazovnih institucija. Korporacije, škole, privatne organizacije i crkve posrću pod pritiskom kojega nameće ovaj lobi. Moguće je da nam se bliži dan kada će propovijedanje Božje istine o seksualnosti postati ilegalna aktivnost. Amerikancima je već dovoljno otputovati k sjevernim susjedima da bi vidjeli kako to izgleda. Nedavno je u kanadskome saboru prošao prijedlog zakona kojim bi se spolna orijentacija uključila u njihov zakon protiv propagiranja mržnje. «Kao što *WorldNet Daily* navodi, protivnici takve inicijative boje se da će prijedlog zakona postati zakon, te da bi u tom slučaju Biblija mogla biti proglašena protuzakonitom literaturom mržnje.»³ Hoćemo li jednostavno stajati skrštenih ruku i dopustiti da netko proglašava kako je Božja istina «puna mržnje»? Moramo se pripremiti i nikada se ne bojati iznositi Njegovu istinu u ljubavi. Dodatne informacije o ovoj temi potražite u knjizi *The Homosexual Agenda* autorskoga tandema Alan Sears i Craig Osten.⁴

87. Čuo sam da je 10% populacije homoseksualno. Je li to istina?

Nije. Međutim, trebamo razumjeti porijeklo toga mita. Trag mu možemo slijediti sve do knjige *Sexual Behavior in the Human Male*, koji je još četrdesetih godina prošloga stoljeća napisao Alfred Kinsey. U njoj Kinsey navodi da je «10% muškaraca više ili manje isključivo homoseksualno tijekom barem tri godine života, između šesnaeste i pedeset i pete godine starosti.»⁵ Godinama kasnije, kada je *gej* zajednica počela sazrijevati, uhvatila se za ovu brojku i počela propagirati ideju, uz pomoć medija.

Ta prijevara o desetini populacije počela je s Kinseyjevom netočnom metodologijom istraživanja. Njegovi su zaključci potom izolirani i potpuno izvučeni iz konteksta njegovoga istraživanja. Na primjer, on je u svoje istraživanje uključio i visoki postotak zatvorenika i otprije poznatih seksualnih prijestupnika – a to su grupe koje se u homoseksualne aktivnosti upuštaju daleko češće negoli prosječni muškarci.⁶ Cijelih 25% njegovoga uzorka sastojalo se od osuđenika – a to je grupa koja je četrdesetih godina zauzimala manje od 1% američke populacije.⁷ To bi bilo otprilike kao da proučavanje o postotku osoba koje vole kavu provodite isključivo po kavanama.

Mit o tih 10% mediji i dalje propagiraju, iako su čak i neki pripadnici *gej* zajednice javno priznali da su tu brojku namjerno zlorabili zbog društvenog i političkog dobitka. Bruce Voeller je jedan od njih. On priznaje:

Diljem zemlje sam s *gej* grupacijama i u medijima provodio kampanju vezano za Kinseyjevih 10% kojima se pokazuje da «nas ima posvuda.» Ta je fraza ujedno postala i slogan organizacije *NGTF* (*National Gay Task Force*). A zaključci implicirani u Kinseyjevim nalazima postali su ključni dio nacionalnog političkog, obrazovnog i zakonskog programa tijekom godina koje sam proveo kao pripadnik saveza *Gay Activist Alliance* i *NGTF*-a. A nakon niza godina našega obučavanja onih koji informiraju javnost i donose zakone, ideja da je 10% populacije homoseksualno postala je općeprihvaćena «činjenica.»⁸

Tom Stoddard, nekadašnji član organizacije *Lambda Legal Defense Fund* (organizacija za gej prava), kaže, «Koristili smo se tom brojkom... kako bismo stvorili dojam brojnosti homoseksualaca.»⁹ Jill Harris, članica grupe za borbu za gej prava *ACT-UP (AIDS Coalition to Unleash Power)* kaže sljedeće o mitu o 10%:

Smatram da su ljudi oduvijek znali da je ta brojka napuhana. Ali broj je vrlo zgodan i omogućava vam da kažete, «jedan od svakih deset,» a ljudima je tako lakše predočiti da smo tu i da postojimo.¹⁰

88. Ako 10% populacije nije homoseksualno, koja je onda ispravna statistika?

Gej zajednica i mnogi njezini simpatizeri nastavljaju propagirati mit o desetini populacije, međutim istina tu i tamo ispliva na vidjelo. U dokumentu prijatelja suda, od 62 stranice, kojega su Vrhovnome sudu podnijele različite grupe pobornika za gej prava u tekasaškom slučaju sodomije poznatom kao *Lawrence v. Texas*, fusnotom pri dnu šesnaeste stranice priznaje se da je «najšire prihvaćena studija seksualnih aktivnosti u SAD elaborat *NHSLS (National Health and Social Life Survey)*. *NHSLS* je pokazao da se 2.8% muške i 1.4% ženske populacije izjašnjava kao homoseksualci, lezbijke ili biseksualci.»¹¹

Ipak, čak i kada priznaju ove ispravne brojke, gej aktivisti ne mogu bez pretjerivanja, dodajući da je to «skoro 4 milijuna muškaraca i 2 milijuna žena koji se otvoreno izjašnjavaju kao gej i lezbijke.»¹² Do toga su broja očigledno došli vadeći postotak iz cjelokupnoga broja žitelja SAD. Međutim, taj okrugli broj uključuje i 60 milijuna osoba koje su mlađe od 14 godina – od kojih su skoro 40 milijuna mlađi od 9 godina.¹³ Ubrajati i njih u postotak homoseksualaca i lezbijki uistinu je smiješno.

Daljnje informacije o brojnosti homoseksualaca u Americi nalazimo u članku pod naslovom «*The Homosexual Numbers*» koji je objavljen u časopisu *Newsweek*. U njemu se kaže kako «najnovija istraživanja ukazuju na između 1 i 6 posto homoseksualnoga dijela opće populacije.»¹⁴ Mjesec dana kasnije došlo je do iznenađujućega preokreta, i časopis *Nesweek* i časopis *Time* naglašavaju rezultate istraživanja instituta *Alan Guttmacher* o istinskome postotku homoseksualaca. *Newsweek* navodi: «od 3321 muškarca koji su ispitani, samo 2.3% njih govori o bilo kakvim homoseksualnim kontaktima u proteklih 10 godina, a samo polovica od tih 2.3% - znači samo nešto više od 1% cjeline – izjavili su da tu u tome periodu isključivo homoseksualni.»¹⁵ Časopis *Time* je tu studiju nazvao «jednim od najpodrobnijih referata o muškome spolnom ponašanju.»¹⁶

Čak ni istraživač čiji je rad krivo protumačen s ciljem promoviranja mita o 10% homoseksualne populacije – Alfred Kinsey – zapravo nikada nije isticao taj broj kao provjerenu istinu. Umjesto toga, naveo je statistiku koja je daleko bliža istini: Samo 4% muškaraca koji su ispitani bili su tijekom života isključivo homoseksualni, nakon adolescencije.¹⁷ Čak i uz svoju pogrešnu metodologiju i nepravilan odabir ispitanika, Kinsey je uspio pronaći tek 4% homoseksualaca!

89. Kako je statistika od 10% homoseksualaca postala tako raširena? Zašto je to toliko važno gej zajednici, i zašto se toliko trude uvjeriti društvo da je to istina?

Jednostavna izreka odgovorit će na vaše pitanje: Ako neku laž izgovarate dovoljno dugo i dovoljno glasno, ljudi će na kraju u nju povjerovati. A kao što možete vidjeti iz izjava gej aktivista u odgovoru na osamdeset i sedmo pitanje, širenje ove neistine zasnovano je daleko više na planu i programu, negoli na činjenicama. I još uvijek posvuda nailazimo na tu brojku od 10%: na televiziji, u časopisima, i posebice u akademskim krugovima.

Škole diljem zemlje učenike indoktriniraju ovom lažnom statistikom. Poučavaju ju kao da se radi o činjenici. Jedna prijateljica koja upravo dovršava svoj magisterij iz psihoterapije pokazala mi je sadržaj teksta svojih magisterijskih lekcija vezano za homoseksualnost: «Najmanje 10% populacije u SAD sastoji se od homoseksualaca, lezbijki i biseksualaca.»¹⁸ A

škole i sveučilišta nisu jedina mjesta na kojima se ova statistika iznosi kao činjenica, bez mogućnosti preispitivanja. Naime, takozvani «*Project 10*», prvi školski program izrazito pozitivnoga stava prema *gej* kulturi, koji se ima implementirati u javnim školama Kalifornije, i sam svoj naziv preuzima iz obmane o *gej* desetini populacije.

Time smo odgovorili na dio pitanja koji se odnosi na «kako?» Što se tiče dijela koji se odnosi na «zašto,» razmotrimo priznanje *gej* aktivista Brucea Voellera da je godinama iznosio tvrdnje o desetini populacije kako bi uvjerio javnost i političare «da nas ima posvuda» - očigledno u nastojanju da prikaže homoseksualnost kao legitiman način života. (Vidi pitanje 87.) A nemojte si umišljati da je Voeller bio jedini koji je tu pjesmu stalno ponavljao, niti da je uveličavanje njihove brojnosti jedina motivacija koja se krije iza upornoga ponavljanja laži.¹⁹

Gej aktivisti također koriste brojku od 10% kako bi svoje zahtjeve za «jednakost» povezali s borbom za građanska prava koju vode Afroamerikanci, kojih, ne slučajno, ima baš oko 13% populacije.²⁰ Cilj im je ovdje definirati sebe kao manjinu koja treba jednaka prava i zaštitu. Star Parker, samozvani «crnački aktivist, predani borac za principe slobode i jednakosti pred zakonom,» rječito je zamijetio:

Gej fronta htjela bi da ih se vidi kao posljednje poglavlje borbe za građanska prava. Prema njihovome uvjerenju, homoseksualci su najnovija američka ugnjetavana manjina koja traži pravednost, pravdu i jednako pravo na potragu za srećom kao i ostale društvene grupe u državi. Homoseksualci danas smatraju da vojuju onu istu bitku koju su crnci vodili prije 40 godina. Međutim, *gej* pokret je pokret za ljudska prava preokrenut naglavačke.²¹

Ako *gej* zajednica i njezini pobornici uspiju navesti široku javnost da povjeruje kako su oni ugnjetavana, zanemarena i zaboravljena manjina, tada će ljudi koji žele da pobijedi pravda svakako stati uz njihovu plemenitu stvar. Međutim, *gej* zajednica daleko je od nemoći. Čovjek ne mora imati vrhunski kvocijent inteligencije da sagleda kakve je sve promjene ovaj segment pučanstva uspio ostvariti u čitavome društvu kroz obmanu o 10% *gej* populacije.

90. Moj prijatelj smatra da mi Kršćani širimo mržnju kada smatramo da homoseksualcima ne treba odobriti istovjetnu zakonsku zaštitu niti isti status «građanskih prava» koja žele. Kako da mu na to odgovorim?

Ovo pitanje samo dokazuje s kakvim uspjehom homoseksualni aktivisti koriste zamah ostvarenih građanskih prava iz 1964, kada je zakonom odobren status manjine onima u Americi koje se nije tretiralo pravedno. Larry Burtoft, autor izdanja *Setting the Record Straight*, ovako sažimlje pokret kojim se otpor prema težnji homoseksualaca želi poistovjetiti s diskriminacijom koju su doživjeli crnci i druge skupine:

Je li takova analogija opravdana? Jesu li homoseksualci predmet predrasuda i diskriminacije *na isti način* kao i rasne manjine i žene u društvu? Trebaju li uistinu više zaštite negoli im zakon danas pruža?

Ako pri postavljanju ovoga pitanja mislimo otprilike na ovo: «Jesu li homoseksualci predmet izrugivanja, ismijavanja i moralne osude?» ili pak «Jesu li homoseksualci protuzakonito ugnjetavani i povrijeđeni, i društveno izolirani?» - tada odgovor očigledno mora biti potvrđan. Međutim, ako time mislimo pitati, «Jesu li homoseksualci zakonski diskriminirani na isti način kao i Afroamerikanci ili žene u društvu, te im treba zaštita dodatnih zakona o građanskim pravima?» - tada je odgovor svakako negativan.²²

Drugi način razmatranja ovoga problema može biti i uzimanje primjera kriterija koje je Vrhovni američki sud postavio za određivanje je li nekoj grupaciji potrebna zaštita građanskih prava.

Prvi kriterij: Povijest diskriminacije koju potvrđuju dokazi o nesposobnosti stjecanja ekonomskoga prihoda, adekvatnoga obrazovanja, prilika za napredak, ili dobivanja pristupa političkim procesima.

Nažalost, stvarnost diskriminacije Afroamerikanaca posve je očita prema ovome kriteriju, ali nikada nije bilo nekog važnijeg dokaza pred sudom da se takva ista diskriminacija provodi i nad *gej* zajednicom. Pogledajte samo sljedeće podatke:

- Prihodi kućanstava koja se veličinom mogu međusobno usporediti pokazuju da je u *gej* populaciji godišnji osobni dohodak u prosjeku 36.800 dolara, u usporedbi s 12.287 dolara kod prosječnih Amerikanaca, te s pukih 3.041 dolara kod zakinutih Afroamerikanaca. To znači da homoseksualci u prosjeku zarađuju iznad 300% više negoli tipični heteroseksualni Amerikanci, i 1200% više negoli zakinuti Afroamerikanci.
- Unutar *gej* zajednice ima iznad triput više akademski obrazovanih osoba, za razliku od prosječnih Amerikanaca (59.6% nasuprot 18%; homoseksualci imaju u prosjeku 15.7 godina obrazovanja, za razliku od nacionalnoga prosjeka od 12.7 godina) – u usporedbi s čime se dostignuća istinski zakinutih Afroamerikanaca i Latinoamerikanaca čine sićušna. Pripadnici *gej* zajednice triput se češće nalaze na rukovodećim položajima negoli prosječni Amerikanci (49% nasuprot 15.9%), čime se pokazuje da su homoseksualci na tržištu rada u izrazito povoljnijem položaju negoli istinske manjine.
- 65.8% pripadnika *gej* populacije putuju svijetom, više od četiri puta iznad nacionalnoga prosjeka (koji je 14%). U avionskome prometu *gej* putnici trinaest puta češće uživaju povlašteni status *frequent flyer* negoli je to slučaj s prosječnim Amerikancima (26.5% nasuprot 1.9%).²³

Drugi kriterij: Navodno zakinite grupe trebaju u svojem cjelovitom prosjeku pokazivati političku nemoć.

Moć *gej* lobija nemoguće je ne zamijetiti. Javne škole, federalni sustav, savezni sustav, zajedno s lokalnom legislativom, vojska, mediji, mnoštvo crkvenih denominacija, kao i nacionalne organizacije i korporacije – svi su oni osjetili pritisak ove snažne sile – čiji općeniti uspjeh još više zapanjuje s obzirom na činjenicu da u je cijeloj populaciji koncentracija homoseksualaca daleko manja nego što je to slučaj s bilo kojom drugom «političkom manjinom.» Stoga bi bilo smiješno ustvrditi da se ovaj kriterij odnosi na homoseksualce.

Treći kriterij: Posebno zaštićena grupacija mora pokazivati očigledne, nepromjenjive ili izražene karakteristike, poput rase, boje, spola ili nacionalnoga podrijetla, koje ju definiraju kao grupu.

Iako je *gej* lobi pokušao uvjeriti vlast da je homoseksualnost zapravo nepromjenjiva osobina, to još nisu uspjeli postići. S druge strane, postoji mnoštvo dokaza da se stanje homoseksualnosti može promijeniti, čemu svjedoči i veliki broj bivših homoseksualaca. Burtoft navodi:

Uzmemo li činjenicu da je vrhovni sud odbio dati zaštićeni status mentalno oboljelima i retardiranima, pa čak i starijim osobama, karakteristike kojih se mogu smatrati «prirodnima,» nimalo ne čudi da taj sud ovakav status naveliko odbija dati i homoseksualcima. Dakle, homoseksualci padaju i na ispit trećega kriterija za poseban status.²⁴

Što je smisao svega ovoga? Sukladno smjernicama najvišega suda u državi, homoseksualci nemaju pravo na posebnu zaštitu koja je predviđena zakonskim aktom iz godine 1964. Dobro ja znati taj podatak sljedeći put kada vas prijatelj optuži da «širite mržnju,» a time ujedno možete i ukazati na nepravdu bilo koje zajednice koja pokušava izrugivati nastojanja da se stvarno diskriminiranim grupama omogućiti nepristran tretman pred zakonom.

91. Čitao sam da je stopa samoubojstava među *gej* tinejdžerima visoka. Je li to istina?

Gej zajednica htjela bi da povjerujete kako je 30% svih tinejdžerskih samoubojstava povezano s djecom koja se u netolerantnom i homofobnom društvu bore s vlastitom homoseksualnošću. Taj je mit nastao 1989. godine, kada je napisan tekst pod naslovom «*Gay Male and Lesbian Youth Suicide*» («*Samoubojstvo kod homoseksualnih mladića i djevojaka*», op. prev.). Bio je to uradak federalne agencije pod vodstvom homoseksualca Paula Gibsona.²⁵ Taj je tekst

potom objavljen u časopisu *Health and Human Services Journal*, čime je dobio na kredibilitetu. Međutim, dr. Louis Sullivan, tadašnji tajnik HHS-a (*Health and Human Services*), raskrinkao je taj pogrešno posloženi tekst:

Izjave iznesene u članku pod naslovom «*Gay Male and Lesbian Youth Suicide*» ni u kojem slučaju ne predstavljaju moja osobna uvjerenja, niti stav ovoga odsjeka.²⁶

Taj je tekst prepun krivih informacija i pogrešnih zaključaka. Kao prvo valja spomenuti Gibsonovo korištenje obmanom o «10% homoseksualne populacije» prilikom kalkuliranja i donošenja zaključaka. Svi znamo da će korištenje iskrivljenoga ili netočnoga broja u jednadžbi proizvesti pogrešan rezultat ili zaključak – posebice kada je broj kojega se koristi deset puta veći negoli je to pokazalo bilo koje precizno istraživanje (vidi pitanje 88.). Drugi očigledan problem je njegovo korištenje «otkrićem» koje je objavljeno 1985 godine u *gej* glasilu *The Washington Blade*, kada se spominje da svake godine 3000 *gej* tinejdžera počinu samoubojstvo.²⁷ Problem s ovom brojkom je da ona za više od tisuću premašuje cjelokupni zbir svih tinejdžerskih samoubojstava te godine.

Posebno je zaprepašujuća činjenica da ovakvu statistiku bez prestanka promiču homoseksualni aktivisti, a da ju pritom nitko ne preispituje. Školski odbori, vijeća za školske programe, učitelji i roditelji – od kojih su svi zaduženi za brigu o djeci – pogrešno pretpostavljaju da su ove brojke točne, te zasnivaju obrazovne odluke na ovim i sličnim krivim informacijama. Ovakve pak statistike dodatno pomažu *gej* propagandi da oslika pripadnike *gej* zajednice kao žrtve, a heteroseksualce kao zlobne i netolerantne fanatike (vidi 85. pitanje).

Temeljiti uvid u probleme sa spomenutim istraživanjem potražite u članku «*The Gay Youth Suicide Myth*» čiji je autor Peter LaBarbera, a koji je objavljen u časopisu *The Journal of Human Sexuality*.²⁸

92. U čemu je problem sa školskim programima koji nude sigurnost i podršku djeci koja se bore s vlastitim spolnim identitetom?

Jedna od najozbiljnijih prijetnji današnjoj djeci je homoseksualno obrazovanje. Često se događa da pod krinkom kurikula «tolerantne škole» ustanove djeci nameću nedolične i netočne lekcije koje nadaleko mirišu na *gej* plan i program.

Naravno, škole bi trebale postati sigurnija mjesta kako bi sva djeca mogla učiti u miru. Međutim, izolirati i uvoditi neprikladan školski kurikulum kako bi se pružila podrška djeci poremećenoga spolnog identiteta najgora je moguća solucija. Zašto? Kada ta sirota djeca od školskoga psihologa zatraže pomoć, ponudit će im se jedina moguća opcija: organizacija ili savjetnik koji će im pomoći da «prihvate homoseksualnost kao ono što jesu.»

Uzmite u obzir i ovo: jedan od najpopularnijih programa za škole koje žele postati «sigurno mjesto» osmislila je organizacija poznata kao *GLSEN* (*Gay, Lesbian, Straight Education Network*). Ova organizacija potiče škole da stvore klubove poznate kao *GSA* (*Gay/Straight Alliances*, «Savez homoseksualaca i heteroseksualaca,» op. prev.), s ciljem «poučavanja» i «pružanja podrške» svim mladima kojima treba informacija o homoseksualnosti. Nastojanjem grupe *GLSEN* da u program podrške uvedu heteroseksualnu omladinu kako bi podržali i zaštitili *gej* učenike, zapravo ostvaruju svoj cilj, a to je da homoseksualnost postane opće prihvaćena stvar među mladima. Malo je heteroseksualnih učenika koji se u ovim klubovima dobro osjećaju, a oni koji osjećaju istospolnu privlačnost samo se dodatno izoliraju od ostatka vršnjaka, ugurani u nekakav klub koji na kraju uglavnom postaje samo utočište *gej* omladine. Takvim se klubovima, kurikulumima i «obukom o toleranciji» zavodi omladina, ustanova i osoblje koje u okviru posla mora prisustvovati (kao i oni koji samo volontiraju). Svi znamo da odluka vrijedi samo onoliko koliko i informacija na osnovu koje je odluka donesena. Uz pomoć *GLSEN*-a i drugih školskih programa za podršku *gej* učenicima, sve je više mladih koji

pogrešno zaključuju da im je homoseksualnost jedina opcija, te potom pronalaze utjehu s odraslima koji potiču eksperimentiranje i identifikaciju s homoseksualnom zajednicom. Više informacija o opasnostima školskih kurikula za podršku *gej* učenicima obratite se organizaciji *Focus on the Family* i zatražite primjerak izdanja *Teaching Captivity*?²⁹

93. Što će bivši homoseksualci izjaviti ako znanost ikada otkrije genetske uzroke homoseksualnosti?

Osoba koja postavlja ovo pitanje problemu vrlo vjerojatno pristupa s gledišta o «urođenoj predodređenosti.» Koliko god zastrašujuće izgledala ta mogućnost – posebice onima koji se odluče osloboditi homoseksualnosti – njezinu moć poništava jedna još viša sila: Božja istina. Napredovanje osobe koja razmišlja o oslobođanju od homoseksualnosti ne smije se zaustavljati zbog znanstvenih otkrića, nego se treba voditi glasom vrhovnoga *Znanstvenika* – Onoga koji je sve stvorio.

Ipak, zbog samoga pitanja zamislimo hipotetski da se jednoga dana pronade nepobitna biološka poveznica. To ne bi bilo prvi put da se neko opasno ili destruktivno ponašanje povezuje s genetikom: nasilje, alkoholizam i depresija samo su neki koji možda imaju takav korijen. Ali, nameće li genetska predispozicija ponašanje određenoj osobi? Najbolji odgovor na to pitanje kojega sam čuo daje dr. Jeffrey Satinover u svojoj knjizi *Homosexuality and the Politics of Truth*:

Očigledan primjer ovoga principa je košarka. Ne postoje geni koji čovjeku nameću da postane košarkaš. Međutim, neki geni određuju čovjekovu visinu i elemente sportske predispozicije, kao na primjer brze reflekse, povoljnu strukturu kostiju, odnos težine i visine, mišićnu snagu i brzinu oporavka, metabolizam, energetske učinkovitost i tomu slično... Netko tko je rođen s povoljnom kombinacijom visine i sportske građe (za košarku) ni na koji način nije genetski programiran ili prisiljen postati košarkašem.³⁰

Čak ni najglasniji pobornici teorije o «urođenoj predispoziciji» ne mogu poreći ulogu koju okolica i životno iskustvo igraju u predviđanju određenih vrsta ponašanja. Dean Hamer (pobornik teorije o «*gej genima*») kaže ovako: «Također znamo da su geni samo dio odgovora. Pretpostavili smo da je i okolica odigrala važnu ulogu u spolnoj orijentaciji, kao što je slučaj s većinom, ako ne i s cjelinom ljudskoga ponašanja.»³¹

Poanta priče za svakoga tko se poziva na utjecaj sudbine jest da čak i kada bi se otkrili genetski uzroci homoseksualnosti, Biblija još uvijek ne ostavlja mjesta za homoseksualno ponašanje. Joe Dallas, pisac i nekadašnji predsjednik udruge *Exodus International*, definitivno je zapečatio ovu temu naglasivši da se «nemoralno ponašanje ne može legitimizirati brzim prekrštenjem u genskome kodu.»³²

94. Čujem da gej aktivisti tvrde kako organizacije bivših homoseksualaca, kao što je Exodus International, ne vode statistiku vezano za broj osoba koje su se uspješno oslobodile homoseksualnosti. Je li to istina?

(Ovo je omiljena tema napada onih iz *gej* zajednice koji žele opovrći istinu da je promjena moguća. Ne vjerujte im. Zapravo, razmotrite na trenutak što o toj temi govori Alan Chambers, izvršni direktor udruge *Exodus International* – najveće poznate organizacije koja pomaže onima koji se bore s neželjenom istospolnom privlačnošću, kao i njima bliskim osobama:)

Udruga *Exodus International* osnovana je 1976. godine kao odgovor na veliku potrebu. U ono su vrijeme predvodnici zasebnih službi, koji su utemeljili *Exodus*, bili jednostavno zahvalni zbog novopronađene slobode od vlastite homoseksualnosti, i bilo im je dovoljno podijeliti tu istu slobodu s drugima koji ju traže. Malo se tada razmišljalo o statistikama, bilješkama i dokumentaciji. A i vremena je bilo malo.

Osim toga, početci *Exodusa* bili su vrlo skromni. Iako je u rad bilo uključeno više od dvanaest zasebnih službi, tih prvih nekoliko godina sama organizacija *Exodus International* bila je malo više od pukog poštanskog sandučića i ladice u radnome stolu, uz vođu, volontera koji je jednom tjedno provodio poslijepodne nadgledajući situaciju toga novog pothvata. Kako je rasla potreba za osobljem, uredom i službenom politikom djelovanja, pažnja je usmjerena na izuzetno pozitivan odaziv na poruku da je sloboda od homoseksualnosti moguća.

Od toga začetka nadalje, *Exodus* je nastavio raditi s velikim zamahom. Nismo imali doslovno ni jednoga dana a da desetci, a ponekad i stotine ljudi nisu nazivali i tražili pomoć. Danas godišnje zaprimamo preko 125.000 poziva i e-maila, od muškaraca, žena, omladine, obitelji, prijatelja, učitelja, zaređenih osoba, i svi traže odgovore na kompleksne probleme u vezi homoseksualnosti.

Oni koji nas kritiziraju kažu da nemamo dokaz da je promjena moguća, međutim, istina je da u *Exodusu* i službama povezanim s nama postoji dokumentacija o desetcima tisuća osoba koje su pronašle slobodu od homoseksualnosti. Uz to, naše partnerske nacionalne organizacije, kao što su *NARTH*, *JONAH* i *Courage*, imaju slične bilješke i kontakte.

Godine 1999 udruga *Exodus* pokrenula je petogodišnje proučavanje, pod vodstvom doktora Stanton Jonesa sa sveučilišta *Wheaton*, s ciljem praćenja života otprilike stotinjak ljudi koji su na početku proučavanja izjavili da su prošli kroz proces promjene ili reorijentacije. U vrijeme nastanka ove knjige početni rezultati istraživanja imali su biti objavljeni – bilo da se radi o uspjehu svih ili pak samo jedne jedine osobe. (Rezultati se nalaze na web stranici organizacije *Exodus International*, www.exodus-international.org.) Dr. Jones je sa svojim istraživačkim timom tada pozvao te iste osobe na sudjelovanje u petogodišnjemu nastavku istraživanja, s ciljem dobivanja rezultata desetogodišnjega praćenja.

Bog sve koristi za Svoje ciljeve i slavu. Vjerujem da su znanost i psihologija dva iznimno važna područja koja nam mogu pomoći da objasnimo fenomen homoseksualnosti. Ipak, duhovna stvarnost kontrolira materijalnu, pa je stoga pretjerano oslanjanje na znanost i psihologiju, odnosno pridavanje većega značaja negoli ga ima duhovnost, uobičajena pogreška. Svi smo mi genetski, tjelesno i duhovno korumpirana bića; svi smo mi skloni griješenju, a traženje iscjeljenja od nekoga drugog izvora znači propustiti Božji definitivni odgovor – Isusa. Sve ovo znači da su statistike, istraživanja i informacije od velike vrijednosti i važnosti, ali ako vjerujemo u ono što Biblija navodi u 2 Timoteju 3:16, da je Pismo Bogom nadahnuto, tada znamo da naš definitivni autoritet u Levitskome zakoniku, poslanicama Rimljanima i 1 Korinćanima homoseksualnost naziva grijehom. Ali također znamo da Bog nikada ne osuđuje grijeh a da pritom ne pruži i nadu, kao što je to po ovome pitanju učinio i u Pavlovim pismima, u 1 Korinćanima 6:11, gdje Pavao o ljudima, uključujući i homoseksualce, navodi, «To evo, bijahu neki od vas, ali oprali ste se, ali posvetili ste se, ali opravdali ste se u imenu Gospodina našega Isusa Krista i u Duhu Boga našega.»

Statistike mogu biti utješne ili obeshrabrujuće. U svakom slučaju, želim vas potaknuti da uvijek živite više po onomu što znate negoli po onomu što osjećate. Ako poznajete Krista, tada znate da je svaka promjena moguća. Kao što to Chuck Swindoll često kaže, ono što je ispravno još je uvijek ispravno čak i kada to nitko ne čini, a ono što je pogrešno još je uvijek pogrešno, čak i kada to čini baš svatko.

11.

Odgovori znanosti

Gej geni, duljina određenih prstiju, homoseksualno ponašanje voćnih mušica i nekih drugih životinja, mjerenja unutarnjega uha... svakako ne nedostaje pokušaja da se dokaže genetski uzrok homoseksualnosti. Međutim, ne nedostaje ni problema kod studija kojima se tvrdi da je tava veza pronađena. Jednostavna činjenična istina je da preuzimanju homoseksualnoga identiteta doprinosi kompleksna kombinacija čimbenika – a ti su čimbenici vrlo rijetko istovjetni kod dviju zasebnih osoba.

U ovome ćemo poglavlju razmotriti neke najučestalije znanstvene mitove o homoseksualnosti, i ponuditi mogućnost njihova pobijanja.

95. Čuo sam da se navodi niz studija koje potvrđuju teoriju o «homoseksualnosti od rođenja.» Jesu li te studije točne? A ako nisu, zašto?

Velika većina zaključaka spomenutih istraživanja toliko su nategnuti da im vrlo malo ljudi vjeruje, izuzev onih koji svoju «istinu» traže u popularnim medijima. Ali, kao što se to kaže u Izrekama 18:17, «Prvi je pravedan u svojoj parnici, a kad dođe njegov protivnik, opovrgne ga.» S time na umu, pogledajmo koliko su valjane spomenute studije.

Simon LeVay i INAH-3

Neuroanatomske istraživanje (moždane strukture) s nadom da će se osigurati biološka odrednica homoseksualnosti kao da je stiglo do svojega vrhunca godine 1991, kada je Simon LeVay u uvaženom časopisu *Science* objavio članak «*A Difference in Hypothalamic Structure Between Heterosexual and Homosexual Men*» («Razlika u strukturi hipotalamusa heteroseksualnih i homoseksualnih muškaraca,» op. prev.). Proučio je mozak 41 leša, od kojih 6 žena, 19 homoseksualnih muškaraca i 16 muškaraca za koje se pretpostavlja da su bili heteroseksualni. LeVay je ispitao predio hipotalamusa (*INAH-3*), koji je mali dio moždane strukture. Ustvrdio je da je *INAH-3* više nego dvaput veći kod heteroseksualnih muškaraca negoli kod žena, i također dvaput veći kod heteroseksualnih muškaraca negoli kod homoseksualaca. Što je LeVay iz ovoga zaključio? Da «spolna orijentacija ima biološki supstrat» jer je mozak homoseksualaca veličinom bio bliži mozgu žena nego mozgu heteroseksualaca, pa stoga, naravno, pripadnici *gej* populacije biološki moraju biti više nalik ženama.²

Čak i veoma jednostavna analiza LeVayjeve metodologije vrlo brzo pokazuje brojne metodološke greške. I sam LeVay priznaje da je njegov najizraženiji problem u tomu što je svih 19 ispitanih leševa koji su identificirani kao homoseksualci pripadalo osobama umrlima od komplikacija zbog AIDS-a.³ Nije li moguće da je razlika u veličini njihovih hipotalamusa nastala zbog bolesti, a ne homoseksualnosti?

Zapravo, upravo je to kazao i dr. William Byne. On je otkrio da «LeVay nije adekvatno uzeo u obzir činjenicu da su u vrijeme smrti doslovno svi muškarci oboljeli od AIDS-a imali smanjene razine testosterona zbog same bolesti ili kao nuspojavu određenoga medicinskog tretmana. Stoga je moguće da je situacija s veličinom hipotalamusa, koju je on pripisao spolnoj orijentaciji, zapravo uzrokovana hormonalnim poremećajem povezanim s AIDS-om.»⁴

Ali, čak ni ne moramo vjerovati trećoj osobi na riječ o onomu što LeVay svojim istraživanjem nije uspio dokazati; on je i sam o toj temi progovorio sasvim jasno. «Nisam dokazao da je

homoseksualnost genetski uzrokovana, niti sam pronašao njezin genetski uzrok,» priznao je. «Nisam pokazao da su homoseksualci homoseksualni od rođenja, a to je najčešća pogreška koju čine ljudi kada tumače moj rad. Također nisam ni locirao *gej-centar* u mozgu.» On nadalje još dodatno naglašava, «Stalno me opisuju kao *čovjeka koji je dokazao da je homoseksualnost uzrokovana genima*... a to uopće nisam učinio.»⁵

Istraživanje blizanaca Baileyja & Pillarda

Drugi naveliko spominjani «dokaz» genetske veze s homoseksualnošću pripisuje se istraživanju blizanaca koje su proveli Bailey & Pillard. Ovo istraživanje provedeno je nad parovima braće – jednojajčanim blizancima, običnim blizancima, biološkoj braći i usvojenoj braći – od kojih je barem jedan uvijek bio homoseksualan. A ovo su rezultati:

- U 52% slučajeva oba jednojajčana blizanca su homoseksualni
- U 22% slučajeva oba obična blizanca su homoseksualni
- U 9.2% slučajeva oba biološka brata ne-blizanca su homoseksualni
- U 10.5% slučajeva oba usvojena brata su homoseksualni⁶

Izgleda kao da ova statistika ukazuje na genetsku vezu – zar ne? Tako ne misli dr. N. E. Whitehead:

Jednojajčani blizanci imaju identične gene. Da je homoseksualnost biološki uzrokovano stanje koje stvaraju geni (npr. boja očiju), tada bi u slučaju da je jedan bliznac homoseksualan, i 100% njihove jednojajčane braće bili također homoseksualni... Geni su zaslužni za neizravan utjecaj, međutim, općenito govoreći, ne tjeraju ljude da postanu homoseksualni. U znanstvenoj je zajednici ovaj zaključak već desetljećima poznat, međutim, nije dopro do šire javnosti. Zapravo, dogodilo se da javnost sve češće vjeruje upravo obrnuto.⁷

Po istoj logici, kada bi homoseksualnost uistinu imala genetski korijen, grupa koja bi u tom slučaju morala pokazivati najmanje podudarnosti bila bi braća čiji geni uopće nisu povezani – dakle, usvojena djeca. A to ipak nije slučaj.

Dean Hamer i kromosom X

Posljednje proučavanje koje je odvelo korak dalje teoriju o «homoseksualnosti od rođenja» objavljeno je 1993 godine i doživjelo je pravu medijsku oluju na nacionalnoj razini, uključujući i priču s naslovne stranice časopisa *Time*: «*Born Gay: Science Finds a Genetic Link*» («*Gej od rođenja: Znanost pronašla genetsku vezu*,» op. prev.).⁸

O čemu se zapravo radilo u cijeloj toj medijskoj zavrzlami? Pisac Steven Rose se prisjeća:

Godine 1993 jedno je euforijski članak u tisku najavio izdanje vodećeg američkog znanstvenog časopisa, *Science*, u kojemu je objavljen tekst o otkriću takozvanog «*gej gena*.» Hamer, glavni autor toga teksta, kao i knjige *Living With Our Genes*... zaposlen je pri institutu američke vlade *The National Cancer Institute*, međutim, njegova genetska studija provedena na 40 parova homoseksualne braće nije izrazito relevantna za istraživanje karcinoma. Zaključak kojega su Hamer i njegovi kolege iznijeli razmjerno je skroman; da tih 40 parova *gej* braće imaju zajednički genetski marker, što je određena regija X-kromosoma, naslijeđen od majke, nazvan Xq28. Nije otkriven nikakav konkretni gen, nego samo određena genetska poveznica, a koliko takvi geni imaju veze sa spolnom orijentacijom dotične braće ostalo je nejasno. Međutim to nije spriječilo medije da otkriće proglase «pronaskom *gej* gena» i počnu spekulirati o etičkim posljedicama otkrića. Pripadnici *gej* zajednice počeli su nositi majice s natpisom kojim majkama zahvaljuju na Xq28.⁹

Hamer je uistinu ustvrdio da se homoseksualnost može povezati s nalazima vezanima za X-kromosom. Otkrio je da unutar 40 parova homoseksualne braće, njih 33 (83%) imaju iste sekvence kod pet genetskih markera.¹⁰ Kao i u slučaju dviju prethodno spomenutih studija, svatko tko želi ili osjeća da treba prihvatiti genetsku poveznicu s homoseksualnošću radovao bi se ovim otkrićima.

Međutim, znanstvenici – ljudi koji se bave činjenicama, a ne emocijama ili zagovaranjem određenoga načina života – potpuno su drugačije reagirali na ovo izvješće. Whitehead je istaknuo kako u istraživanju ne postoji kontrolna grupa iz opće populacije heteroseksualaca, naglašavajući kako dotični gen nije značajan ako se ista sekvenca X-kromosoma koja je pronađena kod homoseksualaca nalazi i kod heteroseksualaca. Hamer se također nije potrudio ispitati i heteroseksualnu braću ispitanih homoseksualaca kako bi provjerio imaju li i oni spomenuti gen, međutim neki podatci dobiveni od njihove heteroseksualne braće ukazuju na to da i oni imaju identičnu genetsku sekvencu. Drugi očigledan nedostatak u Hamerovome istraživanju je da sedam od ispitanih parova homoseksualaca uopće nisu imali potrebnu genetsku sekvencu.¹¹

Možda su ipak od svega spomenutog najvažnije riječi samoga Hamera vezano za vlastito istraživanje: «Studijom nismo uspjeli dobiti ono što smo se od početka nadali pronaći: jednostavan primjer Mendelovog pravila nasljeđivanja. Zapravo, nismo nikada uspjeli pronaći ni jednu jedinu obitelj u kojoj bi homoseksualnost bila podijeljena po nekakvom očiglednom obrascu.»¹²

Osobi koja o ovakvim studijama želi doznati istinu čak je i najjednostavnije preispitivanje dovoljno da uvijek dođe do istoga zaključka: *nema dokaza za povezanost gena i homoseksualnosti.*

96. Trebamo li vjerovati u teoriju kojom se sugerira da hormonalna neravnoteža tijekom trudnoće može kasnije utjecati na formiranje spolnoga identiteta kod djeteta?

Hormonalna neravnoteža svakako može djelovati na razvoj svakoga fetusa, međutim da bi se teza o izravnoj vezi između te neravnoteže i homoseksualne orijentacije nekako uspjela nategnuti, trebala bi nam elastičnost kakvoga akrobate.

Naravno, takva vrsta neravnoteže može utjecati na jedinku u razvoju, bilo da se radi o pojačanim tjelesnim osobinama muškosti ili ženskosti, što potom može dovesti do osjećaja neadekvatnosti ili potaknuti ismijavanje i izrugivanje ukoliko su dotične osobine vršnjacima očigledne. Dr. Jeffrey Satinover o tomu kaže ovako:

Dječak (na primjer) koji se jednoga dana može pronaći u situaciji da se bori s homoseksualnošću rođen je s određenim osobinama koje su donekle učestalije kod homoseksualaca negoli kod šire populacije. Neke od ovih odlika mogu biti naslijeđene (geni), dok drugi mogu biti izazvani «okruženjem intrauterine» (hormoni). To samo znači da je manje vjerojatno da će dijete bez tih osobina kasnije postati homoseksualcem nego što je to slučaj s djetetom koje ih ima.¹³

Međutim to ni na koji način ne znači da je homoseksualnost predodređena od rođenja, baš kao što to nije ni alkoholizam ili nasilno ponašanje kod ljudi koji su rođeni sa sklonošću prema alkoholu ili izljevima bijesa. Homoseksualnost je daleko kompleksnija pojava od pukog ishoda hormonske neravnoteže u majčinoj utrobi.

Daljnji dokazi za ovo mogu se pronaći u proučavanjima hormonskih razlika koje postaju izražene nakon rođenja: Usprkos mnoštvu istraživanja kojima se u hormonima pokušalo otkriti izravni uzrok homoseksualnosti, nijednome znanstveniku dosad to nije pošlo za rukom. U neolicini se studija navode hormonalne razlike između homoseksualaca i heteroseksualaca, međutim nije pronađen neki uvjerljiv dokaz za to. Uz to ovim istraživanjima izrazito nedostaje dosljednost i repliciranje otkrivenih obrazaca. Mnogi su teoretizirali o tomu da je manjak androgena, kao što je na primjer testosteron, mogući uzrok homoseksualnoga ponašanja. Jedan se znanstvenik pozabavio ovom mogućnošću i na kraju zaključio, «Deficit androgena kod odraslih muškaraca umanjuje osjetljivost i reaktivnost spolnoga aparata, smanjuje seksualnu želju i na kraju dovodi do fizičke impotencije, međutim ne poništava spolnu orijentaciju.»¹⁴

97. Kažete da homoseksualnost nije izazvana genima nego okruženjem. Ako je to istina, kako se onda događa da se jedan dječak bori s homoseksualnim osjećajima, dok njegov brat, odgojen u istome okruženju, biva potpuno heteroseksualan?

Kao što sam već ranije naglasio, homoseksualnost je pretjerano kompleksna da bi ju se moglo jednostavno pripisati samo genima ili samo utjecaju okruženja. Svako je dijete u svakoj obitelji rođeno s određenim genetskim predispozicijama koje određuju hoće li imati crnu kosu, veliki nos, duge noge ili pak plave oči.

Bilo koja dva dječaka iz bilo koje obitelji, iako su odgojeni u istome okruženju, vrlo će vjerojatno imati zasebne osobnosti i temperament. Jedan sin može biti pretjerano osjetljiv, stidljiv i emocionalno ranjiv, dok drugi može biti čvrst i samopouzdan. Svaki će od njih na drugačiji način reagirati na skoro svaki emocionalni poticaj, kao na primjer na ruganje vršnjaka. Jedan će možda sa suzama u očima otrčati u sobu, dok će drugi možda na izazov uzvratiti vlastitim, još snažnijim odgovorom.

Ovakve i bezbroj drugih razlika, uključujući i odnos kojega svako dijete zasebno ostvaruje s roditeljima i braćom i sestrama, mogu dovesti do toga da se jedan bori s homoseksualnošću, dok drugi nikada ni izdaleka ne osjeti takovo iskušenje.

98. Koliko ja razumijem, danas većina medicinskih i psiholoških udruženja homoseksualnost ne smatraju abnormalnom pojavom. Zar vi niste malo zaostali kada vjerujete da je homoseksualnost patološki fenomen?

Na ovo pitanje nije moguće iscrpno odgovoriti ako prvo ne razmotrimo povijest stava medicinske i psihološke zajednice prema homoseksualnosti:

- Izvorno izdanje *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM)* – a to je službeni priručnik kojega se koristilo za dijagnosticiranje mentalnih poremećaja u Americi i diljem svijeta, objavljen 1952. godine – kategorizira homoseksualnost kao «jedan od sociopatskih poremećaja».¹⁵

- Godine 1968. *DSM* je postao *DSM II*, i homoseksualnost s popisa sociopatskih poremećaja prebacio među spolne devijacije.¹⁶

- Godine 1973. nova je verzija ovoga priručnika, *DSM III*, uvela najistaknutiju promjenu kada se homoseksualnost počela smatrati psihološki problematičnom jedino u slučaju da osoba njome nije zadovoljna – što je stanje koje je nazvano «ego-distoničkom homoseksualnošću».¹⁷

- *DSM III R*, kasnije reizdanje potpuno zaobilazi bilo kakav spomen homoseksualnosti.

Revizija iz godine 1973. doživjela je najveću medijsku pažnju. Šesnaestoga prosinca, 1973., glasilo *Washington Post* objavljuje, «*Liječnici ustvrdili da homoseksualci nisu nenormalni.*» A šesnaestoga prosinca 1999. godine, dakle 26 godina kasnije, te iste novine objavljuju isti tekst, ali s novim naslovom – «*Nije bolest.*»

Ali, kako je došlo do ovoga? Je li homoseksualnost psihološki normalna pojava? Pogled na činjenice vezano za ove promjene u sadržaju *DSM*-a uistinu razjašnjava mnogo toga. U svojoj knjizi *Homosexuality: The Use of Scientific Research in the Church's Moral Debate*, autori Stanton Jones i Mark Yarhouse na ova pitanja daju potrebne odgovore.

Uklanjanje homoseksualnosti iz *DSM*-a bilo je rezultat većinskoga glasovanja Američkoga društva psihijatara (APA). Glasovanje je upriličeno u trenutku važnih društvenih promjena, a izvedeno je nekonvencionalnom brzinom, čime su se zaobišli uobičajeni kanali razmatranja problema, i to zbog izravnih prijetnji od strane grupa pobornika *gej* prava, kojima se htjelo prekinuti konvencije društva APA, kao i njihovo istraživanje.¹⁸

Međutim, znanstvene snage određene za reviziju statusa homoseksualnosti bile su iznimno subjektivne. Niti jedan od psihijatara dodijeljenih ovoj grupi nije prethodno smatrao da je

homoseksualnost abnormalna pojava.¹⁹ Stoga nije čudo da je ova grupa donijela odluku kojom se homoseksualnost podržava kao psihološki normalna pojava. Stanton i Yarhouse nadalje kažu:

Ipak, reklo bi se da je, usprkos rezultatu glasovanja, većina članova Američkoga društva psihijatara i dalje nastavila homoseksualnost svrstavati u patologiju. Ispitivanjem četiri godine nakon glasovanja pokazalo se da 69% psihijatara smatra da je homoseksualnost «patološka adaptacija.» Jedno još novije istraživanje govori da psihijatri širom svijeta i dalje vjeruju kako istospolni seksualni odnosi signaliziraju mentalni poremećaj.²⁰

«Uklanjanje homoseksualnosti iz teksta *DSM*-a nije apsolutna definicija patološkoga statusa homoseksualnosti,» dodaju autori. «Ne postoji apsolutni standard procjenjivanja normalnosti ili abnormalnosti.» Nadalje donose i «četiri empirijska (ili barem djelomično empirijska) kriterija... koji se obično koriste za definiranje abnormalnog obrasca ponašanja:»²¹

- statistička rijetkost
- psihički problemi
- neprilagođenost
- odstupanje od društvenih normi

Razmotrimo pobliže ove kriterije.

Statistička rijetkost

Kao što smo vidjeli u pitanju 88, postotak homoseksualaca u svjetskoj populaciji je samo 1 do 3 posto. Stanton i Yarhouse pišu:

Usporedimo taj postotak s prosjekom javljanja drugih poznatijih psihopatoloških poremećaja. Učestalost homoseksualnosti daleko je manja negoli uobičajeni poremećaji poput fobija (14.3%) i alkoholizma i ovisnosti (13.8), a otprilike je slična učestalosti nekih drugih manje uobičajenih poremećaja, kao što je slučaj s napadima panike (1.6%) i shizofrenijom (1.5%), dok je istovremeno daleko učestalija od psihosomatskih poremećaja (0.1%)... U usporedbi s ovim stopama učestalosti, homoseksualnost nije toliko česta da bi ju se kao moguću patološku pojavu moglo eliminirati samo na temelju statističke rijetkosti.²²

Psihički problemi

Stanton i Yarhouse navode,

Psihopatologiju često prate i psihički problemi kao na primjer depresivni poremećaji i poremećaj spolne funkcije. Ipak, psihički problemi nisu nužan sastavni dio psihopatologije. Za neke probleme koje svi mi prepoznajemo kao patološke pojave karakteristični su također i obrasci poricanja i ublažavanja, kao što je ponekad slučaj kod alkoholizma i ovisnosti o opijatima.²³

Vezano za sličnost s nekim slučajevima alkoholizma, autori ovomu dodaju:

Kod homoseksualnosti se često tvrdi da «nema dokaza o tomu da je stopa emocionalne nestabilnosti ili psihijatrijskih oboljenja viša među homoseksualcima negoli među heteroseksualcima.» Ova se tvrdnja toliko ponavljala da je na kraju dobila status činjenice koju «svi znaju.» Ipak, činjenično stanje ove tvrdnje je upitno.²⁴

Neprilagođenost

«Obrazac ponašanja ili određena karakteristika «prilagođeni su» kada su konstruktivni, zdravi, od pomoći i kada doprinose kretanju osobe u pravcu prema zadanim vrijednostima,» pišu Stanton i Yarhouse. Može li se homoseksualnost ikada sagledati kao konstruktivna i zdrava pojava koja je od pomoći i koja stremlje k postizanju nekog poželjnoga cilja?

Psihologinja Elizabeth Moberly ovako odgovara na to pitanje:

Bog homoseksualce nije stvorio kao homoseksualce, nego kao muškarce i žene koji imaju postići psihičku zrelost vlastitoga spolnog identiteta... Pogreška nekih homoseksualaca je pretpostavka da je taj cilj već postignut, dok je razvoj zapravo zaustavljen i još uvijek čeka na dovršenje.²⁵

Odstupanje od društvenih normi

Homoseksualnost krši društvene norme, tvrde Stanton i Yarhouse. Problem je u tomu što zajednica psihologa tu činjenicu odbija priznati. Većina organizacija i udruga koje se bave psihičkim zdravljem umjesto toga predlažu da se društvene norme promijene kako bi se homoseksualnost prihvatila kao normalna varijanta, kao što su neki učinili 2002. godine, kada su pokušali uvjeriti američku javnost da spolno zlostavljanje djece nije uvijek štetno po samu djecu.²⁶

Ipak, za Kršćane koji žele braniti svoje uvjerenje na globalnom tržištu ideja nije pretjerano bitno kako Američko psihijatrijsko društvo ili neka druga profesionalna udruga definira ili svrstava homoseksualnost. Božja istina da je homoseksualnost zastranjivanje od Njegovoga plana za čovječanstvo mora ostati krajnji autoritet.

99. Zar rasprostranjenost homoseksualnosti u životinjskome svijetu nije dokaz da je to normalna pojava?

Započet ću s dovođenjem u pitanje izraza «rasprostranjenost.» Homoseksualno ponašanje može se naći i među životinjama, međutim govoriti da je ono toliko uobičajeno i učestalo da ga se može proglasiti «rasprostranjenim» pravo je pretjerivanje.

Sagledajmo ovo pitanje iz nekoliko različitih uglova. Kao prvo, zar bismo trebali pretpostaviti da je nešto «normalno» samo zato što postoji? Cerebralna paraliza, *Downov* sindrom, distrofija mišića – sve to postoji kao posljedica grješnoga svijeta. Međutim, te pojave nazivamo *oštećenjima* i *defektima*, a ne *normalnim pojavama* upravo stoga što predstavljaju odstupanje od norme. A koja je to norma? Ljudsko biće koje funkcionira prema Božjemu naumu.

Kao drugo, razmotrimo takvo ponašanje u životinjskome svijetu: Životinjska homoseksualnost najčešće se zamjećuje kod jedinki koje tek imaju dostići zrelost, a manifestira se kao neuobičajeni oblik igre. Međutim, homoseksualno ponašanje također se može vidjeti kod životinja koje pokušavaju dokazati svoju nadmoć. Kada mužjak spolno podjarmljuje suparnika, to je čin hijerarhijske agresivnosti, a ne izraz spolne želje, pa čak ni spolne zainteresiranosti. Poželite li se u to uvjeriti, samo na scenu uvedite ženku koja se tjera. Istospolna aktivnost se vrlo brzo napušta.

I naposljetku, ovakav argument trebao bi biti uvredljiv svakome ljudskom biću. Mi nismo životinje. Naš nadmoćan um darovao nam je Tvorac svemira, koji je (što je još važnije) došao i umro za nas, čime nam je dao neprocjenjivu vrijednost. Bilo kakvim uspoređivanjem ljudskih bića s psima ili mačkama, čimpanzama ili zebama, orangutanima ili čudnovatim kljunašima banalizira se Božji plan. Stoga, kada se sljedeći put suočite s ovakvim argumentom, možda poželite jednostavno odvratiti, «Kladim se da ti je drago što tvoja mama ne dijeli tvoja uvjerenja. U životinjskome svijetu neke majke pojedu vlastitu mladunčad.»

12.

Odgovori na vaše potrebe

Hvala vam što ste ovoj knjizi posvetili pažnju. Moja je molitva da ste tu pronašli pomoć i spoznaju. Mnogi izvori koje navodim u ovome poglavlju i kroz čitavu knjigu promijenili su moj život i usmjerili me prema svetosti. Moja je molitva da će tako biti i s vama, odnosno s osobama koje volite, s vašim prijateljima, dok budete nastojali provesti ono što vam ovdje savjetujemo.

Ako se osobno borite s istospolnom privlačnošću, vjerujte mi (i tisućama drugih koji su oslobođeni) – istinska nada, identitet i sloboda dostupni su vam raspećem, smrću, pokopom i uskrsnućem Onoga koji vas ljubi onako kako vas nitko drugi nikada neće moći ljubiti. Dođite k Njemu, priznajte ga, vjerujte u Njega, živite u Njemu. On je došao da biste mogli imati život, i da ga imate u punini (Ivan 10:10).

100. Kakva podrška i kakvi materijali su dostupni za mlade koji se bore s homoseksualnošću?

Da ste ovo pitanje postavili prije pet godina, odgovorio bih vam, «Malo toga.» Zapravo, donedavno je na raspolaganju bilo daleko više materijala kojima se tinejdžere i mlade punoljetnike potiče da prihvate svoje homoseksualne osjećaje.

Međutim, danas je mladima koje muči problem istospolne privlačnosti na raspolaganju sve veći sustav pomoći. Ključni igrač u razvoju ovoga sustava podrške je organizacija *Exodus Youth (EY)*, koja «nudi materijale s biblijskim odgovorima na vaša pitanja, kontakte s grupama za podršku, omladinskim pastorima i pomoć putem Interneta.» Njihova web stranica je www.exodusyouth.net. Njihov CD-ROM, poznat kao *The Map*, sadrži najnovije podatke, kao i priče šestoro mladih (tri dečka i tri cure) koji su se nekoć borili s homoseksualnošću, odgovore na najteža pitanja s kojima se učenici danas suočavaju, te «čitave police knjiga, videa, traktata, poveznica za web stranice i organizacija, kao i interaktivni tečaj od 20 lekcija. Svaka je lekcija opremljena i uvodnim audio materijalom. Uz CD dobiva se i dnevnik od 50 stranica u koji možete zapisivati napredak na svojem putu.» Sve o tomu provjerite na stranici www.reachtruth.com/about.html.

Ali to nije sve. Trebali biste također proučiti i *Celebrating God's Design*, autora Dona Schmiera, jer je to potpuno drugačiji kurikulum koji tinejdžerima dopušta da govore, razmišljaju i mole se vezano za kompleksna pitanja spolova, tolerancije, seksualnosti, prijateljstva i obiteljskih problema. U ovome obrazovnom programu uza svaku lekciju ide i poticajan video uvod; stranice za kopiranje kojima ne trebaju zasebne radne knjige; kao i moduli u trajanju od tri do četiri tjedna, koji se baziraju na istinitim pričama, izazovnim problemima i biblijskim rješenjima.»¹ Drugi vrlo koristan materijal je *SOULutions: Relational Healing for the Next Generation* autorice Cathy Morrill. «*SOULutions* se smjelo bavi pitanjima spolnosti i odnosa s kojima se tinejdžeri i mladi danas suočavaju. Među obrađenim temama su i naš identitet u Kristu, izlasci, promiskuitet, homoseksualnost, i ovisnost.»² Ako pak tražite neku još konkretniju strukturu, kao na primjer formalni program za polaznike, uzmite u obzir *The River*, «intenzivan program iscjeljenja/učeništva za srednjoškolce i mlade punoljetnike (starosti između 16 i 25 godina) koji traže Isusa i Njegovo iscjeljenje za svoje međuljudske odnose, identitet i spolnost. Program se sastoji od 20 lekcija, a grupe se uglavnom sastaju svakoga tjedna u trajanju od 15-20 tjedana.» Program se u različitim trenutcima nudi na različitim lokacijama diljem Amerike.³ Također se informirajte i o

programima pod naslovom *Refuge* koje nudi služba *Love In Action*, sa sjedištem u Memphisu, u saveznoj državi Tennessee. *Refuge* nudi dvije mogućnosti, program od dva ili osam tjedana koji uključuje pohađanje adolescenata, ali i važnijih članova obitelji.⁴

Jedna od najboljih prilika za susretanje drugih koji se bore s ovim problemima je godišnja konferencija koju organizira *Exodus International*. Posljednjih nekoliko godina mnogo je ljudi mlađih od 25 godina bilo na ovoj konferenciji (učenicima starosti od 13-16 godina prisustvovanje se dopušta jedino u pratnji roditelja).

Sve je više mladih koji pronalaze istinu i kojima se nudi nada i alternativa u Kristu.

101. Koji su sve izvori pomoći na raspolaganju ljudima koji se bore s homoseksualnošću?

Niz organizacija nudi posebnu pomoć onima koje muči neželjena istospolna privlačnost, kao i njihovim bližnjima.

Evandeoska

Exodus International

PO Box 54119

Orlando FL 32854

Za Ameriku: (888) 264-0877

Za Orlando: (407) 599-6872

www.exodus-international.org

Parents and Friends of Ex-Gays (P-Fox)

PO Box 561

Ft. Belvoir VA 22060

(703) 739-8220

www.pfox.org

Rimokatolička

Courage

St. John the Baptist Church

210 W 31st Street

NYC NY 10001

(212) 628-1010

Metodistička

Transforming Congregations

PO Box 7146

Pendel PA 19047

(215) 7529655

www.transformingcong.org

Prezbiterijanska

One by One

PO Box 648

Pittsford NY 14534

(716) 568-6180

www.oneby1.org

Episkopalna***Grace & Truth***

Charismatic Episcopal Church
8057 Arlington Expressway
Jacksonville FL 32211
Email: graceandtruth@iccec.org

Židovska***JONAH***

PO Box 313
Jersey City NJ 07303
(201) 433-3444

Psihijatrijska***National Association for Research and Therapy of Homosexuality (NARTH)***

16633 Ventura Blvd. #1340
Encino CA 91436
(818) 789-4440
www.narth.com

Mnogo je knjige o homoseksualnosti teško pronaći, čak i u kršćanskim knjižarama. Ipak, izdavač *Regeneration Books* nudi doslovno sve materijale ikada napisane na ovu temu s konzervativnoga gledišta.

Regeneration Books

Po Box 9830
Baltimore MD 21284-9830
(410) 661-4337
www.regenbooks.org

Neke su knjige «obavezno štivo» za osobe koje pate od homoseksualnosti. Slijedi popis nekolicine naslova koje osobno preporučam:

Za one koji se bore s istospolnom privlačnošću

Coming Out of Homosexuality, Bob Davies i Lori Rentzel

Za muškarce koji se bore s istospolnom privlačnošću

You Don't Have to Be Gay, Jeff Konrad
Desires in Conflict, Joe Dallas

Za žene koje se bore s istospolnom privlačnošću

Restoring Sexual Identity, Anne Paulk

Za bližnje onih koji se bore s istospolnom privlačnošću

Someone I Love Is Gay, Anita Worthen i Bob Davies

Za roditelje koji žele spriječiti razvoj homoseksualnosti kod svoje djece

A Parent's Guide to Preventing Homosexuality, Dr. Joseph i Linda Nicolosi
An Ounce of Prevention, Don Schmierer

Za one koji se sučeljavaju s pobornicima gej-kršćanskih uvjerenja
A Strong Delusion, Joe Dallas

Slijedi popis korisnih web stranica za daljnju pomoć

www.exodusyouth.net

www.freetobeme.com

www.livehope.org

www.peoplecanchange.com

www.pureintimacy.org

www.stonewallrevisited.com

www.citizenlink.org

Možete također otići na link pod naslovom «*Homosexuality and Gender*» na web stranici

www.focusonsocialissues.org.

Korisna jednodnevna konferencija udruge *Focus on the Family*, nazvana *Love Won Out* obučava i osposobljava obitelji, crkvu i zainteresirane građane, donoseći ravnotežu istine i ljubavi vezano za spornu temu homoseksualnosti. Konferencija se održava diljem Sjedinjenih Američkih Država još od 1998. godine, pritom pomažući tisućama osoba. Buduće datume i lokacije potražite na web stranici www.lovetwonout.com.

Bilješke

Prvo poglavlje: Odgovori na temeljna pitanja

1. Joseph Nicolosi, *Reparative Therapy of Male Homosexuality* (Northvale, NJ: Jason Aronson Inc., 1997), str. XV.
2. Isto, str. XVI.
3. Citat iz *A Parent's Guide to Preventing Homosexuality*, Nicolosi i Nicolosi, str. 151.
4. Isto, str. 152-153.
5. Isto.
6. Isto.
7. Don Schmierer, *An Ounce of Prevention* (Nashville, TN: Word Publishing, 1998).

Drugo poglavlje: Odgovor za obitelji

1. *Rijeka uspomena* (*A River Runs Through It*), 1992.
2. Anita Worthen i Bob Davies, *Someone I Love Is Gay* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2002).
3. Joseph Nicolosi i Linda Ames Nicolosi, *A Parent's Guide to Preventing Homosexuality* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2002), str. 44-45, Copyright © Joseph Nicolosi i Linda Ames Nicolosi. Korišteno uz dozvolu izdavača InterVarsity Press, P.O. Box 1400, Downers Grove, IL 60515, SAD. www.ivpress.com.
4. Isto, str. 45.

5. Isto, str. 21.
6. Isto, str. 48.
7. Simon LeVay, *Queer Science* (Cambridge, MA: MIT Press, 1996), str. 6.
8. Dean Hamer i Peter Copeland, *The Science of Desire* (New York, NY: Simon & Schuster, 1994), str. 166.
9. George Rekers, izd., "Gender Identity Disorder," *The Journal of Human Sexuality*, 1996, str. 14.
10. Nicolosi i Nicolosi, *A Parent's Guide*, str. 75.
11. Isto, str. 75-76.
12. Isto, str. 76.
13. Isto, str. 76.
14. Isto, str. 162-163.
15. Mark Yarhouse i Lori Burkett, *Sexual Identity: A Guide to Living in the Time Between the Times* (Lanham, MD: University Press of America, Inc., 2003), str. 132.
16. Anita Worthen i Bob Davies, *Someone I Love Is Gay* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2002), str. 42-44. Copyright © 1996, Anita Worthen i Bob Davies. Korišteno uz dozvolu izdavača InterVarsity Press, P.O. Box 1400, Downers Grove, IL 60515, SAD. www.ivpress.com.
17. Yarhouse i Burkett, *Sexual Identity*, str. 134-135.
18. Joseph Nicolosi, *Reparative Therapy of Male Homosexuality* (Northvale, NJ: Jason Aronson Inc., 1997), str. 164-165.
19. Isto, str. 164.
20. www.exodusyouth.net; www.livehope.org
21. Gary Smalley i Dr. Greg Smalley, *Bound By Honor: Fostering a Great Relationship with Your Teen* (Wheaton, IL: Tyndale House Publishers, 1998).
22. Jeenie Gordon, *Those Turbulent Teen Years: Hope For Parents* (Grand Rapids, MI: Chosen Books, 2000).
23. Deborah Phrihoda, *Mommy, Why Are They Holding Hands?* (Souderton, PA: Cutting Edge Publishing, 1996), str. 1.
24. Don Schmierer, *Celebrating God's Design* (Santa Ana, CA: Promise Publishing, 2000), poledina.
25. Dr. James Dobson, *Complete Marriage and Family Home Reference Guide* (Wheaton, IL: Tyndale House Publishers, 2000), str. 152.
26. Isto, str. 153.
27. Isto, str. 153-154.
28. Isto, str. 155.
29. Dr. James Dobson, *Preparing for Adolescence* (Ventura, CA: Gospel Light Publications).
30. Merriam Webster's Collegiate Dictionary, deseto izdanje.
31. Henry Cloud i John Townsend, *Boundaries* (Grand Rapids, IL: Zondervan Publishing House, 1992).
32. Worthen i Davies, *Someone I Love Is Gay*, str. 143.
33. Dr. James Dobson, *Love Must Be Tough* (Nashville, TN: Word Books, 1983).
34. Nicolosi i Nicolosi, *A Parent's Guide to Preventing Homosexuality*, str. 33-34.
35. Bob Davies, *When a Loved One Says, "I'm Gay."* Knjižica iz serije A Love Won Out (Colorado Springs, CO: Focus on the Family, 2002), str. 23.

Treće poglavlje: Odgovori za prijatelje

1. Jeff Konrad, *You Don't Have to Be Gay* (Hilo, HI: Pacific Publishing House, 2000), str. 240.

2. *International Bulletin of Missionary Research*, tom 28, br. 1, 2004, str. 24-25.
3. www.washblade.com/print.cfm?content_id=1456
4. Joe Dallas, *How Should We Respond*, iz serije *Love Won Out* (Colorado Springs, CO: *Focus on the Family*, 1999), str. 10.
5. Joe Dallas, "How Should the Church Respond," plenarno izlaganje na konferenciji *Love Won Out*, u organizaciji udruge *Focus on the Family*, Nashville, TN, 7. veljače, 2004.
6. Anita Worthen i Bob Davies, *Someone I Love Is Gay* (Downers Grove, IL: *InterVarsity Press*, 2002), str. 173. Copyright © 1996, Anita Worthen i Bob Davies. Korišteno uz dozvolu izdavača *InterVarsity Press*, P.O. Box 1400, Downers Grove, IL 60515, SAD.
www.ivpress.com.
7. Isto, str. 174.
8. Isto, str. 174.
9. Isto, str. 175.
10. Isto, str. 176.
11. Isto, str. 177.
12. Isto, str. 177.
13. Simon LeVay, *Queer Science* (Cambridge, MA: *MIT Press*, 1996), str. 6.
14. Isto, str. 6.

Četvrto poglavlje: Odgovori za Crkvu

1. Mona Riley i Brad Sargent, *Unwanted Harvest* (Nashville, TN: *Broadman & Holman Publishers*, 1995), str. 60.
2. Isto, str. 60. Do daljnjeg komentara sljedeći navodi su iz knjige *Unwanted Harvest*, Riley i Sargent, str. 60-67.
3. Joe Dallas, *How Should We Respond*, serija *Love Won Out* (Colorado Springs, CO: *Focus on the Family*, 1999), str. 8-9.
4. Don Schmierer, *An Ounce of Prevention* (Nashville, TN: *Word Publishers*, 1998), str. 187.
5. Do daljnjeg komentara sljedeći navodi su iz knjige *An Ounce of Prevention*, Schmierer, str. 187-189.
6. Pastor Mike Riley je još uvijek moj blizak prijatelj. Kada sam došao do ovoga pitanja zatražio sam od njega da pruži odgovor, a tekst kojega donosim u ovoj knjizi izvadak je iz naše osobne prepiske.

Peto poglavlje: Odgovori za muškarce

1. *The Truth Comes Out: The Roots and Causes of Male Homosexuality*, serija knjižica *Love Won Out* (Colorado Springs, CO: *Focus on the Family*, 2002), str. 15.
2. Isto, str. 16.
3. Dr. Joseph Nicolosi, "The Condition of Male Homosexuality," plenarni sastanak na konferenciji *Love Won Out*, u organizaciji udruge *Focus on the Family*, Nashville, TN, 7. veljače, 2004.
4. *The Truth Comes Out*, str. 23-24.
5. Isto, str. 47.
6. Isto, str. 47-48.
7. Dr. Uriel Meshoulam, "Is It OK To Tell A Teen, Be True To Your Real Self?" *Boston Globe*, 28. veljače, 1999.
8. Joseph Nicolosi, *Reparative Therapy of Male Homosexuality* (Northvale, NJ: *Jason Aronson, Inc.*, 1997), str. 58.

9. Alan Chambers i ja vrlo smo blisko surađivali u odboru udruženja *Exodus* i bliski smo prijatelji. Znao sam da će njegova osobna ispovijest biti od pomoći čitateljima ovoga odgovora pa sam stoga zamolio Alana da mi pošalje svoje viđenje vlastitoga iskustva iz djetinjstva. Njegov odgovor dobio sam putem osobne prepiske.
10. Andria L. Sigler-Smalz, „*Understanding the Lesbian Client*,“ tekst se nalazi na web stranici organizacije NARTH: www.narth.com/docs/understanding.html.
11. David McWhirter i Andrew Mattison, *The Male Couple* (Engelwood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, Inc., 1984), str. 207
12. Isto, str. 252-253.
13. Nicolosi, *Reparative Therapy of Male Homosexuality*, str. 140.
14. Isto, str. 139.
15. Theo Sanford i dr., «*Same-sex Sexual Behavior and Psychiatric Disorders: Findings from the Netherlands Mental Health Survey and Incidence Study NEMESIS*,» *Archives of General Psychiatry* 58 (2001), str. 85-91.
16. Maria Xiridou, Ronald Gekus, John De Wit, Roel Coutinho i Mirjam Kretzschmar, «*The Contribution of Steady and Casual Partnerships to the Incidence of HIV Infection Among Homosexual Men in Amsterdam*,» *AIDS* 17 (2003), str. 1032.
17. Isto, str. 1032.
18. Michelangelo Signorile, «*Bridal Wave*,» časopis *OUT*, prosinac/siječanj 1994, str. 32.
19. Andrew Sullivan, *Virtually Normal* (New York, NY: Vintage Books, 1996).
20. Nicolosi, *Reparative Therapy of Male Homosexuality*, str. 126.
21. Jeff Konrad, *You Don't Have to Be Gay* (Hilo, HI: Pacific Publishing House, 2000).

Šesto poglavlje: Odgovori za žene

1. Anne Paulk, *Restoring Sexual Identity* (Eugene, OR: Harvest House Publishers, 2003), str. 69-70.
2. Isto, str. 56-57.
3. Stanton L. Jones i Mark Yarhouse, *Homosexuality: The Use of Scientific Research in the Church's Moral Debate* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2000), str. 57. Copyright © 2000, Stanton L. Jones i Mark A. Yarhouse. Korišteno uz dozvolu izdavača InterVarsity Press, P.O. Box 1400, Downers Grove, IL 60515, SAD. www.ivpress.com.
4. Paulk, *Restoring Sexual Identity*, str. 59.
5. Isto, str. 56.
6. Isto, str. 60.
7. G. Rekers i S. Mead, «*Female Sex-Role Deviance. Early Identification and Developmental Intervention*,» *Journal of Clinical Child Psychology*, 9 br. 3 (1980), str. 199-203.
8. M. T. Saghir i E. Robins, *Male and Female Homosexuality: A Comprehensive Investigation* (Baltimore, MD: Williams & Wilkins, 1973).
9. Paulk, *Restoring Sexual Identity*, str. 61.
10. J. Michael Bailey i Kenneth J. Zucker, «*Childhood Sex-Typed Behavior and Sexual Orientation: A Conceptual Analysis and Quantitative Review*,» *Developmental Psychology*, 31 (1995), str. 49.
11. Paulk, *Restoring Sexual Identity*, str. 64.
12. Isto, str. 65.
13. Isto, str. 67.
14. Elaine V. Siegel, *Female Homosexuality: Choice Without Volition, a Psychoanalytic Study* (Hillsdale, NJ: The Analytic Press, 1988), str. 219.
15. Paulk, *Restoring Sexual Identity*, str. 67-68.

16. Bob Davies i Lori Rentzel, *Coming Out of Homosexuality: New Freedom for Men and Women* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1993), str. 47.
17. *The Heart of the Matter: Roots and Causes of Female Homosexuality*, serija Love Won Out (Colorado Springs, CO: Focus on the Family, 2002), str. 11.
18. Andria L. Sigler-Smalz, «*Understanding the Lesbian Client*,» tekst se nalazi na web stranici organizacije NARTH: www.narth.com/docs/understanding.html.
19. Isto.
20. Paulk, *Restoring Sexual Identity*, 248.
21. Lori Rentzel, *Emotional Dependency* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1990)

Sedmo poglavlje: Odgovori za one koji žele promjenu

1. Dr. Robert Spitzer, «*Commentary: Psychiatry and Homosexuality*,» *Wall Street Journal*, 23. svibnja, 2001.
2. Irving Bieber, *Homosexuality: A Psychoanalytic Study* (New York, NY: Basic Books, 1962), str. 318-319.
3. Spitzer, «*Commentary: Psychiatry and Homosexuality*,» str. 7.
4. Mark Yarhouse i Lori Burkett, *Sexual Identity* (Lanham, MD: University Press of America, Inc., 2003), str. 43.
5. Mike Haley, «*Enduring Freedom*,» govor na konferenciji Exodus International 2002.
6. Walter A. Henrichsen, *Thoughts from the Diary of a Desperate Man* (El Cajon, CA: Leadership Foundation), str. 2.
7. Jane Boyer, iz njezinoga svjedočanstva za Focus on the Family. Konferencija Love Won Out, Nashville, TN, 7. veljače, 2004.
8. Robert Spitzer, *Archives of Sexual Behaviour* 32, br. 5 (Listopad 2003), str. 403-417.
9. Joseph Nicolosi, *Reparative Therapy of Male Homosexuality* (Northvale, NJ: Jason Aronson, Inc., 1997), str. 163-164.
10. Yarhouse i Burkett, *Sexual Identity*, str. 9.
11. Wilhelm Stekel, «*Is Homosexuality Curable?*» *Psychology Review* 17 (1930), str. 443-451.
12. Michael E. Cavanagh, *Make Your Tomorrow Better* (New York, NY: Paulist Press, 1980), str. 266.
13. Charles Socarides, *Homosexuality: Psychoanalytic Therapy* (New York, NY: Jason Aronson, Inc., 1978), str. 3.
14. William Masters i Virginia Johnson, *Homosexuality in Perspective* (Boston, MA: Little, Brown, 1979), str. 402, 408.
15. Jeffrey Satinover, *Homosexuality and the Politics of Truth* (Grand Rapids, MI: Hamewith Books, 1996), str. 186.

Osmo poglavlje: Teološki odgovori

1. Robert Gagnon, *The Bible and Homosexual Practice: Texts and Hermeneutics* (Nashville, TN: Abingdon Press, 2001), str. 229-230.
2. Isto, str. 332.
3. <http://bible.crosswalk.com/Lexicons/Hebrew/heb.cgi?number=03045&version=kjv>
4. Troy Perry, *The Lord Is My Shepherd and He Knows I'm Gay* (Los Angeles, CA: Nash Publishing, 1972), str. 150-151.
5. Joe Dallas, *A Strong Delusion: Confronting the «Gay Christian» Movement* (Eugene, OR: Harvest House Publishers, 1996), str. 178.
6. Gagnon, *The Bible and Homosexual Practice*, str. 152.

7. Isto, str. 153.

Deveto poglavlje: Kulturološki odgovori

1. «*Why Market to the Gay Community*,» američki popis istospolnih domaćinstava iz 2000 godine, analizirao Dr. Gary Gates, www.witeckcombs.com.
2. Isto.
3. <http://htomc.dns2go.com/text/PAGLIA.TXT>
4. William Masters, Virginia Johnson i Robert Kolodny, *Human Sexuality*, četvrto izdanje (Glenview, IL: Addison-Wesley Educational Publishers, 1991), str. 394.
5. Stanton L. Jones i Mark A. Yarhouse, *Homosexuality: The Use of Scientific Research in the Church's Moral Debate* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2000), str. 103. Copyright © 2000, Stanton L. Jones i Mark A. Yarhouse. Korišteno uz dozvolu izdavača InterVarsity Press, P.O. Box 1400, Downers Grove, IL 60515, SAD. www.ivpress.com.
6. www.avi.org/men/node/view/70. Statistika je preuzeta iz studije autorskoga dvojca R. A. Royce i W. Winkelstein, «*HIV infection, cigarette smoking and CD4 + T-lymphocyte counts: preliminary results from the San Francisco Men's Health Study*,» *AIDS* 1990; 4, str. 327-333.
7. J. Bradford i dr., «*National Lesbian Health Care Survey: Implications for Mental Health Care*,» *Journal of Consulting and Clinical Psychology* 62 (1994), str. 239, citirano u izdanju *Health Implications Associated with Homosexuality*, str. 81.
8. Karen Paige Erickson, Karen F. Trocki, «*Sex, Alcohol and Sexually Transmitted Diseases: A National Survey*,» *Family Planning Perspectives* 26 (Prosinac 1994), str. 261.
9. Peter Freiberg, «*Study: Alcohol Use More Prevalent for Lesbians*,» *The Washington Blade*, 12. siječnja, 2001, str. 21.
10. Gwat Yong Lie i Sabrina Gentlewarrier, «*Intimate Violence in Lesbian Relationships: Discussion of Survey Findings and Practice Implications*,» *Journal of Social Service Research* 15 (1991), str. 41-59.
11. David Island i Patrick Latellier, *Men Who Beat Men Who Love Them: Battered Gay Men and Domestic Violence* (New York, NY: Haworth Press, 1991), str. 14.
12. www.narth.com/docs/innate.html
13. A. P. Bell i M. S. Weinberger, *Homosexualities: A Study of Diversity Among Men and Women* (New York, NY: Simon and Schuster, 1978), str. 308-309.
14. A. P. Bell, M. S. Weinberger i S. Hammersmith, *Sexual Preference: Its Development in Men and Women* (Bloomington, IN: Indiana University Press, 1981).
15. Dolcini i dr., «*Demographic Characteristics of Heterosexuals with Multiple Partners: The National AIDS Behavioral Surveys*,» *Family Planning Perspectives*, 25, br. 5 (1993), str. 208-414.
16. Bell i Weinberg, *Homosexualities*, str. 308-309. Vidi također A. P. Bell, M. S. Weinberger i S. Hammersmith, *Sexual Preference* (Bloomington, IN: Indiana University Press, 1981).
17. Turner i dr., «*Sexual Behavior in the United States, 1930-1990: Trends and Methodological Problems*,» *Sexually Transmitted Diseases*, 22, br. 3 (1995), str. 173-190.
18. Glenn T. Stanton, «*Will Same-Sex Marriage Hurt Your Family*,» časopis *Focus on the Family*, izdanje za samohrane roditelje, veljača/ožujak 2004, str. 18.
19. Isto, str. 18.
20. Isto, str. 19.
21. Isto, str. 19.
22. «*When It Comes to Raising Kids, Same-Sex Marriage Isn't The Same*,» oglasni tekst, *Boston Globe*, 23. siječnja, 2004.
23. Isto.

24. «*Is Marriage in Jeopardy?*» *Focus on the Family*. Dostupno na Internetu: <http://family.org/cforum/fosi/marriage/FAQs/a0026916.cfm>.
25. Isto.
26. Isto. Izvorni tekst bilješki: Catherine Malkin i Michael Lamb, «*Child Maltreatment: A Test on the Sociobiological Theory*,» *Journal of Comparative Family Studies*, 25 (1994), str. 121-133; David Popenoe, *Life Without Father* (New York: The Free Press, 1996).
27. «*South Florida Teen Girls Discovering 'Bisexual Chic' Trend*,» *Sun-Sentinel*, utorak, 30. prosinca, 2003.
28. «*Partway Gay? For Some Tenn Girls, Sexual Preference Is A Shifting Concept*,» *The Washington Post*, nedjelja, 4. siječnja, 2004, str. 1.
29. «*Teen Girls Practice Sexual Equivocation*,» *The Gazette*, ponedjeljak, 12. siječnja, 2004, str. 2.
30. «*South Florida Teen Girls Discovering 'Bisexual Chic' Trend*,»
31. «*Partway Gay? For Some Tenn Girls, Sexual Preference Is A Shifting Concept*,»
32. Tom Minnery, *Why You Can't Stay Silent: A Biblical Mandate to Shape Our Culture* (Wheaton, IL: Tyndale House Publishing, Inc.).
33. «*Cases of HIV Rise in 2 US Groups*,» *The New York Times*, ponedjeljak, 28. srpnja, 2003.
34. «*HIV Study Shows 4.4% Infection Rate For Young Gay Men*,» *The Wall Street Journal*, petak, 1. lipnja, 2001.
35. «*Study in 5 Cities Finds H.I.V. In 30% of Young Black Gays*,» *The New York Times*, utorak, 6. veljače, 2001.
36. «*Seeking a Haven From Isolation*,» *Boston Globe*, nedjelja, 11. ožujka, 2001.
37. «*HIV Study Shows 4.4% Infection Rate For Young Gay Men*,»
38. Novi podatci CDC-a o HIV-u/AIDS-u: www.cdc.gov/nchstp/od/news/at-a-glance.pdf.

Deseto poglavlje: Odgovori za gej zajednicu i njihov plan i program

1. Svi navodi su iz teksta autora Marshalla Kirka i Erastusa Pilla, «*The Overhauling of Straight America*,» *Guide Magazine*, studeni, 1987.
2. Paul Rondeau, «*Selling Homosexuality to America*,» www.regent.edu/acad/schlaw/lawreview/articles14_2Rondeau.PDF, str. 46. ovaj članak uključuje 29 internih bilješki u kratkome odlomku kojega donosimo u ovoj knjizi. Cjelokupna dokumentacija za te bilješke može se pronaći na navedenoj web stranici. Gospodin Rondeau dostupan je na adresi Rondeau@directway.com.
3. <http://209.157.64.200/focus/f-news/k-sexualorientation/browse>.
4. Alan Sears i Craig Osten, *The Homosexual Agenda: Exposing the Principal Threat to Religious Freedom Today* (Nashville, TN: Broadman and Holman Publishers, 2003).
5. Alfred Kinsey, Wardell Pomeroy i Clyde Martin, *Sexual Behavior in the Human Male* (Philadelphia, PA: W.B. Saunders Company, 1948), str. 651.
6. Judith A. Reisman i Edward W. Eichel, *Kinsey, Sex and Fraud: The Indoctrination of a People* (Lafayette, IN: Huntington House Publishers, 1990), str. 9.
7. Judith A. Reisman, *Kinsey: Crimes and Consequences of the Red Queen and the Grand Scheme* (Granite Bay, CA: The Institute for Media Education, Inc., 1998), str. 52.
8. June Machover Reinisch, *Homosexuality, Heterosexuality: Concepts of Sexual Orientation*, *The Kinsey Institute Series* (Oxford, UK: Oxford University Press, 1990), str. 35.
9. «*The Homosexual Numbers*,» *The New American*, 22. ožujka, 1993, str. 37.
10. «*Gay Rights, Special Rights*,» *Jeremiah Films, Inc.*, 1993
11. Vidi bilješku br. 42, na šesnaestoj stranici sadržaja www.hrc.org.
12. Isto.

13. Brojke o dobnim skupinama dobio sam na web stranici www.census.gov. Brojevi se mogu vrlo lako dobiti uz najjednostavniju jednadžbu.
14. «*The Homosexual Numbers*,» str. 37.
15. «*Sex in the Snoring '90's*,» *Newsweek*, 26. travnja, 1993, str. 27.
16. «*The Shrinking Ten Percent*,» *Time*, 26. travnja, 1993, str. 27.
17. Kinsey, Pomeroy i Martin, *Sexual Behavior in the Human Male*, str. 651.
18. Samuel Gladding, *Counseling: A Comprehensive Profession*, 4. izdanje (Englewood Cliffs, NJ: *Prentice Hall*, 2003), str. 101.
19. Bruce Voeller, «*Some Uses and Abuses of the Kinsey Scale*,» *Homosexuality, Heterosexuality: Concepts of Sexual Orientation, The Kinsey Institute Series*, ur. June Machover Reinisch (Oxford, UK: *Oxford University Press*, 1990), str. 35.
20. www.census.gov/prod/2001pubs/c2kbr01-5.pdf
21. Star Parker, «*Gay Politics, Black Reality*,» nedjelja, 21. siječnja, 2004, www.townhall.com/columnists/GuestColumns/Parker20040112.shtml.
22. Larry Burtoft, *Setting the Record Straight: What Research Really Says About the Social Consequences of Homosexuality* (Colorado Springs, CO: *Focus on the Family*, 1994), str. 69.
23. Podatci iz «*Overcoming A Deep-Rooted Reluctance, More Firms Advertise To Gay Community*,» *Wall Street Journal*, 18. srpnja, 1991. Rezultati istraživanja *Simmons Market Research Bureau* i *U.S. Census Bureau*. Vidi također: «*The Gay Nineties*,» *The Marketer*, rujan, 1990; i «*Invisibility=Stagnation*,» *Quest*, veljača, 1992.
24. Burtoft, *Setting the Record Straight*, str. 71.
25. Paul Gibson, «*Gay Male and Lesbian Youth Suicide*,» izvorno objavljeno u izviješću «*Report of the Secretary's Task Force on Youth Suicide*,» siječanj, 1989.
26. Dr. Louis W. Sullivan, tajnik ureda za zdravstvo i ljudski potencijal, pismo predstavniku Williamu E. Dannemeyeru, listopad, 1989.
27. F. Parris, «*Some Die Young*,» *Washington Blade*, 17. svibnja, 1985.
28. Peter LaBarbera, «*The Gay Youth Suicide Myth*,» *The Journal of Human Sexuality* (Carrollton, TX: *Lewis and Stanley*, 1996), str. 65-67.
29. *Teaching Captivity? How the Pro-Gay Agenda is Affecting Our Schools...And How You Can Make a Difference*, serija knjižica *Love Won Out* (Colorado Springs, CO: *Focus on the Family*, 2000).
30. Jeffrey Satinover, *Homosexuality and the Politics of Truth* (Grand Rapids, MI: *Hamewith Books*, 1996), str. 94.
31. Dean Hamer i Peter Copeland, *The Science of Desire* (New York, NY: *Simon and Schuster*, 1994), str. 82.
32. Joe Dallas, *A Strong Delusion* (Eugene, OR: *Harvest House Publishers*, 1996), str. 117.

Jedanaesto poglavlje: Odgovori znanosti

1. Simon LeVay, «*A Difference in Hypothalamic Structure Between Heterosexual and Homosexual Men*,» *Science*, 1991 vol. 253, str. 1034-1037.
2. Isto, str. 1037.
3. Simon LeVay, *Queer Science* (Cambridge, MA: *MIT Press*, 1996), str.143-145.
4. William Byne, «*The Biological Evidence Challenged*,» *Scientific American*, svibanj, 1994, str. 50-55.
5. Simon LeVay, *The Sexual Brain* (Cambridge, MA: *MIT Press*, 1993), str. 122.
6. J. Michael Bailey i Richard Pillard, «*A Genetic Study of Male Sexual Orientation*,» *Archives of General Psychiatry*, vol. 48, 1991, str. 1089-1096.
7. Whitehead, N.E., «*The Importance of Twin Studies*,» www.narth.com/docs/whitehead2.html

8. «Born Gay: Science Finds a Genetic Link,» *Time*, naslovnica, 26. srpnja, 1993.
9. Steven Rose, «War of the Genes,» *The Guardian Saturday Review*, 8. svibnja, 1999, str. 8.
10. Dean Hamer i dr., «A Linkage Between DNA Markers on the X Chromosome and Male Sexual Orientation,» *Science* 261, 16. srpnja, 1993, str. 321-327.
11. Neil i Briar Whitehead, *My Genes made Me Do It!* (Lafayette, LA: Huntington House Publishers, 1999), str. 141.
12. Dean i Peter Copeland, *The Science of Desire* (New York, NY: Simon and Schuster, 1994), str. 104.
13. www.leaderu.com/orgs/narth/1995papers/satinover.html
14. D.J. West, *Homosexuality Re-examined* (Minneapolis, MN: University of Minnesota Press, 1977), str. 65.
15. Izdanje *The Diagnostic and Statistical manual of Mental Disorders*, kojega izdaje Američko psihijatrijsko društvo, je priručnik kojega se najčešće koristi kod dijagnosticiranja mentalnih poremećaja u SAD i nekim drugim državama.
16. DSM-II (1968).
17. DSM-III (1980).
18. Stanton L. Jones i Mark Yarhouse, *Homosexuality: The Use of Scientific Research in the Church's Moral Debate* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2000), str. 97. Copyright © 2000, Stanton L. Jones i Mark A. Yarhouse. Korišteno uz dozvolu izdavača InterVarsity Press, P.O. Box 1400, Downers Grove, IL 60515, SAD. www.ivpress.com.
19. www.islam-online.net/english/Contemporary/2003/02/Article01.shtml#3.
20. Jones i Yarhouse, *Homosexuality*, str. 97-98.
21. Isto, str. 98.
22. Isto, str. 101.
23. Isto, str. 101-102.
24. Isto, str. 102.
25. Elizabeth R. Moberly, *Homosexuality: A New Christian Ethic* (Cambridge, UK: James Clarke & Co., 1983), str. 30.
26. Jones i Yarhouse, *Homosexuality*, str. 112.

Dvanaesto poglavlje: Odgovori na vaše potrebe

1. Don Schmierer, *Celebrating God's Design* (Santa Ana, CA: Promise Publishing, 2000). Vidi također www.hisservants.net/books.htm.
2. Cathy Morrill, *SOULutions*, www.desertstream.org/resources/catalog.htm.
3. www.desertstream.org/programs/theriver.htm.
4. www.loveinaction.org/Programs/Refuge/Refuge.html.

(bilješke na poledini)

101 teško pitanje...

101 suosjećajan i biblijski odgovor

- Upravo smo doznali da je naše dijete gej. Jesmo li mi krivi za to? Jesmo li učinili nešto pogrešno?

- Odlučuju li homoseksualci hoće li biti gej?

- *Zašto bismo se mi Kršćani trebali protiviti istospolnim brakovima?*

- *Imam predosjećaj da se netko koga poznajem bori s homoseksualnošću. Kako pristupiti toj osobi a da ju pritom ne odbijem od sebe?*

Mnogima homoseksualnost nije samo društveno pitanje... nego veoma osobna stvar. Sin ili kći priznaje dugotrajnu nutarnju borbu s istospolnom privlačnošću, muž ostavlja ženu zbog drugoga muškarca, kolegica s posla na uredski piknik dovodi svoju ljubavnicu. U svakome slučaju postoje pitanja koja želimo postaviti, ali se ustručavamo.

Ovdje ćete naći odgovore na najčešća pitanja o homoseksualnosti, a donosi ih stručnjak za tu temu – i sam nekadašnji homoseksualac – Mike Haley iz udruge *Focus on the Family*.

Bilo da ste osobno pogođeni homoseksualnošću ili ste jednostavno zainteresirani za ovu kontroverznu temu, uz ovih 101 kompleksnih pitanja i mudrih odgovora dobit ćete informacije i biti u prilici preispitati stavove.

MIKE HALEY je voditelj Odjela za homoseksualnost i spolna pitanja pri udruzi *Focus on the Family*, a također djeluje i kao predsjednik odbora udruge *Exodus International* za Sjevernu Ameriku. Mike i supruga Angie roditelji su dvojice malih sinova.